SANDRA BROWN

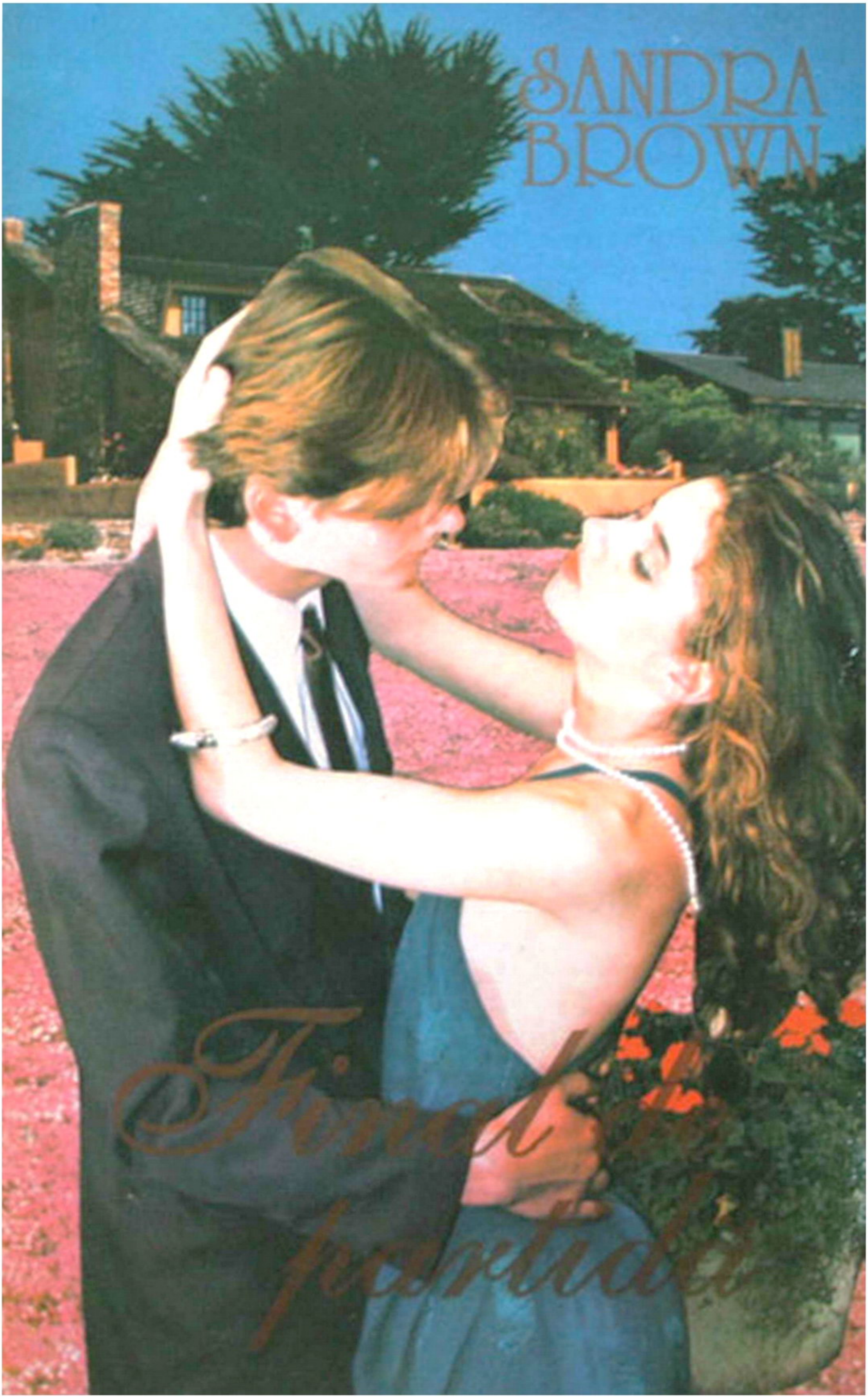

Smooth Talking

SANDRA BROWN
Final de partidă

Traducător: Violeta Ionescu

Editura: C.P.E.L.
1995

ISBN: 973-96961-8-0

SANDRA
BROWN

Final de partidă

Prolog

— Crezi că ai într-adevăr chef să jucăm cărți?

— Bineînțeles, protestă Diane, eliberîndu-se din brațele lui. Vreau să te văd fierbînd în suc propriu... Știi prea bine...

Greg se întinse pe spate și o trase pe Diane deasupra lui. Ea izbucni în rîs fericită. Îi cuprinse ceafa în palmă și îi răvăși șuvițele de păr. Cu buzele lipite de ale lui, își unduia trupul într-un dans doar de ea știut. Cînd Greg vru să o strîngă mai tare în brațe, Diane se lăsă într-o parte și

se ridică surîzînd şăgalnic.

— Şi acum, gata cu gluma, O.K.? Fiecare va rămîne în tabăra lui. Să începem partida!

Foarte curînd, Greg începu să-şi abandoneze şireturile, cureaua şi ceasul. Diane l-ar fi dezbrăcat de la prima mînă, dar fură întrerupţi chiar în mijlocul partidei de soneria insistentă a telefonului. Cu bustul gol, fără şosete, cu un singur pantof în picior, Greg intră în bucătărie şi ridică receptorul. Diane ascultă încordată, dar nu reuşi să audă nimic. Observă doar că Greg e încruntat.

— Despre ce e vorba?

— Ar fi mai bine să rămîi aici un timp..., spuse el, evitînd să o privească.

Dar Diane nu se îngrijoră prea tare. Greg îi dădea un sentiment de siguranţă, de ocrotire şi, mai ales, ştia că o iubea. I-ar fi plăcut ca totul să nu aibă sfîrşit.

— Nu vii? şopti ea cu o voce nesigură.

Greg se sprijini de pervaz, îşi încrucişă braţele şi, pe măsură ce o privea, surîsul îi reveni încet, încet. Diane simţi un fior de dorinţă pătrunzîndu-i prin corp. Greg îşi pusese pălăria pe cap şi, în timp ce o privea, se aşeză din nou lîngă ea.

— Dar tu trişezi, pe cuvîntul meu! strigă ea.

Privirile îi alunecară pe trupul bronzat al bărbatului, pe șoldurile lui zvelte, dar bine clădite. Diane scuturâ din cap ca pentru a alunga astfel de gînduri care o împiedicau să se concentreze. Împărți cărțile. Greg și le strînse pe ale lui și scoase un bombănit satisfăcut.

— Ia uită-te puțin aici! Un brelan de nouă. Cine are mai mult?

— Hm... Nu-i rău. Nu-i rău de loc! Dar cred că am cîștigat încă o dată! zise ea arătîndu-i cărțile. Un full, cercetașule! Hai, dezbracă-te, dragostea mea...

— Ce vrei de data asta?

— Ei bine... Pantoful și pantalonii tăi. Hai, dă-i drumul! Doar dacă nu vrei cumva să-ți acord vreun credit. În cazul acesta, îți împrumut un pantof. În orice caz, te dezbraci de pantaloni!

Bărbatul o privi gînditor, ca și cum ar fi cîntărit argumentele pro și contra. Se ridică și își duse mîna la curea. Diane rîdea în hohote.

— Bunătatea te va pierde, Diane, zîmbi el, descheindu-se încet.

Dianei i se păru că durează prea mult, că o chinuie intenționat. Era cuprinsă de neliniște. Inima îi bătea nebunește, spărgîndu-i parcă pieptul. O încercau tot felul de sentimente. Totul începuse ca un joc și nici chiar ea nu-și imagi-

nase că, ajunsă în momentul acesta, își va pierde astfel capul. Acum nu mai găsea nimic de rîs în această scenă. O chinuia un singur gînd: se va opri oare? Încă o dată, răspunsul lui îi confirmă faptul că el îi citește gîndurile.

— Să știi, Diane Luther, că un Saunders își respectă întotdeauna cuvîntul dat!

Capitolul 1

Diane Luther se instală la bar. Fără a-și opri privirea asupra bogatei decorațiuni interioare a cazinoului de la *Runner's Cay*, privi cu atenție pe cei aflați în sală. Nu recunoscu prea multă lume. Era adevărat însă că, la Nassau, sezonul nu începea decît în decembrie, adică două luni mai tîrziu. Tînăra avea intenția să-și aranjeze o partidă de poker, dar fără parteneri necunoscuți.

— Poftiți, domnișoară Luther, îi spuse barmanul, întinzîndu-i un pahar înalt, cu picior, plin cu

șampanie.

— Mulțumesc.

Diane îi surîse fermecător și scoase din poșeta împodobită cu perle o hîrtie de cinci dolari pe care o așeză pe tejghea drept bacșiș. Cu banii în buzunar și cu amintirea surîsului ei cuceritor în minte, barmanul nu putea decît să-și spună că e în ziua lui norocoasă.

— Cît e ceasul?

— Opt și jumătate, doamnă.

— Mulțumesc.

Era punctuală la întîlnire. Nici St.John nu va întîrzia. Luă paharul și se întoarse, căutînd printre jucători fața necunoscutului.

Și, chiar dacă nu știa numele acestui străin avea, totuși, sentimentul că el îl cunoaște pe al ei.

Diane îi remarcase pentru prima dată prezența la San Francisco, cu două zile înainte. Cum ar fi putut să nu-l remarce? O fixa cu o privire lacomă, fără să-i pese deloc de ceilalți din jur. Mai mult, prezența acestui bărbat, cu o înfățișare inocentă, părea complet deplasată în mijlocul elitei internaționale, care se reunise la clubul de joc clandestin al domnului Wong.

Destul de rezervat, îi surîdea de fiecare dată cînd privirile lor se întîlneau, dar nu o abordase niciodată. Era, poate, un mare timid. Diane re-

gretase atunci că nu fusese ceva mai îndrăzneț. Ciudat... De fiecare dată cînd își aducea aminte de el, se simțea cuprinsă de o stare neobișnuită, de parcă ar fi presimțit că nu va rămîne totdeauna un străin pentru ea. Dar, tot de fiecare dată, își spunea că cel mai bine este să nu se mai gîndească deloc la el.

În seara următoare, el se așezase direct în fața ei, la masa de bacara de la *Runner's Cay*, club aflat într-o localitate la mai mult de cinci mii de kilometri de San Francisco. Nu i-a trebuit prea mult timp ca să înțeleagă că nu avea de-a face cu un jucător. În loc să fie atent la cărți, el îi surîdea tot timpul.

În ceea ce o privea pe Diane, ea nu juca decît dacă partida era hotărîtă dinainte. Astfel își petrecea ea tot timpul liber. Și flerul său îi semnala că sosirea acestui bărbat la Nassau, nu era pur întîmplătoare.

Dacă ar fi fost vorba de un simplu îndrăgostit, ar fi abordat-o încă de la prima întîlnire, la domnul Wong. Era un detectiv particular angajat de tatăl său să o fileze? Nu prea se potrivea meseria de detectiv cu ținuta lui atît de demnă, dar cine știe? Mai era încă o posibilitate: putea fi un ziarist în căutare de scandaluri mondene.

Diane sorbi o înghițitură de șampanie. Pe

deasupra paharului, privirile sale făcură încă o dată înconjurul sălii. Un surîs îi arcui încet buzele. Străinul se hotărîse să înainteze spre ea. O siluetă înaltă și subțire. Diane nu voia să știe decît un singur lucru: numele acestui bărbat. St.John ar putea astfel să se informeze despre el, ceea ce i-ar putea permite să-l întoarcă pe toate fețele.

— Ați avut neplăceri la San Francisco?

Ataçînd prima și făcînd aluzie la clubul clandestin al domnului Wong, Diane avea chef să-i dea puțin peste nas.

— La un moment dat, da, admise el cu un surîs ambiguu, dar – după plecarea dumneavoastră – totul s-a liniștit și a revenit la normal. E un obicei să umflați totul, de fiecare dată cînd treceți pe undeva, domnișoară Luther?

— Cînd am posibilitatea s-o fac, întotdeauna, domnule...

Privirile lor se întîlniră. Spre marea ei surpriză, ochii săi de un căprui intens erau incredibil de blînzi. Niciodată nu văzuse atît de multă blîndețe în ochii cuiva.

«Jucătorii nu au astfel de ochi», își spuse ea.

— Greg Saunders.

El se apropie și își puse coatele pe tejghea. Apoi ridică mîna tinerei și o duse la buze. Cu un

surîs larg, el îi atinse în treacăt inelul de safir care îi împodobea inelarul. Un gest cît se poate de banal, în fond, dar care îi provocă o reacție neprevăzută. Bărbatul profită de tulburarea ei de o clipă, pentru a-i strînge palma. Îi simți respirația fierbinte pe braț și obrajii i se îmbujorară brusc.

Cu un gest brutal, își retrase mîna. Acest joc de adolescent plin de dragoste, o înfioră. O făcea să-și piardă sîngele rece. Își întoarse, apoi, privirile de la el. Trebuia cu orice preț să scape de această intimitate, care începea să se facă simțită între ei. Și St.John, unde putea să fie?

— Scuzați-mă, domnule Saunders. Am o întîlnire...

Trebuia să se îndepărteze de ea, pentru a o lăsa să treacă. Și de-abia aștepta ocazia să-i arunce o privire de gheață care să îl sature de aceste intimități. Dar zadarnic... Greg își fixase privirile în decolteul rochiei sale și se părea că nu mai poate să și le desprindă de acolo. Normal... Corsajul albastru închis, care îi strîngea sînii, era special conceput în vederea strategiei pe care o aplica de fiecare dată, destinată să distragă atenția partenerilor de joc. Un client al cazinourilor, obișnuit cu astfel de priveliști, nu ar fi insistat prea mult, dar Greg nu-și putea des-

prinde privirile de la el. Parcă s-ar fi întrebat prin ce minune această rochie croită atît de îndrăzneț, se mula așa perfect pe corpul ei.

— Scuzați-mă, vă rog! repetă ea cu hotărîre, ridicînd tonul.

Întinse brațul pentru a-l îndepărta din drumul ei, dar mîna i se lovi ca de un perete. În fața acestui trup, dur ca o stîncă, bunele maniere nu își aveau rostul. «Gluma a durat prea mult!» se gîndi ea.

Se ridică în picioare în fața lui, fulgerîndu-l cu privirea. Dar Greg nici nu se uita în ochii ei. El părea încîntat numai de apropierea trupului ei.

— Ei bine, ori te dai la o parte, ori îți pocesc mutra! șuieră ea printre dinți.

La aceste cuvinte, un surîs malițios apăru pe fața lui și, cu regret, își ridică privirea.

— Asta-i bună, domnișoară Luther... Chiar ai intenția să-mi stîlcești figura?

— Doar atît cît va trebui, replică ea, stăpînindu-se să nu izbucnească în rîs.

Tipul avea tupeu, nu glumă! Deci nu mai avea de-a face cu o ființă nevinovată și blajină.

— Dacă am cina împreună, am avea timp să mai discutăm despre asta.

— Mulțumesc, dar răspunsul este *nu*!

Știa acum care e numele lui și era tot ce voise

să știe. La ce bun să mai prelungească discuția? Acest Saunders nu făcea parte din lumea ei. Diane remarcase acest lucru după felul lui de a juca bacara. Miza întotdeauna cît mai puțin posibil, se comporta ca un novice și era complet lipsit de finețe în joc.

Totuși, era înduioșător. «Asta trebuie să vină de la ochii lui plini de candoare și de blîndețe.» Avea ochii deosebiți de ai celorlalți jucători. Nu aveau nici goliciunea, nici răceala profesioniștilor pe care îi întîlnise ea. Mai mult, pe fața lui ascuțită, nu se cunoștea trecerea anilor și, cînd rîdea, gura i se lăsa într-o parte, în timp ce nasul se străduia să nu plece în cealaltă parte. Era totuși un lucru ciudat: avea nasul spart ca un bătăuș. Să fie un bătăuș? Nu. Un detectiv? Nici măcar atît! Îi lipsea acea oboseală și acel aer plictisit care-i caracteriza pe cei ce se confruntă cu lumea interlopă.

Era viril, sigur de el și foarte degajat. Frumoasa jucătoare întîlnise mulți fricoși care jucau poker. Era deci capabilă să identifice adevărata siguranță interioară. Ori acest individ nu trișa. El știa că nu aparține acestui univers, dar îi păsa prea puțin de acest lucru.

Gata cu fascinația! Trebuia să pornească la atac: Chiar în clipa în care ea se pregătea să-l

dea la o parte cu un gest mai brutal, pentru a putea pleca, simți pe spatele ei gol urcînd o palmă umedă. Greg...? Imposibil! Cu o mînă își ținea paharul, iar cealaltă era în buzunarul vestei. Diane își întoarse brusc capul.

— Salutare, puișor! îi șopti Harry Watters, omul de încredere de la *Runner's Cay*. Nu ne-ai uitat? Cu atît mai bine...

Acest contact umed îi făcu pielea ca de găină. Tresări. Harry Watters nu putea să nu se împiedice să-și depășească drepturile, atît celе profesionale, cît și pe cele mondene. O dezgusta cu vulgaritățile lui. Încercă să se ferească făcînd un pas înapoi, dar Greg îi bloca orice posibilitate de retragere.

— Crezi că rămîi mai mult timp? Pentru că, în acest caz, am putea să ne întîlnim într-o seară. În una dintre acele seri atît de calde, încît...

— Serile doamnei sînt deja rezervate.

Vocea hotărîtă a lui Greg puse capăt sporovăielii languroase a celuilalt. Zîmbind calm, fără să facă o mișcare, nu părea deloc neliniștit. Ca de obicei, era egal cu sine însuși. Totuși, Diane observase o schimbare la el. Intervenția lui însă avu efectul scontat. Degetele lui Harry se crispară, apoi el își retrase încet mîna.

— Cine-i tipul ăsta? strecură el printre dinți.

Încîntată că îl pusese la punct pe Harry, Diane își întoarse zîmbitoare capul spre Saunders.

— Acest tip... Vrei, fără îndoială, să spui domnul Greg Saunders. Nu te-a anunțat St.John că sosește?

Pe figura lui Harry se așternu îndoiala. Dacă ar fi jignit pe vreunul dintre oaspeții importanți ai lui St.John, și-ar fi riscat postul. Diane îi observă neliniștea și insistă:

— Domnul Saunders, de la *Petrole Saunders*, din...

— Denver, precizează Greg, întinzînd mîna cu amabilitate.

«Înțelege repede!» se bucură Diane în gînd. Îi aruncă o privire *malițioasă* și își stăpîni un hohot de rîs, constatînd transformarea miraculoasă care se produsese în el.

— Sînteți în cel mai bun club din Bahamas, domnule Saunders. Dacă aveți nevoie de ceva, întrebați de Harry Watters. Grupierii mei nu vă vor face probleme, să știți... În caz de nevoie, eu sînt la dispoziția dumneavoastră, încheie el făcîndu-i cu ochiul cu subînțeles interlocutorului său, strîngîndu-i în continuare mîna.

Diane începu să se enerveze. Doar funcționarii nu erau plătiți să se țină de bancuri cu noii veniți.

— Fii liniștit, Watters! Domnului Saunders nu-i va lipsi nimic, spuse ea cu o voce glacială.

— Desigur! adăugă Greg, profitînd de ocazie ca s-o tragă pe Diane mai aproape de el. Bătrînul St.John e hotărît să mă răsfețe...

«De data asta, a cam sărit peste cal!» gîndi Diane și îi aruncă o privire furibundă. Acest gest posesiv, îl surprinse-și pe Harry, care făcu ochii mari cît cepele.

— A... am impresia că St.John și cu dumneavoastră sînteți cei mai buni prieteni din lume. Aha... deci nu uitați, nu-i așa?... Harry Watters... Chemați-mă și nu vi se va refuza nimic.

Se retrase surîzînd cam plouat. Imediat ce Harry le întoarse spatele, Diane se smulse din brațele lui Greg, care o eliberă cu un gest elegant și se retrase cîțiva pași pentru a-i lăsa drumul liber.

— Unul dintre prietenii dumitale? întrebă el arătînd cu bărbia silueta care se îndepărta.

— Watters e doar un angajat. Dar i se întîmplă uneori să uite acest lucru. Mulțumesc că mi-ai oferit ocazia să i-o reamintesc, spuse ea, sorbind o înghițitură de șampanie.

— Mi-a făcut mare plăcere.

Uitînd rolul pe care îl jucase în lămurirea lui Harry, el o privi cu o expresie tinerească ce o

cuceri pe Diane.

— Nu mă îndoiesc. Acum trebuie să plec. Bună seara, domnule Saunders!

— Chiar nu ați vrea să vă invit la cină?

Îl privi drept în ochi și făcu un efort imens să nu cedeze în fața sincerității acestui bărbat și în fața atracției neobișnuite pe care o simțea față de el. Dar o asemenea încurcătură nu i-ar atrage decît necazuri. «Mai bine aștept ca St.John să adune informații despre el!» se gîndi ea.

— Bună seara și mult noroc! spuse Diane cu un surîs încîntător, dar rece. Nu te lăsa păcălit de Harry. Nu e el proprietarul clubului. Și aș dori să îți dau un sfat... Ar trebui să te limitezi la jocurile mecanice și la loto.

Așează paharul pe bar, își ridică privirea, apoi se întoarse și plecă. După cîțiva pași, pentru a se asigura de efectul pe care îl produsese asupra lui, cu spatele ei magnific, dezgolit, îi surîse peste umăr. Rămas fără glas, Greg clătină din cap admirativ. Satisfăcută, Diane își scutură părul negru ca abanosul și se îndreptă spre masa ei de bacara.

Dar unde era St.John? De cînd venise, se tot uita după cel care adusese atîta faimă cazinoului *Runner's Cay*. Cîteva clipe mai tîrziu, îl zări. Era un bărbat înalt, cu părul negru și, chiar în

acel moment, se îndrepta spre ea. Fără nici o îndoială, el era stăpînul acelor locuri. Se cunoștea după distincția lui princiară. La eleganța și aroganța lui, se adăuga și o siguranță liniștită. Toate privirile femeilor se îndreptau admirative spre aceeași siluetă îmbrăcată în smoking-ul făcut anume pentru talia lui de un croitor celebru.

Zărind-o, St.John se grăbi spre ea și o strînse de încheietura mîinii. În ochii lui de un gri metalic strălucea o licărire de curiozitate.

— Aș dori să-ți vorbesc înainte de a începe, îi șopti el la ureche. Vino în biroul meu!

Diane nu păru deloc surprinsă. Îi dădea deseori instrucțiuni despre ce trebuia să facă. Apoi, îi lăsa mai multe mii de dolari ca să joace în contul lui.

Ușa grea de stejar se închise după ei și pentru a semnala angajaților săi că nu vrea să fie deranjat, St.John aprinse veioza plasată în exterior.

— Ah, Diane, Diane..., suspină el, lăsîndu-se într-un fotoliu de piele. Mă întreb prin ce minune, această bucată de mătase stă atît de lipită de corpul tău.

— Prin forța voinței mele, frățioare. Voința, nimic altceva.

Amuzată, Diane deschise barul biroului și își

turnă coniac într-un pahar.

— Te rog să nu te îmbraci așa și la Comemorarea Sfinților. Tata s-ar îmbolnăvi dacă ar ști că te las să umbli în rochii atît de fistichii.

Diane îi întinse și lui un pahar și, în timp ce se instala în fața lui, apăru pe fața ei o expresie îmbufnată.

— Ai primit misiunea să mă aduci acasă pentru sărbători? întrebă ea, ghemuindu-se într-un fotoliu.

— Ai cam exagerat în ultimii ani, Diane! Ar fi timpul să uiți și să ierți.

— A.., dar l-am iertat. În felul lui, mi-a făcut un serviciu. Necazul e că s-a întîmplat chiar în momentul cel mai nepotrivit și că în nici un caz nu avea dreptul să-și bată joc de mine într-un asemenea hal.

— Am discutat destul această problemă. Tu erai un copil dificil, tata era disperat. Era gata să facă orice ca să te împiedice să-l iei de bărbat pe individul acela fără o para chioară, care pretindea că e conte sau duce... Sau nu mai știu cum. Un fel de *play-boy globtrotter* care avea nevoie să revină pe linia de plutire pe banii familiei Luther. Era totuși și el, săracul, într-o situație limită... Nici o altă familie nu se hotărîse...

— Eram îndrăgostită de el, asta e tot.

— Și tu crezi că era de ajuns? O, surioară, tu ai fost un copil adorabil și ai devenit o femeie foarte frumoasă. Și apoi, datorită tatălui tău, poți să-ți trăiești viața și să profiți de banii tăi. Contele *Buzunare Goale* te-ar fi abandonat după un an, lăsîndu-te fără un șfanț și cu burta la gură.

— Dar de ce a fost expediat tocmai la intrarea în biserică, semnîndu-i-se un cec? Dă-ți seama: toate bîrfitoarele din ținut povesteau că tata i-a înmînat un cec și că l-a băgat pe Antonio într-un taxi.

— Asta aparține trecutului, micuța mea. Puțin îți mai pasă acum de această poveste.

— Nu-i adevărat, îmi pasă!

Și dacă era atît de neîncrezătoare astăzi, se datora celor întîmplate în ziua nunții sale. Faptul că Antonio al ei fusese înșelat, îi sfîșiase inima. Dar femeia rafinată care devenise nu se va mai lăsa niciodată păcălită. Gata cu visurile copilăriei!

— Nu-mi fă morală, St.John. Mă voi duce. Tu știi prea bine că îmi petrec întotdeauna vacanțele la el!

Și, de altfel, unde ar fi putut merge? Dacă ea își făcea o datorie să se ducă acolo, era pentru că nu avea pe altcineva. Iată ce avantaje ai dacă ești frumoasă și ai un cîrd de admiratori după

tine! Dacă tatăl său nu i-ar fi stricat căsătoria, ea n-ar fi colindat acum cazinourile. A început s-o facă pentru că era turbată de furie. Apoi acesta devenise acum modul ei de viață. Și, dacă n-ar fi fost atît de fericită la masa de joc, ar fi găsit poate o altă soluție. Dar cum reușea totdeauna în ceea ce făcea...

«Numai de ar dura...», se gîndi ea, netezindu-și faldurile de satin ale rochiei cu șliț lung, pînă la genunchi.

— De acord cu cercetarea tuturor sfinților. Să trecem la afaceri!

Acestea fiind spuse, St.John scoase un dosar și amîndoi studiară fișele și conturile în bancă ale celor mai mari jucători prezenți în această seară. După un sfert de oră, St.John deschise seiful și scoase zece mii de dolari. Atunci cînd Diane juca pentru ea, prefera pokerul. Dar, de data asta, St.John îi ceruse să vină. Juca deci cu banii lui și el lua un procentaj din cîștig.

Diane dădu drumul bancnotelor în poșetă.

— Încă ceva, St.John... Aș vrea să-mi faci o favoare...

— Spune, răspunse el, închizînd seiful.

— E cineva care mă urmărește.

— Și asta te surprinde? rîse el.

— Am impresia că e vorba de un ziarist, pre-

ciză ea, ridicînd un umăr dezgolit. L-am întîlnit la San Francisco alaltăieri. În seara asta, am făcut cunoștință cu el.

De data asta, St.John deveni foarte serios. Nu mai surîdea deloc cînd o întrebă:

— Te-a deranjat, Diane? În acest caz, voi da ordin să se ocupe cineva discret de el.

— Nu, nu-i vorba de asta. Nu cred că e periculos... Dar ai putea să te informezi despre el, ca să știu cum să-l tratez. Nu sînt sigură că e ziarist. Dar, în caz contrar, mă întreb ce îl împinge să mă urmeze ca un cățeluș.

St.John se destinse puțin.

— Poate purtai aceeași rochie. Dă-mi numele clubului unde ai jucat la San Francisco.

— La domnul Wong, în Chinatown.

St.John notă.

— Pentru a intra acolo, trebuie să cunoști pe cineva. Nu ne rămîne decît să-l descoperim pe cel care l-a ajutat să intre. Mă voi informa. Cum îl cheamă?

— Greg Saunders.

— Arată-mi-l discret cînd vom ieși, spuse el, ridicîndu-se și oferindu-i brațul. A rămas stabilit să cinăm împreună în seara asta, nu?

— Va fi o sărbătoare pentru mine, șopti ea zîmbitoare, sărutîndu-l pe obraz.

Apoi cu o mișcare grațioasă, își scoase batista din poșetă și îi șterse urmele de ruj de buze de pe obraz.

— Doamnele se vor supăra pe tine dacă vor crede că ai deja o relație.

— Oricum, în seara asta, sînt ocupat, nu uita. Te voi lua la cină spre miezul nopții. Și vom sărbători cu ce vei cîștiga.

Diane izbucni în rîs, în timp ce el stingea lumina și închidea ușa.

— Consideră-te un om fericit dacă nu-mi las acolo și cămașa.

— Măcar de-ai purta una, n-ar fi prea mare păcat, spuse el pe un ton sec.

Plimbîndu-se prin cazinou, în compania lui St.John, începu să se gîndească la viața pe care și-o alesese. Obosise și această constatare îi rănea amorul propriu. Totuși, ce să facă altceva? Să rămînă la Nassau? Să-și investească banii în *Runner's Cay* și să accepte să conducă cazinoul împreună cu fratele său? St.John îi propuse acest lucru de doi ani. Nu, ea nu reușea să se imagineze jucînd rolul marii doamne care îmbătrînea cu grație în această atmosferă de joc.

Amîndoi urcară cele cîteva scări care duceau la masa de bacara. Greg Saunders nu era în salon și Diane se simți dezamăgită. Se așeză,

regretînd absența acelui chip cu ochi inocenți.

Își scoase banii, în timp ce partida precedentă se termina. St.John îi șopti la ureche cîteva recomandări. Crupierul îi făcu un semn discret cu capul, ea îi răspunse și aruncă o privire spre ceilalți jucători. Brusc, privirea ei întîlni ochii căprui și blînzi. Un surîs discret îi arcui ușor buzele. Dar bucuria se amesteca în sufletul ei cu regretul că el nu îi urmase sfaturile. Dacă mizele erau pentru moment puțin ridicate, Diane nu avea deloc intenția să le ridice la maximum. Încăpățînatului îi va veni oare ideea să plece la timp?

Atinse ușor brațul lui St.John care își lăsă capul spre ea.

— Numărul zece, murmură ea fără să-l slăbească din ochi pe omul cu obrajii trași.

St.John își întoarse capul și îl privi pe intrus cu un aer glacial.

— Dacă are noroc, îi dau adresa croitorului meu, pentru că smoking-ul lui este, fără îndoială, împrumutat. Sper, în orice caz, că și-a cumpărat biletul de întoarcere.

Apoi, depuse un sărut scurt pe părul surorii sale și plecă.

Diane era de aceeași părere cu fratele ei. Totuși, nu aprecia lipsa lui de bunăvoință. Oricare

ar fi originile lui Greg, nu erau ei cei mai în măsură să le ridiculizeze. Curios însă, ea nu avusese timp să remarce costumul nu foarte elegant al bărbatului. Privirea lui o făcuse să uite restul.

Greg îi făcu un semn discret și Diane remarcă blonda care se agățase de el. «Vrea să-l stoarcă de bani. Ei bine, să se grăbească, altfel, în curînd, nu-i va mai rămîne chiar nimic...», gîndi ea cu dezgust.

În timp ce reflecta asupra mizei, Diane îi observa pe participanți și îi cîntărea din priviri. Nu-l scăpa însă nici un moment din raza ei vizuală pe Greg. La un moment dat, banca pierdu și îi pasă mîna. Tînăra urcă mizele încet pentru a-i jumuli cît mai bine de bani pe temerari. În mod evident, Greg nu făcea parte dintre ei, dar acest lucru nu părea să o descurajeze pe blondă. Nimic nu o putea desprinde de el, nici măcar faptul că el dorea în mod vizibil să scape de ea. Îi îndepărtase de mai multe ori mîinile pe care vampa i le așezase pe umeri și în jurul gîtului, dar nici acest gest nu avusese efectul scontat. Era cît se poate de clar: dacă se descurcase s-o găsească pe Diane, părea, cu siguranță, mai puțin înzestrat pentru a scăpa din ghearele unei asemenea tigroaice. «Dar la ce bun să o pună la punct?» își spuse Diane. «Ceea ce mă inte-

resează este identitatea lui. Nimic mai mult. Și St.John îmi va spune tot ceea ce vreau să știu.»

Exasperată de așteptare, puse pe masă miza maximă admisă. Un fior străbătu întreaga asistență, cînd crupierul distribui cărțile. O întoarse pe prima – doi de caro – și pe a doua – șapte de pică. Nimeni nu putea întrece acest nouă.

Crupierul achită cîștigurile și, cînd Diane ridică privirea, pentru a-i adresa lui Greg un surîs triumfal, nu mai văzu pe nimeni. Locul lui era gol. Sirena își luase zborul. De abia avu timp să-și dea seama că inima i se strîngea dureros, cînd o voce cunoscută îi șopti la ureche:

— Amicul Harry mi-a promis o masă. Am putea să cinăm acolo și să întîrziem pînă în zori. Dacă ești ocupată pînă atunci, rețin masa pentru micul dejun.

Annei i se opri respirația. Își întoarse privirile spre el și, uitîndu-si neliniștea, îi zîmbi brusc.

— Cîtă insistență, domnule Saunders! Să știi că nu iau niciodată micul dejun cu oameni pe care nu îi cunosc.

— De unde știi, domnișoară, că nu vei avea de cîștigat cunoscîndu-mă? Poate că nu sînt un bărbat ca oricare altul...

Efectul pe care îl producea asupra ei era cu totul neobișnuit și trebuia să recunoască acest

lucru.

Fusese singură prea mult timp, pentru a nu fi fascinată atît de mult de acest personaj curios, care nu avea înfățișarea unui jucător. Dar, dacă nu-l interesau banii, ce putea însemna acest lucru? Ce urmărea ținîndu-se mereu după ea?

Mizã cinci mii de dolari pe bancă.

— Vă deranjează dacă rămîn? N-am reușit încă să pătrund misterele acestui joc.

Își sprijini mîinile de spătar și se lipi de scaunul ei. Diane îi simți căldura corpului cînd stofa costumului său îi atinse ușor șoldurile.

— La bacara nu există mistere.

— Ei bine, tot am mai învățat ceva.

Diane surîse straniu în fața acestei mărturisiri stupide, dar surîsul ei nu se potrivea deloc cu atmosfera. Imediat unul dintre jucători se repezi să-și strîngă cîștigurile. Diane îi șopti lui Greg:

— Dumneata dai jocului o dimensiune nouă, domnule Saunders.

— Te surprinde, domnișoară Luther?

Și, cu degetul mare, îi mîngîie încet omoplatul. Diane simți atingerea ca o arsură.

— Da, răspunse ea dintr-o suflare.

Greg continua să se joace cu degetele pe pielea ei... Privirile lor se întîlniră. Ochii ei, de un gri transparent, se cufundară în ai lui.

— Greg, mi-e foame, se auzi o voce smiorcăită.

Amîndoi își ațintiră privirile asupra blondei care venea spre ei, ondulîndu-și șoldurile. Privirea lui Greg reveni la Diane și sprîncenele sale se ridicară într-o întrebare mută. Diane se gîndi o clipă. Apoi, aproape imperceptibil, scuturâ din cap. El privi grămada de bancnote și monede pe care crupierul le împingea în direcția ei și comentă ca pentru sine însuși:

— E ceea ce credeam și eu... Ești foarte tare!

Siguranța lui o luă pe nepregătite și mormăi:

— Știu, dar asta nu-mi va aduce neapărat noroc, adăugă ea, privindu-l îndepărtîndu-se la braț cu cucerirea sa.

Plecarea lui o făcu să-și piardă entuziasmul și pierdu următoarele trei jocuri. La miezul nopții, suferise pierderi mari și cîștigase puțin. La cele douăsprezece bătăi ale miezului nopții, St.John veni lîngă ea și, fără nici un comentariu, privi banii pe care ea îi strecură în poșetă. În birou, făcu un singur comentariu, în timp ce punea banii în seif:

— N-a fost ziua ta cea mai norocoasă...

— Să nu mai vorbim despre asta.

Se privi în oglinda Rococo din spatele barului și își înfoie șuvițele rebele care îi încadrau ochii mari și pometii înalți. Un iz fin de parfum *Magie*

Noire îi desenă un cerc de praf auriu pe umeri și, cu această nouă armură, înfruntă privirea lui St.John care o fixa în oglindă.

— Ce-ai descoperit despre Saunders? întrebă ea nerăbdătoare.

St.John nu răspunse imediat, ceea ce o enervă pe Diane. După cîteva clipe de tăcere, care i se părură lungi cît o viață, îl auzi pe fratele ei spunînd:

— Nimic... în fine... aproape nimic. Doar dacă nu ți-a dat un nume fals. Să mergem să mîncăm. Îți voi povesti la masă ce-am aflat. De fapt nici nu-l cheamă Greg, ci Stephen.

Capitolul 2

Urcară pe o terasă, apoi intrară în restaurant, la etaj. Imediat, un majordom îi conduse la o masă așezată pe o terasă mică, suspendată deasupra oceanului scăldat de razele lunii.

Mătase, argintărie, cristaluri, un lux orbitor... Dar Diane era prea tulburată pentru a-l remarca. Deci bărbatul acesta cu ochi căprui și blînzi o minţise. De ce uitase legea elementară care o învățase să nu creadă nimic din ceea ce spun oamenii, chiar dacă, precum niște cercetași

conștiincioși, dau impresia că și-au îndeplinit misiunile în fiecare zi?

Se simțea de două ori trădată: de minciunile lui și de faptul că a preferat-o pe blondă. Își reproșa și că nu a avut încredere în instinctul ei.

— Ei bine, povestește! îi spuse ea lui St.John care tocmai se pregătea să deguste băutura.

St.John vărsă ușor vinul spumos de *Burgogne* în paharul cu picior și bău o înghițitură din el. Închise ochii și se concentră, pentru a aprecia mai bine acest vin de un trandafiriu palid.

— E un jucător de două parale...

— Mi-am dat deja seama de asta.

— Și, pe deasupra, e un păgubos înrăit.

Această ultimă informație o surprinse, căci individul nu părea să ia jocul prea în serios.

— Jurist la San Francisco. Căsătorit. Trei copii..., scormoni și mai mult rana St.John.

«Și, pe deasupra, își mai înșeală și nevasta», se gîndi Diane, refuzînd să admită suferința pe care aceste cuvinte o trezeau în ea.

— A fost văzut venind la Monte Carlo acum cîteva luni și a pierdut nu numai o grămadă de bani, ci mai ales o proprietate. Imaginează-ți: o partidă de poker, mize enorme și toate sub patronajul scumpului nostru Jacques Latour.

Diane fu cît pe ce să se înece cu vin. Își aple-

că tot corpul înainte și o șuviță de păr îi căzu pe frunte.

— Ce poate să caute la joc un jurist californian cu Jacques Latour?

— Poate are chef să-i lase cămașa lui, răspunse St.John, ridicînd din umeri.

Latour era practic interzis la *Runner's Cay* cît și la cazinourile care voiau să facă beneficii. Și, cum el nu putea să se arate în aceste cluburi, acest trișor profesionist se apucase să-i jumulească pe turiști.

Diane jucase într-o seară cu el la Paris. Mirosise de la început că trișa, dar nu avusese cum să dovedească. Latour era rafinat, extrem de rapid și o ușurase de toți banii.

— *După părerea ta, de ce mă urmărește?* întrebă ea, în timp ce chelnerul așeza pe masă somnul cu sos de mărar.

St.John scoase un suspin adînc.

— Măcar te-ai gîndit să-ți protejezi spatele la San Francisco?

— Bineînțeles! strigă Diane, fără să-și ascundă iritarea.

Desigur, sălile de joc din Chinatown erau ilegale, dar nu trebuia să o trateze ca pe o novice.

— Nu e nici detectiv, nici polițist și sîntem la Nassau, în Bahamas.

— Știu, surioară, dar nu e același lucru. Dacă el nu este aici pentru o anchetă, misterul rămîne în întregime nedezlegat. Îți poate rezerva o surpriză. Vrei puțin somon?

Diane deschise gura și înghiți cu lăcomie bucățica pe care i-o întindea pe furculița lui, apoi scuturâ capul atunci cînd el îi oferi încă una.

— Ar fi putut să atace la San Francisco. Ar fi economisit biletul de avion.

— Știi acum tot ce știu și eu. În locul tău, l-aș întreba data viitoare ce caută pe aici.

Tocmai îi venise și ei aceeași idee. Gluma durase cam mult, după părerea ei.

— Poate că nu te urmărește pe tine, la urma urmelor, și poate că încearcă să se răzbune. Coincidență sau nu, dar Jacques Latour este în acest moment la Nassau.

În acest caz, Diane se retrăgea din joc. Era preferabil să nu fie la mijloc între Latour și un sărman păgubos.

În timpul mesei, St.John îi vorbi despre prima lui dragoste: *Runners's Cay*. Să folosești o sută de persoane, să faci în așa fel încît visul să-ți devină realitate, să veghezi ca aceste persoane să nu te fure... Iată care erau problemele lui curente.

— Iertați-mă că vă întrerup, domnule... Dar

domnul Watters vă cheamă la primul etaj, interveni un chelner destul de jenat să-i întrerupă în mijlocul desertului.

St.John se ridică fără tragere de inimă. Nu putea să-și abandoneze omul de încredere. Dacă Harry îl chemase, însemna că era ceva care merita osteneala. N-ar fi îndrăznit niciodată să deranjeze cina patronului său fără un motiv foarte serios.

— Ai cheia de acasă? o întrebă pe Diane.

— Da... Și cu asta, ziua de azi s-a terminat... Îți mulțumesc pentru tot.

Îi depuse pe obraz o sărutare frățească și surîse:

— Pleci cînd vrei, surioară.

Dar *surioara* rămase singură ca să ghicească motivele pe care putea să le aibă un jurist californian ca să o urmărească. Vara se apropia de sfîrșit și briza îi mîngîia trupul, în timp ce își sorbea vinul, cu ochii pierduți pe întinderea oceanului liniștit. Uitînd cu totul de desert, Diane își închise ochii și respiră mirosul stropilor mării, duși de vînt, amestecați cu mireasma florilor lacului. După o clipă, avu impresia că nu mai e singură.

Ridică încet pleoapele și privirea îi căzu pe niște umeri largi, mult prea largi pentru mărimea

smoking-ului. Își ridică privirea spre reverele cam uzate ale costumului, apoi spre surîsul larg și sincer al lui Greg.

— Bună seara, domnule Saunders! Și felicitări! N-ai plecat cu buzele umflate de la masa de bacara.

— N-am cîștigat prea mare lucru, după cum știi.

— Nu mă refeream la partidă, preciză Diane, ducîndu-și paharul la buze. La loc, te rog. Încă o sticlă, comandă ea chelnerului care se apropiase pentru a strînge farfuriile de pe masă. Sper că mă vei ajuta să-l degust, nu-i așa, domnule Saunders?

— Chiar asta și intenționam să fac, domnișoară Luther, zise el cu ochi strălucitori.

Îi era tot mai greu să-și desprindă privirile de la decolteul ei îndrăzneț care dezvăluia, practic, toate farmecele femeii. Chelnerul reveni, destupă sticla și turnă două degete de vin în paharul pe care îl adusese pentru Saunders. Acesta gustă și făcu un semn aprobator din cap. Chelnerul îi servi, apoi plecă.

Nici unul nu se grăbea. Diane aștepta cu grijă momentul cel mai potrivit pentru a porni la atac. Lumina lumînărilor accentua mai mult colțurile feței lui Greg și estompa ușoara deviație a nasu-

lui său coroiat. Cum putea un jucător prost și un soț infidel să aibă o privire atît de blîndă? Dar gata cu înduioșarea! Era momentul să-l facă să dea cărțile pe față.

— Spune-mi, domnule Saunders, de ce te încăpățînezi să mă urmărești?

O privi drept în ochi și un surîs șiret îi apăru în colțul buzelor.

— Crezi în dragoste la prima vedere?

— Spune povestea asta altcuiva! replică ea cu cinism.

— Fie... Ce-ai spune, dacă ți-aș mărturisi că am nevoie de dumneata... de serviciile dumitale cîteva ore? Sînt gata să te plătesc pentru toată noaptea dacă dorești...

Avusese pînă acum destule experiențe de acest gen pentru a nu se enerva prea tare și pentru a nu se ridica de la masă, lăsîndu-l baltă acolo. Propunerea lui însă o duru, dar reuși să rămînă impasibilă, să nu se înroșească și nici să nu se îngălbenească. Dar degetele, care țineau paharul, se crispară. Un minut, fu incapabilă să se miște. Dar nu trebuia ca el să observe în ce măsură se simțea jignită. Oare îndrăzneala ținutei sale îi dăduse impresia că e de vînzare? În acest caz, își va schimba garderoba. Dar nu, nu putea lua o asemenea hotărîre din cauza

primului venit! I se spusese întotdeauna că are gust. Ce rost ar avea să țină cont de părerea oricărui novice, care nici măcar nu știe să-și aleagă costumele pe măsură?

Analiză cu atenție situația. Deci el parcursese cinci mii de kilometri pentru cîteva ore petrecute cu ea sau pentru o noapte în patul ei? Își lăsă paharul pe masă și se concentră asupra lui. Greg îi aștepta cu răbdare răspunsul.

— Ai comis o eroare de apreciere și, din păcate, nu este prima de acest fel, spuse ea cu un ton înțelegător. Nu sînt cea pe care o crezi.

Surîsul lui dispăru brusc. Își încruntă sprîncenele, încrețindu-și fruntea netedă. Diane făcu un efort ca să-și stăpînească rîsul. Citea în el ca într-o carte deschisă și nu o mira deloc că Latour îl jumulise. Oricine ar fi putut s-o facă.

— Înțeleg că oferta mea ți se pare ciudată, spuse el cu o voce neliniștită. Ascultă-mă pînă la capăt și îți vei schimba părerea. Este foarte important!

«Pe asta de unde a mai scos-o?» se întrebă ea, ghemuindu-se în scaun, pentru a pune distanță cît mai mare între ei.

— Ai fi putut să te adresezi blondei care era lîngă dumneata, făcu ea coborîndu-și privirea cu subînțeles. Ea n-ar fi refuzat, fii sigur.

Diane avansă aceste considerațiuni cu cît mai multă delicatețe posibilă, în speranța că astfel Greg va pleca. În caz contrar, va face un semn discret majordomului care se va grăbi să-l arunce afară. Dacă Saunders va insista, oamenii lui St.John îl vor lua în primire.

Pe fața lui Greg apăru o expresie contrariată, apoi puțin cîte puțin începu să înțeleagă. Se întunecă brusc.

— Te înșeli, domnișoară. Poate pentru prima dată..., declară el cu o voce aspră, în timp ce fața lui devenise glacială. Nu am intenția să îți plătesc farmecele... Ceea ce vreau eu să cumpăr e talentul dumitale de jucătoare. De poker, în special.

Diane simți că se înroșește. Cum putuse să comită o greșeală atît de grosolană? Greg sau, mai degrabă, Stephen o păcălise. N-ar fi trebuit să se încreadă niciodată în candoarea lui. Un om surprinzător, iată cum era Saunders! Nu-i mai rămînea decît să-și facă o ieșire demnă și să uite incidentul.

— Scuză-mă pentru această neînțelegere..., spuse ea cu un surîs afectat.

Saunders strînse din dinți și înainte ca ea să fi avut timp să dispară, o apucă de mînă.

— Sînt dezolat! Rămîi, te rog. Și scuză-mă că

ți-am făcut o impresie atît de proastă, dar... ești cu adevărat încîntătoare.

Mai mult din curiozitate, Diane se așează din nou pe scaun. Îl văzu pe Saunders liniștindu-se puțin și un surîs tandru apăru pe buzele sale. El îi ținea în continuare mîna.

— Ești frumoasă, Diane. Cînd te privesc, mi se taie respirația...

Se întrerupse ca să privească mîinile lor unite pe albul strălucitor al feței de masă. Mîna lui brună și bronzată, a Dianei fină și sidefie. Cînd ea își retrase mîna, el îi mîngîie palma cu vîrful degetului mare.

— Aș dori să-mi recuperez investiția de o viață, fără ca prin aceasta să îți fac ție vreun rău.

Diane își aduse aminte la timp că Saunders era căsătorit, altfel s-ar fi lăsat fermecată de delicatețea și de onestitatea care i se citea în ochi. Era greu să reziști unui bărbat atît de tandru...

— Nu pot să te ajut. Eu joc numai pentru mine. Cît despre a-l înfrunta pe Latour...

— De unde știi că voiam să joci împotriva lui?

— Ei bine, m-am informat. Știu că Latour te-a făcut să suferi pierderi grele și că nu te numești Greg. Așa că nu numai că joci prost, Stephen, dar, pe deasupra, mai și minți prost. Dacă vrei să asculți un sfat, întoarce-te acasă și stai cît

mai departe de masa de joc.

El se destinse brusc, se instală confortabil pe scaunul lui și-și mîngîie nodul papionului.

— Văd că știi cîte ceva... E cald în seara asta, nu crezi? Ai dreptate, mint foarte prost. Pe de altă parte, chiar mă numesc Greg. Stephen e fratele meu și proprietatea pe care a pierdut-o jucînd cu Latour este a mea. Vreau s-o recuperez.

«Să fie tras pe sfoară în halul ăsta de propriul frate! Ce oroare!» se gîndi Diane, privind spre plajă. Totuși, nu se simțea în stare să-l înfrunte pe Latour. Chiar dacă era vorba să-l răzbune pe nefericitul Greg.

— Sînt dezolată, dar nu pot face nimic pentru dumneata.

— De ce?

— Pentru că Latour e un trișor înspăimîntător. Nu l-aș înfrunta pentru tot aurul din lume. Încearcă să înțelegi. Vei pierde și ultimii bani pe care îi mai ai.

«Numai de n-ar insista!» își spuse în gînd. Căci, dacă nu reușise de prima dată să-l bată pe Latour pe propriul lui teren, de la ultima lor întrevedere ea mai învățase, totuși, cîteva trucuri în plus.

— Și eu m-am informat, declară Greg. Ești

foarte puternică. Unii te consideră cea mai bună. Și, în ceea ce mă privește, sînt gata să-mi asum acest risc.

Părea aproape disperat. Deși Diane înțelegea acest sentiment care o tulbura profund, nu putea să facă nimic pentru a schimba situația.

— De ce eu? Cunosc mulți jucători care ar vrea să-l înfrunte pe Latour. Mai ales dacă ar juca pe banii altuia.

— Desigur, dar dumneata îmi pari cinstită.

— De asta m-ai urmărit pînă aici?

— Eu știu să-i cîntăresc pe oameni. Aș putea spune că este cea mai mare calitate a mea. Cei pe care am avut ocazia să-i frecventez în acest mediu, îmi fac pielea ca de găină. Și tu îmi faci pielea ca de găină, dar nu din aceleași motive.

— Înțeleg... Bine. Să presupunem că accept tîrgul. Eu cu ce mă aleg? Cred că știi că banii nu mă interesează prea mult.

Se opri brusc, pentru că se simțea vinovată că îl lasă să spere... Cu atît mai mult cu cît afacerea lor era eșuată dinainte.

— Asta îmi convine cu atît mai mult cu cît nu am nici un ban pentru început. Dar am o idee...

— Cum?! Ai vrea să joc pe degeaba?! strigă ea. Nici vorbă, domnule! Întoarce-te acasă!

Dar spunînd aceste cuvinte, nu se simți deloc

satisfăcută. De parcă i-ar fi dat lovitura de grație. Ce putea să facă? Doar dacă... n-o fi vrînd totuși să-i ceară ei bani.

— Nici nu pot măcar să mă întorc acasă, mărturisi el cu un aer resemnat. Latour locuiește în casa mea acum.

Văzîndu-l atît de nefericit, Diane nu mai știu ce să facă și se așeză la loc pe scaun.

— Fratele dumitale te-a lăsat pe afară, deci? A făcut el asta? Pretinzi totuși că te pricepi la oameni.

Diane se miră că era încă în stare să pună la inimă problemele altcuiva. Acest lucru nu i se mai întîmplase de ani de zile. Își dădu seama că restaurantul era aproape gol și că se făcuse ora două dimineața. Dacă fratele său ar fi abandonat-o așa cum a făcut fratele lui Greg, ea ar fi fost disperată. Ar fi fost în stare să îl ucidă! Dar iată că Greg căuta cu calm o soluție pentru a ieși din impas. Pretindea că ea e cinstită, ceea ce o înduioșase. Dar, tocmai din această cauză, ea nu avea nici o șansă în fața lui Latour. Cinstită? Acest calificativ avea pentru ea cu totul alt sens decît pentru el. Fusese considerată totdeauna foarte frumoasă, dar cinstită... niciodată.

— Nu numai că nu mai am casă, dar am pierdut și terenurile pe care eu și fratele meu le

posedam în comun. El trebuia să-mi vîndă partea lui, dar... a pierdut-o jucînd-o cu Latour.

— Ar trebui să-l dai pe fratele dumitale în judecată.

— Nu a fost nici un contract scris între noi. Cuvîntul, onoarea... au fost suficiente. Nici măcar nu pot fi supărat pe el. Există oameni pentru care jocul este o boală și Stephen e unul dintre ei. Dar, de data asta, cred că i s-a dat o lecție bună. De fapt, el mi-a dat ideea să te caut.

— Nici măcar nu-l cunosc pe fratele tău! protestă Diane.

— Dar el a auzit vorbindu-se despre tine și te-a văzut jucînd la domnul Wong.

— Ceea ce ți-ar trebui, domnule Saunders e un înger păzitor. Fratele tău îți face praf bunurile personale și, pe deasupra, îi și urmezi sfaturile?

— Liniștește-te, nu i-am acordat prea mare credit. De aceea nu am discutat cu tine încă de la San Francisco. Voiam să mă asigur mai întîi eu însumi cît de talentată ești. Chiar dacă aș fi fost un jucător emerit, văzînd cum umfli mizele... Și încă la orice joc ai juca...

Se întrerupse și umplu din nou paharele.

— Postul de înger păzitor este liber. Dacă îl dorești...

— De unde ai avut bani ca să vii pînă aici?

«Greg își ascunde destul de stîngaci sentimentele», aprecie Diane, văzîndu-l că se înroșește brusc.

— Am ipotecat puținele terenuri care mi-au mai rămas.

— Ți-a mai rămas totuși ceva? Deci, ce vrei?

Diane își mușcă limba. Se arunca singură în gura lupului.

— Îți las zece la sută din terenurile pe care le vei recupera, cu condiția să am dreptul de a le răscumpăra. Pînă atunci, te vei bucura de unul dintre cele mai frumoase terenuri de pescuit din lume.

— E o poveste de adormit copiii! Dacă înțeleg bine, erai la domnul Wong, ca să vezi ce se mai întîmplă și remarci o doamnă îmbrăcată în mătase și împodobită cu perle. Logica dumitale e pusă la treabă. Deduci că e o pasionată de pescuit și vii cu o propunere care să o intereseze. Ce să spun .. parcă visez!

Ridicînd brațele spre cer, Diane izbucni în rîs. Nu va uita prea curînd această aventură. Și cel mai frumos lucru era că Greg începuse și el să rîdă. În timp ce afară se lumina, rîsetele lor umplură sala goală a restaurantului cel mai de vază din Bahamas.

— Ai ghicit, Diane... Lucrurile s-au petrecut e-

xact așa. Și eu sînt încîntat că aparențele nu m-au înșelat, spuse el luînd-o de mînă.

— Sînt dezolată că te decepționez, dar eu nici măcar nu aș putea deosebi o mulinetă de o bobină. Mai mult, nici măcar nu m-ar interesa acest lucru.

Își șterse ochii cu șervețelul fără să-și retragă mîna din palma lui. Îi plăcea să simtă asprimea degetelor lui osoase. Era o cu totul altă senzație decît cea pe care i-o provoca atingerea degetelor netede și moi ale bărbaților pe care îi frecventa ea de obicei. Da, Saunders era un om deosebit. Fără să fie agresiv, era viril... Totuși, se arăta atît de naiv, încît Diane avea uneori chef să-l bată ușor cu palma pe spate și să-l sărute pentru a-l liniști. Să-i sărute buzele, să-și treacă degetele prin părul lui castaniu, cu reflexe aurii, să se sprijine de acești umeri a căror forță o simțise... Și ea îl atrăgea și ei îi plăcea să știe acest lucru.

Mergea deseori la San Francisco. În fond, de ce n-ar avea și ea un teren prin împrejurimi?

— Dacă cîștig cele zece la sută, cît ar reprezenta?

— Patru hectare.

— Cîți bani, cercetaș al viselor mele?

— Douăzeci de mii de dolari, cu căsuța...

— Și dacă joc, cît îmi pui la dispoziție? Dacă, bineînțeles, accept tîrgul...

— Patru sute de hectare, ceea ce este echivalentul celorlalte patru sute de hectare pe care le posedă Latour.

Nu se aștepta la cifre atît de impresionante.

— Care este suprafața totală a proprietății?

— Ei bine, patru sute de hectare. Dar a trebuit, bineînțeles, să le ipotechez pentru a-mi putea plăti această călătorie.

— Te-ai hotărît să joci totul pe o carte? întrebă ea speriată de îndrăzneala lui.

Nu l-ar fi crezut în stare de un asemenea risc, pe el care nu era un jucător... Gîndul acesta o tulbură profund.

— Vreau să recuperez totul, Diane! E vorba de casa meu. Am muncit greu ca să mi-o construiesc, așa încît nici nu poate fi vorba să o las unui trișor de două parale.

De data aceasta, nu mai rîdea deloc. Și Diane înțelese că Latour ar face bine să se ascundă în spatele cărților sale, pentru că, pe alte terenuri, șansele lui de cîștig ar fi fost aproape nule.

— De ce nu ți-ai ipotecat totul pentru a răscumpăra legal ceea ce posedă Latour?

Greg îi dădu drumul la mînă și se lăsă în scaun. Își sprijini bărbia în palmă, apoi – ca și

cum acest incident nefericit i-ar fi dat dureri de cap – își masă tîmplele și își acoperi ochii.

— Am vrut să încerc și așa, dar Latour e prea lacom. Nu pot să-l ajung din urmă. Mai ales că a pus mîna pe jumătatea cea mai roditoare, cea de la marginea rîului. Ranch-ul nu mai este în California, ci lîngă *Hot Sulphur Springs*.

— Și unde e asta? Departe de Denver?

Rîpele acestea aveau nume la fel de întortocheate ca și drumurile care trebuiau să ducă acolo.

— Nu chiar. Se vede că nu ai fost niciodată prin regiune, adăugă el pe un ton puțin batjocoritor.

Dar ceva în sufletul Dianei îi spunea că nu o făcuse din răutate, ci numai datorită conjuncturii nefericite în care vorbea despre domeniul lui.

— Te sfătuiesc să nu joci totul. Păstrează jumătate. În felul ăsta, nu riști să fii complet ruinat.

Spusese aceste cuvinte cu atît de mult avînt, încît ea însăși fu surprinsă. De ce o neliniștea atît soarta lui Greg? Nu era decît un om care nu reușea să ajungă la liman, un mare naiv care fusese tras pe sfoară de cineva în care avusese încredere. Ce putea fi mai obișnuit în universul diabolic al jocului, în care nici o legătură, fie ea de dragoste sau de prietenie, nu rezista? Nici ei

nu-i plăcea această realitate, dar ea învățase regulile, așa cum tocmai o făcea acum Greg.

Întoarse capul și contemplă valurile negre ale oceanului. Se va hotărî să facă o faptă bună, chiar dacă în fața lui Latour nu avea decît puține șanse să cîștige? Își spuse că, în fond, situația era ideală, pentru că oricum nu avea nimic de pierdut. Să-l lase pe acest băiat mare să hotărască de unul singur pentru el...

Îl privi pe furiș. Nu era chiar atît de solid... Și nici prea înalt. Și, chiar dacă avea umerii largi, acest lucru nu ieșea prea mult în evidență. Probabil, hainele închiriate nu erau pe măsura lui – cam strîmt smoking-ul ales...

— Cînd trebuie să aibă loc partida?

— Ce-ai spune de... mîine seară? sugeră el, mîngîind cu ochii satinul care se mula perfect pe rotunjimile partenerei sale de conversație.

Imediat ce el pronunță aceste cuvinte cu dublu înțeles, privirile li se întîlniră pe deasupra mesei. Ochii i se încețoșară. Era evident că reușea tot mai greu să-și stăpînească reacțiile propriului trup, ce iradia o căldură tulburătoare. «Te joci cu focul!» își spuse ea în gînd.

— Acordă-mi două zile și după ce va trece acest termen, ne întîlnim la *Runner's Cay*. E timpul necesar pentru a organiza întîlnirea...

Diane folosea tonul rece al femeilor de afaceri, pentru a-și ascunde tulburarea pe care i-o provoca privirea lui. I se părea incredibil ceea ce reușea să facă din ea acest cercetaș cu nasul spart. Dusese o viață mult prea solitară pînă atunci și, dacă ar îndrăzni să spună cuiva acest lucru, era sigură că nimeni n-ar crede-o. Însă, acest tînăr cu suflet candid era genul de bărbat foarte rar întîlnit prin cazinouri. Poate tocmai de aceea se simțea atît de atrasă de el.

— Aș prefera să nu trișezi, spuse el, fără să o privească în față.

— Ascultă, tinere, nu ne jucăm de-a copiii de grădiniță. Și nici n-am chef să mă mai las furată a doua oară. Eu sînt cea care comandă, să nu uiți asta!

Se enervase, dar, în mod paradoxal, ideile începuseră să-i fie mai limpezi. Devenise iarăși jucătoarea de poker care nu se lăsa atît de ușor impresionată. Continuă pe același ton:

— Vrei să recuperezi ranch-ul, da sau ba?

— Da. Doresc acest lucru. Și sînt pregătit să fac orice pentru a reuși, dar nu vreau să-ți asumi riscuri prea mari pentru mine.

El întinse brațul și îi luă din nou mîna. Contactul acesta o reconfortă și o tulbură, în același timp, risipindu-i bruma de stăpînire de sine pe

care cu greu o recăpătase. Lui Greg îi plăcea s-o atingă. Deja era pentru a treia oară în acea seară cînd el îi lua mîna și ea îl lăsase.

— Vreau pe cineva care să știe să-i țină piept, adăugă el.

Se îndoia de capacitățile ei? În orice caz, ea nu va renunța la povestea cu trișatul. I se părea soluția cea mai cinstită pentru a putea lupta cu arme egale cu un trișor versat...

— Latour trișează mereu. Și, dacă eu pierd...

— Voi porni din nou de la zero. Mi s-a mai întîmplat o dată. Mai este suficient pămînt în vale.

— Pe care va trebui să-l plătești, îl întrerupse ea. Nu o poți lua la nesfîrșit de la capăt!

— Am o meserie..

— Și e bănoasă meseria asta a ta?

— Nu, nu prea. Dar tot nu vreau să trișezi...

Diane se uită lung la el, intrigată de această siguranță a lui și se ridică de la masă, continuînd să-i susțină privirea. Faldurile rochiei de abia îi acopereau genunchii. Strînse bărbătește mîna partenerului ei preferat de afaceri, surîzîndu-i larg.

— Totul se va desfășura după cum voi hotărî eu, cercetașule! Ne vedem peste două zile...

Diane îi făcu un semn cu ochiul și dispăru într-un foșnet de satin și într-o boare de parfum *Magie*

Noire.

Dacă cineva i-ar fi spus cu cîteva zile înainte că va face acte de caritate de dragul unui necunoscut, i s-ar fi părut că e o glumă bună. Situația era de-a dreptul ridicolă și ar fi vrut să rîdă.

Dar inima i se strînse la gîndul că adevărata miză a acestui joc era fericirea lui Greg.

Capitolul 3

— Nici nu poate fi vorba! Ți-o interzic în mod categoric, Diane! Și nu mai insista!

St.John ridică ochii pînă atunci ațintiți asupra documentelor risipite pe masa unde își lua micul dejun. Ochelarii de soare îi mascau ochii, dar tînăra femeie ghici privirile neînduplecate pe care i le arunca. În liniște, Diane rupse un corn cu gem și-și linse gînditoare degetele.

Ce plăcere să te bronzezi pe terasa care se întindea de-a lungul celor două părți ale casei lui

St.John! O terasă era cu fața spre ocean, alta era un adevărat paradis umbrit de palmieri.

— Nu ți-am cerut permisiunea, St.John, am vrut doar să mă ajuți.

— Știu prea bine că nu mai ești la vîrsta lecțiilor de morală, surioară, dar ar trebui să te fac să le revezi. În cazul că ai uitat, eu sînt proprietarul cazinoului. Să mă ferească Dumnezeu să mă ating de un singur joc trucat, măcar cu vîrful unui deget. Și ți-o interzic și ție.

Aceste trimiteri la calitățile morale ale individului, cum erau cinstea sau corectitudinea, o făcură pe tînăra femeie să rîdă batjocoritor.

— Dacă amintirile mele sînt exacte, domnule, acum cinci ani, la New Orleans, n-ați prea jucat cu mijloace foarte ortodoxe... Iar la Las Vegas, tot cam pe vremea aceea, tot treabă cinstită, nu? Sau am uitat eu...

— Inutil. Știu unde vrei să ajungi. Dar acum eu sînt patronul și vreau să rămîn departe de aceste jocuri.

— Nici eu nu vreau să te amesteci în mod special. Am nevoie doar de un pachet de cărți măsluite.

— Nu-ți va servi la nimic, Diane. Orice vei face, Latour te va păpa cu fulgi cu tot...

— Ei bine, îmi asum acest risc. E o ocazie

ideală pentru a-l înfrunta.

— Dacă nu ai nimic mai bun de propus, cheamă-ți amicul și spune-i că te retragi din afacere.

— Refuz, spuse ea întinzînd calmă mîna după alt corn, din care mușcă cu poftă.

«Continuă, micuțo!», își spuse ea în gînd. «Dacă insiști, îți oferă el o soluție mai bună. Ca de obicei...» Fără să vrea, privirea candidă a lui Greg Saunders îi reveni în minte. Fratele său îl abandonase, însă ea n-o va face. Întotdeauna și-a respectat cuvîntul dat și contractul încheiat. Și se părea că și Greg era la fel.

St.John aștepta să treacă timpul. Își sprijinea bărbia într-o palmă, iar cu cealaltă mînă bătea tacticos în eleganta masa de sticlă.

— Cît de bine mai știi să trișezi?

— Nu suficient pentru a-l păcăli pe Latour. Doar dacă tu – pentru a-i distrage atenția, evident – faci să explodeze un baton de dinamită sau dacă o femeie goală traversează camera urlînd exact în momentul în care eu aș schimba jocurile...

— E o strategie cam grosolană.

— Chiar așa?! rîse batjocoritor Diane. Dacă te mai gîndești puțin, sînt sigură că vei găsi o cale de mijloc.

— Pari foarte hotărîtă... Dar nici măcar nu-l

cunoşti pe acest om.

— Tot ranchiunos ai rămas... Poate vrei să-l convingi pe tata că jocul este o acţiune filantropică. Nu riscă nimic dacă te crede.

Diane mîngîia marginea ceştii fără să-şi privească fratele. Îi intuise exact punctul sensibil.

— Am nevoie să mă ajuţi, asta-i tot...

— O.K., îngeraşule! Nu văd decît o singură soluţie: cărţile măsluite. Dar, pentru a ţi le procura şi a învăţa să le descifrezi, vei avea nevoie de ceva timp. Pentru cînd e prevăzută partida?

— I-am spus lui Greg să mă contacteze poimîine.

Privirea lui St. John era cam neîncrezătoare.

— Bine... Poate reuşim să-l mai amînăm cîteva zile. Cînd Latour îşi aşează valizele într-un loc, e clar că are intenţia să cureţe tot. Am remarcat, deja, ieri la cazinou, o mulţime de fraieri care nu aşteaptă altceva decît să fie jumuliţi, replică Diane.

— Dacă te închizi cu Harry într-o cameră şi stai cu el cinci zile încheiate, ai toate şansele să înveţi să citeşti cărţile măsluite. Asta în cel mai bun caz... Cu cît te plăteşte prostuţul tău pentru toată treaba asta?

Diane mărturisi, puţin jenată:

— Voi avea nişte drepturi de... pescuit, mor-

măi ea, evitîndu-i privirea.

Pe St.John nu putea să-l mintă. Se ridică și se așeză într-un șezlong, pe care își potrivi o pernuță moale.

— Vrei să repeți ce-ai spus?

— Da... O permisiune de pescuit și patru hectare într-un ranch din Colorado. Sus, pe munte.

Nu-i spusese numele exact al fermei, pentru că nu voia ca St.John să culeagă mai multe informații decît trebuia. Începu să se ungă cu o cremă specială pentru bronz, ferindu-se să-i întîlnească privirea. Se aștepta s-o bombardeze cu întrebări, dar nu-i veni să creadă cînd îl auzi rîzînd.

— E ceva nou... Auzi, de cînd interesul ăsta pentru pescuit?

— Mda... Se pare că era ascuns în străfundul subconștientului meu, iar acum tocmai urcă la suprafață.

— Îți reamintesc că e căsătorit, spuse el cu un fals aer nevinovat.

— Nu... Ne-am înșelat. Stephen Saunders e fratele lui. El e cel care a jucat și a pierdut o parte din ranch-ul lui Greg. Și, cum e normal, acum vrea să și-l recupereze.

Pe chipul cu trăsături distinse al fratelui ei se așternu disperarea.

— Știu, știu, St.John, dar nu există nici un mijloc de a-l aduce cu picioarele pe pămînt.

— Înseamnă că este un imbecil!

— Ei, nu e chiar imbecil. Mai degrabă, naiv. El vrea să se reîntoarcă acasă la el și, pentru a reuși s-o facă, riscă totul.

Liniștea fratelui ei începea s-o irite, cu atît mai mult cu cît fără ajutorul lui toată afacerea se ducea de rîpă.

— Capitulez, Diane... Dar, pentru asta, trebuie să vorbesc cu Harry Watters.

Diane se întoarse cu fața la el și-i surîse fericită.

— Mulțumesc. Dacă vei vrea vreodată să pescuiești, știi unde să vii...

— Da, exact asta îmi lipsea, fetițo! spuse el, adunîndu-și hîrtiile de pe masă și aruncîndu-i pe deasupra ochelarilor o privire plină de reproș.

După două zile, Diane începu să se întrebe dacă St. John îi făcuse într-adevăr vreo favoare. Să rămîi închisă, în biroul patronului, cu Harry Watters alături, la lumina unei lămpi cu ultraviolete, nu prea semăna a cadou! Încă trei zile de chin... Se ruga în gînd să se poată stăpîni și să nu-l pocnească, Harry nefiind obligat să facă vreun efort special pentru a o dezgusta. O făcea de la sine, în modul cel mai natural cu putință.

Dacă Cel de Sus nu îl prea răsfățase în ceea ce privea aspectul, trebuia totuși să recunoască faptul că, în ipostaza de trișor era foarte înzestrat și extrem de eficace.

Harry îi explică modul de funcționare a sistemului și, înainte să-i dezvăluie cum fuseseră măsluite cărțile, făcură o partidă. Diane pierduse.

— Ne oprim, frumoaso... Facem o pauză, o anunță Harry. Te simt cam nervoasă.

Harry întinse brațul și stinse lampa de pe masă. Întunericul cuprinse încăperea, și, în aceeași clipă, Harry dădu peste ea, ca din întîmplare. «Ei bine, o să mi-o plătească domnul cercetaș, pentru toate astea!».

— Ia-ți labele de pe mine, limaxule! urlă ea, îndepărtîndu-i mîna indiscretă.

În ciuda felului său vîscos de a fi, Harry era un jucător de excepție. Întreg cazinoul era al său: repera trișorii de la distanță, dintr-o singură privire, iar crupierii preferau să se abțină de la orice măgărie, în prezența lui.

Diane începuse să se mai liniștească puțin, dar surîsul îi dispăru complet de pe buze în clipa în care Harry se așeză pe banchetă, lîngă ea. După ce își turnă puțină cafea și sorbi tacticos din lichidul fierbinte, spuse:

— Sînt dezolat, frumusețe, dar acum mă așteaptă un crupier. Așa că azi terminăm ceva mai repede. Ne vedem mîine, la aceeași oră, da?

— Bine, răsuflă ea ușurată.

După plecarea lui, Diane urcă în camera ei și îmbrăcă un costum de baie. Nu mult timp după aceea, nisipul îi ardea tălpile și, pentru a scăpa de această senzație neplăcută, se aruncă în valuri. Era destul de neîndemînatică, dar fratele ei îi promisese că o va învăța să plonjeze, dacă va rămîne acolo mai mult timp. Gîndindu-se la el, își imagină o eventuală asociere cu el, dar nu i se păru prea rentabilă. Cele două zile petrecute alături de Harry scoseseră la iveală tot ce era mai detestabil în lumea jocului.

«Sărmana fetiță bogată, nu are unde să se ducă...», își spuse rîzînd. Bineînțeles, situația ei nu era chiar atît de dramatică.

Valurile mării făceau din trupul ei un leagăn de spumă irizată. La un moment dat, în timp ce se îndrepta hotărîtă spre mal, zări vag o siluetă care trecea ușile de sticlă ale casei și se îndrepta spre plajă. Își dădu seama că era un bărbat, dar nu reuși să-l identifice imediat. Era mai înalt ca St.John și mai slab ca Harry.

Părul deschis la culoare, căruia soarele îi adăuga sclipiri de aur, surîsul larg și cuceritor, toate

acestea îi erau familiare. Bărbatul purta o cămașă decolorată din bumbac ale cărei capete atîrnau pe deasupra blugilor săi strîmți; mînecile ridicate pînă la cot scoteau în evidență brațele bronzate și puternice.

«Ai noroc că marea m-a mai calmat, cercetașule. Altfel, cu jumătate de oră mai devreme, aș fi cerut preț dublu pentru serviciile mele», își spuse Diane în gînd. Îi era greu să-și mărturisească sieși cît de mult o tulbura acest bărbat, îmbrăcat într-o asemenea ținută, care – după părerea ei – îl avantaja mai mult decît smoking-ul.

— Bună ziua, Greg! îi spuse ieșind din apă și evitînd să-l privească.

— Bună ziua...

Greg, în schimb, o privea insistent, în timp ce îi învelea umerii cu prosopul pe care ea îl lăsase pe plajă. O fracțiune de secundă o strînse tandru în brațe, lipindu-i spatele de pieptul lui puternic. Un val de căldură îi străbătu corpul, dar aparent, Diane rămase impasibilă la atingerea degetelor lui. Încercînd să scape de această atracție magnetică, se gîndi la zbaterile zadarnice ale unui pește, ce încearcă să scape din plasa unui pescar cu experiență. Surîse ironică, apoi îl întrebă, frecîndu-și mîinile cu un prosop:

— Cum ai aflat unde sînt?

— De la micul tău prieten, spuse el laconic.

— Micul meu prieten? se miră ea.

Văzînd scînteia aprinsă în ochii lui Greg, adăugă cu un surîs îndărătnic:

— Care dintre ei?

— Bătrînul. Tipul spilcuit care te însoţea la cazinou. Cel cu tîmplele argintii şi cu ochii la fel de frumoşi ca ai tăi....

— Da, el..., îi răspunse ea cu o privire visătoare. E un bărbat frumos, nu? Şi dacă place unui bărbat, imaginează-ţi ce efect are asupra femeilor...

Îl mai lăsă o clipă să fiarbă în suc propriu, apoi izbucni în rîs. Chipul lui Greg trecu de la mînie la surprindere, apoi la nerăbdare. Printre hohote de rîs, Diane reuşi să articuleze:

—Ei bine, închipuieşte-ţi că *micul meu prieten* la care te referi e fratele meu, St.John, proprietarul cazinoului *Runner's Cay*.

— Oh!

Greg schiţă un surîs uşor ironic, dar pe chipul lui se citea clar că se simţea uşurat. Cu mîinile în buzunarele blugilor, îşi ridică pentru o clipă privirea spre cer. Apoi, adăugă:

— St.John! Cu un astfel de nume, s-ar părea că e şi îngerul tău păzitor, nu?

— Şi da şi nu... Hai, să ne întoarcem! Îţi explic

imediat stratagema asupra căreia ne-am oprit și pe care am pus-o la punct.

Greg o urmă și, în momentul în care ajunse lîngă ea, o luă de braț cu un gest cît se poate de natural. Diane nu se formaliză. Se simțea bine alături de el, dar o frămînta mereu ideea că nu e bine să se lase pradă sentimentelor și să se arunce în brațele unui necunoscut – seducător, e adevărat, dar... fără adăpost...

Cînd ajunseră pe terasă, Diane își aruncă prosopul spre un scaun, dar Greg îl prinse din zbor și-l așeză liniștit pe spătarul scaunului vizat.

— Eu cred că putem umfla de la Latour tot ce îți datorează. Inclusiv ranch-ul, preciză ea, în timp ce se îndrepta spre spatele casei, unde era instalat un duș elegant în aer liber.

O perdea de stropi înghețați o învălui, îndepărtîndu-i sarea de pe trup.

— Cum așa? se miră Greg, strigînd pentru a se face auzit.

Stropii reci ajungeau pînă la el, umezindu-i pantalonii plini de nisip. O privea lacom, stînd cu piciorul spijinit de perete, într-o poziție firească, dar foarte senzuală.

Diane își oferea trupul jetului de apă, cu gesturi molatice, amuzată de reacția pe care fiecare mișcare a ei o trezea pe chipul lui.

Nu era nici o îndoială că Greg nu va reuși să reziste prea mult tentației. Se apropie ușor de ea și îi cuprinse trupul în brațe lipindu-l de al lui. Înainte ca Diane să poată deschide ochii, buzele lui le atinseseră pe ale ei, într-un sărut fierbinte și pasionat. Acest sărut sub jetul de apă rece o ameți instantaneu. Avu senzația că se cufundă într-o stare de beție totală. În timp ce Greg explora colțurile gurii ce i se oferea, Diane își ridică brațele și-i cuprinse tandru umerii. Apa și dorința începuseră să o inunde în valuri lenețe, amețitoare. Greg îi cuprinse cu o mînă talia, iar cu cealaltă închise robinetul. Cînd apa încetă să mai curgă, flacăra din trupul ei se dezlănțui cu furie. Limba ei pătrunse în gura lui, lacomă, invadatoare și, cînd o atinse pe a lui, el scoase un geamăt lung și răgușit care o tulbură. Își așeză mîinile pe scobitura șoldurilor lui, lipindu-se și mai mult de el. Îi simtea atingerea degetelor fierbinți prin țesătura fină a costumului de baie, care nu reușea să ascundă prea mare lucru.

Dar, în ciuda acestei beții, își dădea seama că se află pe marginea unei trambuline foarte înalte. Avea să cadă în necunoscut și nu știa dacă la aterizare o așteaptă fericirea sau durerea. Își retrase confuză capul, încercînd să-și găsească cuvintele potrivite. Greg profită și mai încercă o

nouă apropiere care avu efectul unei descărcări electrice.

— Ești... complet ud, reuși ea să articuleze.

— Și tu la fel. Chiar și după urechi..., adăugă el, trecîndu-și ușor limba pe după urechea ei și sorbindu-i stropii reci.

Ea îl împinse și se îndepărtă puțin, regăsindu-și tonul rece și dur.

— Îți aduc imediat un prosop uscat. Pînă vin, ia o bere, dacă îți este sete și vrei...

Diane se răsuci pe călcîie și se îndreptă spre camera ei, lăsînd propoziția neterminată, pentru că nu mai știa ce să spună. Intră și încuie imediat ușa în urma ei. Era foarte tulburată. Sărutul lui o ametise, lăsînd-o fără vlagă și aruncînd-o într-un univers magic. Iar el, Greg Saunders, era singurul care avea cheile acestei lumi vrăjite. Însă, chiar dacă era primul care reușise să o răvășească astfel, cu siguranță, nu era și ultimul. «Nu-i nimic deosebit. A fost doar un sărut», își spuse Diane, pentru a se încuraja.

* * *

Între timp, Greg privea gînditor oceanul albastru, sprijinit de balustradă. Cînd îi auzi pașii

apropiindu-se, întoarse capul și-i surîse de la distanță. Diane fu încă o dată surprinsă de senzualitatea pe care o emana bărbatul din fața ei. Își dădu seama că singura posibilitate de a-i rezista era să-și imagineze în locul lui o masă de poker. Zis și făcut! Efectul nu se lăsă prea mult timp așteptat. Emoțiile se risipiră ca prin farmec. Acum îl putea privi cu răceală și cu mai multă obiectivitate.

Greg sesiză imediat această schimbare bruscă, dar înțelese că tînăra nu avea la îndemînă decît acest mijloc pentru a-și ascunde propria vulnerabilitate.

— Partida va avea loc vineri seara, anunță ea sec. Latour va veni cu doi oameni de afaceri care sînt aici în vacanță. Sînt sigură că are intenția să-i jumulească. Unul dintre prietenii mei se va alătura onorabilei adunări – pentru a mă asista, firește. Și, bineînțeles, va primi o parte din banii pe care sper să-i cîștig. Cît despre proprietate, ea îți va reveni, cu excepția celor patru hectare ale mele.

Diane se așeză pe terasă și Greg își trase un scaun și se așeză cu brațele trecute pe după spătar. Diane îi aruncă o privire scurtă, simțind încă atingerea acelor brațe pe trupul ei.

— Îmi pare bun planul acesta, spuse el. Cum

a reacționat Latour cînd i-ai spus de proprietate?

Pentru a-și întoarce privirile de la trupul lui viril, Diane trebui să fixeze rînd pe rînd cele două pahare de bere și sticlele acoperite de gheață, pe care tocmai le scosese din frigider.

— Nu eu l-am contactat. Rick i-a povestit despre un jucător care ar fi interesat de terenuri. Omul nostru este gata să le pună la bătaie cu prima ocazie, continuă ea, după ce bău puțin din lichidul amar și răcoritor.

Greg păru că reflectează la cele spuse de ea, apoi rosti cu mai mult curaj:

— Mai am ceva bani, Diane. Ai nevoie de ei pentru a începe partida?

— Nu. Partea promisă este suficientă.

Diane nu considerase necesar ca el să afle de înțelegerea dintre ea și Rick. Fiecare avea să investească cîteva bancnote de o mie de dolari. Pentru a ademeni prada... Pentru că erau siguri de reușită.

— Pari foarte încrezătoare. De ce?

— Am făcut totul pentru ca șansele să fie de partea mea. Dar nu pot garanta nimic. Nu poți păcăli un om cinstit, dar un escroc de talia lui Latour poate fi păcălit – fără nici un fel de scrupule – cu condiția ca și el să folosească aceeași

strategie. Te avertizez însă că, dacă își dă seama de sosul în care vrem să-l înghițim și reușește să protesteze, riscăm să pierdem totul.

De teamă ca Greg să nu se scandalizeze la ideea că ea ar putea trișa pentru el, Diane se opri aici cu amănuntele.

— Trebuie să vin în smoking, vineri?

— Îmbracă-te cum vrei, spuse ea între două înghițituri de bere, pentru că oricum nu vei putea veni cu mine.

— Fals! rectifică el. Nu am intenția să te las să petreci noaptea acolo, singură.

— Nici vorbă, cercetașule! Mă va însoți Rick.

— Cine mai e și Rick ăsta? bombăni el cu o voce bănuitoare.

«E preferabil să înăbuș din față instinctele sale posesive», își spuse Diane în gînd.

— Rick Torrey? Este celălalt prieten al meu... Cel tînăr...

Diane mințea și știa că riscă. Rick putea confirma sau nu spusele ei, dar – avînd în vedere insistența cu care el încerca să împingă relația lor dincolo de stadiul platonic al sentimentelor – era dificil de apreciat.

Privind undeva, în depărtare, Greg întrebă cu o voce aspră:

— Asta înseamnă că mai putem cina împre-

ună în seara asta?

Pe Diane o impresionă stîngăcia cu care Greg reușea să-și ascundă sentimentele. Nu era obișnuită să trateze decît cu ipocriți profesioniști sau tot ceva de felul acesta. Dar, deși invitația o tenta, preferă să se abțină.

— Ne vom vedea vineri, după partidă, pentru a-ți înapoia ceea ce ți-a aparținut. Sper... Ar fi mai bine decît să te anunț că a avut loc o catastrofă, nu? Unde poți fi găsit?

— La *Colonial*.

Diane ridică mirată o sprînceană. Era unul dintre hotelurile cele mai ieftine din Nassau.

— Bine. Pe vineri, atunci! spuse ea întinzîndu-i mîna.

Greg îi cuprinse prietenește degetele. O căldură plăcută o învălui dintr-o dată. Fără să vrea, privirile îi alunecară spre buzele bărbatului care surîdea. Citea el pînă în adîncurile sufletului ei? Inima îi bătea atît de puetrnic, încît avea senzația că ecoul acestor bătăi se urcaseră pînă în gît. Încercă, fără succes, să-și ascundă nervozitatea. N-ar fi acceptat, pentru nimic în lume, să se dea bătută în fața acestui bărbat. Într-un tîrziu, adăugă:

— Nu se va termina prea repede. Nu te neliniști dacă nu apar pînă la două-trei dimineața,

încheie Diane, retrăgîndu-și mîna.

— Nu mă voi neliniști, o asigură el, fără a da impresia că ar dori să plece.

Amîndoi simțeau acea atmosferă electrizantă care domnea între ei. Era prea mult pentru ea și Diane se dădu bătută. Toată stăpînirea de sine nu-i mai servea la nimic. Se simțea prinsă ca într-o pînză de păianjen, cuprinsă de mii de tentacule de care nu putea scăpa. Nu-și închipuise că așa este dragostea pe care o aștepta de atîta timp... Acest ultim gînd îi dădu putere să se întoarcă. Dar, înainte ca ea să aibă timp să-și ia *rămas bun*, Greg o prinse de bărbie și buzele lor se întîlniră din nou.

Sărutul lui îi păru la fel de pasionat și la fel de răvășitor ca și prima dată. Buzele lui îi acoperiră gura și dinții lui cuprinseră carnea moale a buzelor ei strivind-o, dar – înainte ca ea să-i poată răspunde la sărut – el se îndepărtă de ea. Diane scoase un geamăt răgușit, dar nici ea nu știu dacă e de durere sau de dorință.

Apoi, fără un cuvînt, Greg se răsuci pe călcîie și dispăru pe plajă. Diane rămase nemișcată, urmărindu-l cum se îndepărtează.

Capitolul 4

— Nu găsești niciodată destui bikini în sertarele astea, Diane! Parcă i-ar fi luat apa mării... Uite, încearcă-l pe ăsta, o grăbi Boby. Știu că tu adori negrul, dar nu prea este adecvat. Eu, de exemplu, păstrez jumătate de duzină de costume rezervă, pentru cazul în care vreun prieten are nevoie.

— Nici nu poate fi vorba să-ți împrumut eu vreun costum de baie, protestă Diane, răscolind prin articolele de plajă răsfirate pe etajeră.

— Asta-i bună! În primul rînd, nu cred că mi-ar veni pentru că nu avem aceeași talie. Ai șoldurile mult mai mari decît ale mele...

Diane rîse înfundat. Telefonul lui Boby o scutise de oroarea unei dimineți petrecute în compania lui Harry Watters. În calitate de consilier, dar și de confident, Boby era omul de care avea nevoie.

— Bun, încearcă-l pe ăsta și apoi o ștergem să bem un Cappuccino la cafeneaua care s-a deschis în colțul pieții Rawson.

— Roșul ăsta îți vine de minune! strigă entuziasmat Boby.

Din cabina de probă, se auzeau fel de fel de exclamații admirative. Diane ieși de acolo strînsă cu un șiret ornamental din macramé foarte fin, care unea cele trei triunghiuri minuscule ale țesăturii costumului de baie.

— Eu te-am avertizat, Diane! Dacă-l cumperi, există riscul ca cineva să comită repede o crimă. Dar tu, tu ce părere ai? întrebă el, arătîndu-i un tricou în culori pastelate cu găuri mici.

— Am văzut unul identic în *Bay Street* la jumătate de preț.

— Ești sigură că are buzunare la piept?

— Da.

— Grozav! Mergem să-l cumpărăm după ma-

sa de prînz. Du-te repede și te schimbă, pînă completez eu cecul. Îți fac cadou costumul de baie.

— A, nu, Boby! Nu trebuie să te simți obligat...

— Să zicem că este o încercare de a-ți mulțumi pentru serviciul pe care mi l-ai făcut anul trecut. Crede-mă, dacă nu m-ai fi ajutat să ies din încurcătură după povestea aceea cumplită, nu aș fi fost în stare să-ți ofer nimic astăzi.

— A fost doar un împrumut pe care mi l-ai rambursat integral, inclusiv dobînda și cel mai bun fel de a-mi mulțumi este să-mi arăți că acum te descurci mai bine. Și nu uita să-ți plătești asigurarea! N-aș vrea să se întîmple vreo nenorocire la *Sand Bay*. Știi că eu posed acolo unu la sută...

— Să știi că am rebotezat unul dintre bungalow-uri – *Dianlan* – în onoarea ta. E ascuns de o perdea de palmieri și are acces direct la plajă. E la dispoziția ta – nu am nici o rezervare pînă la mijlocul lui noiembrie.

— Mulțumesc, Boby. Mă voi gîndi la asta.

Diane îi strînse afectuos brațul, înainte de a intra din nou în cabină.

Se hotărîră să ia prînzul împreună. Localul în care intraseră era ticsit de lume. Boby strecură cinci dolari chelneriței, care le eliberă imediat o

masă destul de bine plasată pentru ca Boby să se poată consacra preocupării lui favorite: observarea oamenilor. Și, chiar în acea zi, două vapoare, acostate la chei, revărsaseră o mulțime de turiști în croazieră.

— Îmi place la nebunie să-mi petrec ziua la Nassau, exclamă el. Privește! Femeia în costum marinăresc... Acolo, în spate... Nu știu ce le trece prin cap, dar toți turiștii, de îndată ce debarcă în Bahamas, își pierd total bunul simț. Cred că ar trebui interzis prin lege ca cei care au depășit vîrsta de doisprezece ani să se mai îmbrace în astfel de costume. Să știi că nu sînt foarte pretențios: cred că, dacă și-ar scoate gulerul și eșarfa, rochia ar fi acceptabilă.

Diane nu putu decît să-l aprobe.

— De ce nu te-ai lansat în modă? E mai ușor decît să conduci o stațiune balneară în insule îndepărtate.

— Eu și moda, ți-ai găsit! Nu... Mie îmi place prea mult aglomerația, nonconformismul pe care îl găsești în localuri, nu în saloane. Dar tu nu ai nici o noutate pentru mine? Ți-ai mai găsit pe altcineva?

Diane zîmbea, amuzată de vorbăria lui continuă.

— Și nici măcar nu-i bătrîn, dacă îți poți ima-

gina așa ceva...

— Atunci, e bine. Dragostea trebuie făcută, nu economisită. Grăbește-te, înainte ca viața să îți treacă pe sub nas!

— Da, murmură ea, devenind brusc serioasă.

— Deci, există un bărbat... De ce îți ferești privirea? Analizezi cu atîta atenție crema asta, de parcă n-ai mai fi văzut niciodată un *Chantilly*. Aha, înțeleg... Sentimentele nu sînt reciproce.

— Nu-i vorba de asta! replică ea. N-am ajuns încă pînă acolo. Nu vreau să fac o greșeală, cu atît mai mult cu cît persoana respectivă mă face să mă gîndesc la un măr otrăvit.

— Un alt Antonio?

— Nu, rectifică Diane zîmbind, gîndindu-se la diferența dintre cei doi. Greg nu e decît lumină și blîndețe. Nu știe să mintă. Este, prin excelență, un cercetaș, dar – între mine și fetele care conduc grupurile de cercetași – nu prea există puncte comune. În sfîrșit, n-are importanță... Îi fac un serviciu și cu asta, basta! De altfel, îl cunosc foarte puțin...

— Nu prea dai impresia asta... În sănătatea cercetașilor! făcu el ridicînd paharul.

Diane se înveseli la această remarcă și ciocni cu el.

— În sănătatea cercetașilor!

Sorbiră o înghițitură cu un aer extrem de serios, dar apoi izbucniră în rîs.

— Gata cu copilăriile, Diane! Ai nevoie de un bărbat adevărat. În nici un caz de unul aventurier sau un dandy în croazieră, adăugă el privind în jurul său, printre consumatori.

— Și nici de copii abandonați, făcu ea, mai mult pentru a se convinge pe sine.

— Ce?! strigă Boby.

Ducîndu-și o mînă la gît, de parcă ar fi fost pe punctul de a se sufoca, Boby continuă cu un aer ofensat:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Diane! Să nu-mi spui că acest Greg n-are o para!

— Ba da!

— În cazul ăsta, draga mea, ești de neiertat. Ce lipsă de gust! Trebuie să fii nebun ca să fii sărac! spuse el, lăsîndu-se pe scaun.

Diane se încruntă la această remarcă tăioasă. Niciodată nu ar fi crezut că Boby putea fi atît de snob și această descoperire nu îi plăcea deloc.

— Ne cunoaștem de mult timp, Boby, și reacția ta mă miră. Pentru tine, faptul că nu ai bani, te coboară în rîndul oamenilor de nimic? Într-o relație, poți schimba și altceva decît conturi numerotate în băncile elvețiene.

Lăsînd politețea deoparte, Boby o scrută cu o

privire dură.

— Chiar așa! Ai fi ultima persoană pe care o cunosc și care își alege noile cuceriri în funcție de contul din bancă! Mă dezamăgești!

Aceste cuvinte o răniră cu adevărat pe Diane, căci atingeau, într-adevăr, un punct sensibil. Oare faptul că Greg e sărac era un motiv să nu se atașeze de el? Nu, ea nu putea fi atît de meschină! Pur și simplu, ea și Greg nu erau făcuți să se înțeleagă. Diferența de ordin material nu era decît un motiv printre atîtea altele. Dar, în fond, de ce să-și bată capul? Deocamdată, între ei nu erau decît relații de afaceri și, imediat ce fiecare își va fi rezolvat problema, drumurile lor se vor despărți.

— Nu-i vorba de bani aici, se înverșună ea. Și, chiar dacă ar fi cazul, după toate cîte mi s-au întîmplat din cauza lui Antonio, nu mi s-ar mai părea anormal.

— Patru ani irosiți aiurea ca să te gîndești la nesfîrșit la o poveste cît se poate de banală nu ți-au fost suficienți, după cîte văd. Ascultă-mă pe mine, asta e o falsă problemă! Adevărata problemă e că frecventezi prea mult așa-zisa lume bună de pe Coasta de Azur și de la *Runner's Cay*! Smulge-te de aici, caută oameni care își cîștigă existența muncind! Sînt o rasă diferită și

tu îi vei aprecia, sînt sigur de asta.

În timp ce vorbea cu ea, Boby continua să-și plimbe privirile prin sală. Brusc zări în mulțime o persoană pe care i-o arătă Dianei ridicînd degetul într-o anumită direcție:

— Iată un produs local care ți s-ar potrivi de minune!

Diane se întoarse și privirile îi căzură pe un individ obez, în șort de mătase și cu o cămașă model hawaian.

— E cam gras pentru mine, remarcă ea.

— Dar nu, nu acolo, dragă! Celălalt, insistă el.

Diane se uita nedumerită, nereușind să înțeleagă ce voia Boby să-i arate. La un moment dat, rămase cu gura căscată: era Greg, îmbrăcat cu jeans-ul lui decolorat, cu aceeași cămașă pe jumătate scoasă din pantaloni și cu părul zburlit.

— Uite! Privește în direcția noastră, Diane! Să-i fac un semn, vrei?

Diane nu avu timp să-l oprească, iar Greg o și zărise și, cu un surîs larg pe buze, se îndrepta spre masa lor.

— Vine! Păcat, inimioară... Are nasul spart. Lasă, îi explic că l-am confundat și scăpăm repede de el. Totuși din profil, nu arată rău...

Apoi, după o pauză, adaugă:

— Aș zice că nu arată rău deloc. Chiar și cu

nasul lui spart...

— Încetează, îi spuse Diane încet, printre dinți, ridicîndu-se să-l întîmpine pe Greg. După cumpărături, după cum se vede, nu? continuă ea, adresîndu-i-se de acestă dată lui Greg și arătînd spre pălăriile de paie pe care le ținea în mînă.

— Bună, Diane! răspunse el, strîngîndu-i mîna cu un entuziasm bătător la ochi.

— Ia te uită! Vă cunoașteți? *Cîștigăm timp*, rîse Boby.

Greg ridică spre el o privire ușor surprinsă, apoi se prezentă:

— Greg Saunders. Dumneata trebuie să fii Rick, nu?

— Rick Torres? Nu, nicidecum, eu sînt Boby Grange.

Privirea lui Greg alunecă repede de la mîna lui Boby la chipul Dianei și surîsul i se accentuă.

— Încîntat, Boby! spuse el apăsat.

— Plăcerea este de partea mea, fii sigur de asta. Rămîi cu noi! Tocmai luam masa de prînz. Bănuiesc că ești la prima vizită pe insulă.

— Cum ai ghicit?

— A, simplu! Numai noii veniți cumpără pălării. Altfel, dacă ar cumpăra la fiecare vizită, ar avea destule pentru o armată întreagă.

— Pălăriile sînt pentru armata de mici cercetași care mă așteaptă acasă.

Boby se aplecă în față și îl privi buimăcit.

— Să nu-mi spui că ești comandant de cercetași! Diane mi-a zis același lucru, dar am crezut că e o simplă figură de stil.

Dianei îi veni să intre în pămînt de rușine, dar și de ciudă că nu putea să-i facă semn lui Boby să-și țină gura.

— Chiar așa? Și ce altceva ți-a mai povestit despre mine?

— Doar că dumneata..., începu Boby, dar, văzînd privirea disperată a Dianei, se opri și își mușcă buzele.

Apoi, după o scurtă pauză, adăugă:

— Iată, vine chelnerul. Îți recomand pește de mare. Vă asigur că e divin.

— Comandă un Cappuccino, interveni Diane, cu o voce cît se poate de teatrală. Boby mi l-a recomandat și mie și nu regret.

— Da, are un gust excelent! confirmă Boby, descălțîndu-se pe sub masă de pantoful care îl strîngea cumplit.

Ușurat, mai comandă încă un rînd, apoi se întoarse iar spre Greg:

— Cît rămîi pe insulă, domnule Saunders?

— Eu și Diane avem o afacere de rezolvat...

În funcție de rezultat, voi pleca sîmbătă sau voi mai rămîne puțin, ca turist.

— Cereți-i să vă ducă la *Sand Bay*. E o stațiune de lux superbă pe care, trebuie să recunosc cu modestie, eu o conduc. I-am reținut deja unul din bungalow-uri... E minunat! Recifuł de corali, plaja sub clar de lună, adierea frunzelor de palmieri... Ați putea petrece amîndoi niște clipe minunate...

Lovitura de picior din partea Dianei destinată lui Boby nu întîrzie prea mult, dar – din greșeală – se opri în pulpa lui Greg, care făcu o grimasă de durere și se aplecă să-și maseze piciorul.

— Scuză-mă, spuse Diane cu voce gîtuită de jenă.

— Nici o grijă, nu mor eu din asta.

— Va să zică așa, puișor! exclamă Boby. Și eu care intrasem în panică nevăzîndu-te niciodată roșind...

— Te rog să mă scuzi, Greg..., repetă ea fără să-l privească pe Boby.

— Vai de mine! E vina mea... Vorbesc vrute și nevrute, recunoscu Boby, deși se citea clar pe chipul lui că nu regretă nici unul din cuvintele spuse. Dar, dacă vreau să mă întorc acasă cu ultimul vapor, trebuie să mă lipsesc de masa de prînz. Deci, Greg, sînt încîntat că te-am cunos-

cut și vă aștept pe amîndoi la *Sand Bay*. Dacă Diane nu vrea să te însoțească, vino singur! Vei fi bine-venit, te asigur, adăugă el, aruncînd spre Diane o privire plină de subînțeles.

Diane sesiză perfect insinuarea din ochii lui. Dar ceea ce o surprinse cel mai mult fu mînia care pusese stăpînire pe ea pentru cîteva clipe.

— Ei bine, lă revedere! făcu el, sărutînd obrazul tinerei femei și dispărînd imediat.

— S-ar spune că ai dat lovitura, Greg. Boby nu prea are obiceiul să ofere ospitalitate oricui în bungalow-urile sale de lux..

— Nici dum... ție?

— Nu schimba subiectul! bombăni Diane, deschizînd lista de meniuri.

Greg nu părea șocat de propunerile deloc voalate ale lui Boby. Fie că nu se îndoia nici o clipă de puterea lui de seducție, fie – ceea ce era și mai probabil – nu sesizase aluzia. Diane abia își stăpînea rîsul, dar privirea ei devenise puțin malițioasă.

— Ți-ai dat seama? spuse ea.

— Bineînțeles. Prietenul tău mi-a făcut, ce-i drept, cam direct, anumite propuneri...

Diane își mușcă buzele, constatînd – pentru a cîta oară? – că l-a subapreciat pe proprietarul ranch-ului care nu era prost deloc.

— Și asta te șochează?

— Ești cumva geloasă?

— Ce idee! Absolut deloc! replică ea, coborîndu-și din nou privirea spre meniu.

Greg se aplecă spre ea, îi luă lista din mîini, îi cuprinse delicat fața cu o mînă și își apropie buzele de gura ei. I se păru că se așterne o liniște deplină în jur cînd simți limba bărbatului desfăcîndu-i buzele. Se supuse acestei mîngîieri și primi sărutul ca pe un fruct cărnos pe care își dorea de mult timp să-l savureze. Îi simți degetele strecurîndu-se în părul ei, vrînd parcă să o tragă și mai mult spre el. Pe masă, mîinile lor se căutau și se strîngeau înnebunite de dorința care îi cuprinsese pe amîndoi.

Diane, cel puțin, era ca vrăjită, prinsă în plasa magică a uitării.

— Hm, hmm, doriți să serviți ceva?

O voce venită ca de pe altă lume îi smulse din vis. Greg se îndepărtă cu regret și îi spuse:

— Ești foarte specială...

— Trei *speciale*, domnule?

— De ce trei? Două ne ajung, replică Greg, cu un surîs larg pe buze.

Mirată de reacția lui, Diane îi privi cu atenție chipul, apoi, mînată de o forță mai puternică decît ea, îi mîngîie cu vîrful degetelor buzele. Ini-

ma îi zvîcni puternic cînd el îi mărturisi, cu o voce răgușită:

— Încă n-ai înțeles cu cine doresc să fac dragoste?

— Cu o femeie, fără nici o îndoială.

— Da, Diane, și femeia aceea ești tu.

Inima i se opri cîteva secunde în loc. Abia atunci realiză, pentru prima dată, cîtă nevoie avea de dragoste. De multă dragoste... Dar de ce tocmai de iubirea acestui bărbat?

— De ce eu? spuse ea, dînd glas, fără să vrea, întrebării la care nu găsea răspuns.

— E greu de explicat, oftă el. Cu atît mai mult cu cît nu crezi în dragoste la prima vedere.

— Să nu-mi spui că ești îndrăgostit de mine, Greg... Nici măcar nu mă cunoști...

— De acord. Retrag ceea ce am spus. Deci, nu ne rămîne altceva de discutat decît despre arta de a a face dragoste. Nu de a o și trăi.

Obrajii Dianei se înroșiră brusc. Nici măcar nu era în stare să-și stăpînească emoțiile! se gîndi ea. Preocupată, își îndreptă ochii spre farfuria cu paste făinoase și salată pe care tocmai i-o adusese chelnerul. Apoi șopti cu un aer neîncrezător:

— Nu-mi amintesc să fi comandat paste făinoase...

— Domnul a făcut-o pentru amîndoi, doamnă, explică chelnerul. Două *speciale*. Priviți, am notat pe carnetul meu. Mai doriți Cappucino?

— Mulțumesc, cred că am băut destul.

Chelnerul se îndepărtă și Diane începu să mănînce fără grabă. Primul moment de jenă trecut, Diane se hotărî să reia conversația:

— Colorado trebuie să aibă locuri extraordinare pentru camping. Mai aprindeți focul frecînd două capete de lemn unul de altul, voi, cercetașii?

— Cea mai mare parte dintre noi folosesc chibriturile în zilele noastre, dar este adevărat că în camping eu și copii cam abuzăm de ele. Nu sînt unul dintre șefii lor. Eu le pun doar la dispoziție terenul și rareori îi însoțesc. Sper că nu voi coborî în ochii tăi din cauza activităților mele în aer liber...

Diane zări o strălucire de maliție zăbovind în adîncul ochilor lui.

— Mă voi strădui să nu par decepționată, mai ales că semeni cu un comandant de cercetași tot atît de mult cît semăn eu cu tine.

— Iată încă un motiv care ne apropie.

— Mă voi mai gîndi la oferta ta, Greg, spuse ea.

— Ai dreptate. Un cercetaș este ceva foarte

prețios în caz de neplăceri.

— Cînd voi avea astfel de necazuri, te chem în ajutor.

— De ce nu în seara asta, Diane?

Diane simți cum îi tremură mîinile din cauza emoțiilor, dar replică pe un ton cît se poate de rece:

— Cred că ar fi mai bine să nu insiști!

— Uneori, insistența este cea mai sigură cale atunci cînd îți propui să cîștigi.

«Și cînd te gîndești că eu îl luam drept o ființă inofensivă...», își spuse Diane. «În loc să mă contrazică, el îmi face curte.»

Treptat, dar sigur, Greg cîștiga teren pe toate planurile și Diane realiză că nu-i displace deloc acest lucru. Nici un bărbat, pînă atunci, nu reușise să-i fure atît de ușor un sărut. Să fi fost doar o slăbiciune din partea ei? Diane încercă să revină la realitate și să-și păstreze mintea cît mai limpede. Încercînd să reia discuția, adăugă:

— St.John și cu mine am fost de mai multe ori în Africa.

— Ah, Africa..., oftă Greg. Ai călătorit mult?

— Da, destul. Totuși, n-am văzut niciodată *Hot Sulphur Springs*.

— Ei bine, vom merge împreună acolo. Te vei bucura de o primire pe cinste; nu vei duce lipsă

de apă caldă și nici de căldură. Iar de mîncare mă voi ocupa eu. Ești de acord?

El îi întinse mîna.

Diane își ridică sprîncenele arcuite fin, ca și cum ar fi așteptat altceva.

— Și îți promit că vei dormi în cort; din păcate nu e chiar atît de spațios, dar...

Rîsul Dianei izbucni brusc. Îi strînse mîna cu căldură.

— S-a făcut, batem palma!

— O să-ți placă enorm, vei vedea. Întîi avem nevoie de o hartă, apoi fixăm un traseu și, în sfîrșit, vine momentul cel mai important: explorarea.

Diane se imaginã ghemuită la pieptul lui, contemplînd liniștită priveliștea din jur: cerul, vîrfurile munților, păsările.

Știa: era un vis nebunesc care nu se va împlini niciodată. Și totuși, de ce să nu creadă în el o oră sau două? Apoi veni rîndul ei să-l facă să viseze, vorbindu-i despre fiarele sălbatice care trăiau în savana africană. Cînd, în sfîrșit, chelnerul le aduse nota de plată, anunțîndu-i totodată că era ora închiderii, abia atunci realizară cît de repede se scursese timpul.

Greg insistă să plătească masa și, cînd ea se ridică, îi cuprinse tandru talia, spunînd:

— Vorbind, noi am făcut practic încojurul lumii împreună. Nu ţi se pare că ne înţelegem bine şi că acest lucru este foarte important?

Diane îi strînse discret braţul şi simţi un val de fericire invadîndu-i sufletul.

«Cred că asta înseamnă să fii într-adevăr îndrăgostită...», se gîndi ea.

* * *

— Hoţule, furi flori! se prefăcu Diane supărată pe Greg, care tocmai rupsese o floare şi i-o prinsese în păr.

— Hoţ de flori... şi de sărutări... Iată o meserie care mi-ar plăcea foarte mult!

Aplecîndu-şi capul, el atinse în treacăt buzele Dianei, apoi îi mîngîie tandru obrazul. Nu era decît o mîngîiere, dar Diane îl cuprinse în braţe, şi-l sărută, la început timid, apoi din ce în ce mai lacom. Greg se lipi febril de ea, mîngîindu-i trupul. Timpul parcă se oprise în loc. Nu exista decît secunda aceea de plăcere intensă în care descoperiseră cît de mult se doreau. Într-un tîrziu, Diane îl auzi murmurînd:

— Lasă-mă să te iubesc, Diane...

Deşi ar fi vrut să spună *da*, Diane făcu eforturi disperate pentru a-şi stăpîni sentimentele.

Peste trei zile, el va pleca și, în ciuda tuturor aparențelor, îl cunoștea foarte puțin. Era aproape un străin pentru ea. Diane făcu cîțiva pași, ca și cum distanța dintre ei i-ar fi dat mai multă siguranță.

— De ce nu-mi răspunzi? întrebă Greg.

În fond, nimic nu îl împiedica să considere întîlnirea lor doar o aventură sau, cel mult, putea să creadă că implicarea ei sentimentală îl va ajuta să-și recupereze averea. De aceea îl simțea atît de străin... .

— Din cauza lui Rick...?

— Nu. Da... Nu știu... Trebuie să plec.

Cîtă stîngăcie în acest *rămas bun*!

— Te însoțesc, Diane.

— Nu. Mașina mea nu este departe. Mă descurc singură.

— Aș fi mai liniștit dacă...

— N-ai nici un motiv să te temi, Greg, îl asigură ea.

Diane Luther, jucătoarea de înaltă-clasă, aflase că jocul dragostei e o capcană, iar riscurile de a pierde ar fi fost mult prea mari.

Capitolul 5

«Safire sau diamante?» se întrebă nehotărîtă Diane. Probă cîte un cercel din fiecare pereche și le studie efectul în oglindă. Rochia albă, de mătase, avea gulerul ridicat și mînecile lungi. Paietele, prinse cu artă în firele broderiei, străluceau ca niște flăcări.

Se privi cu atenție în oglindă. Da, dacă ar vedea-o astfel, Greg ar fi cu adevărat încîntat. Diane se întunecă. Nu era nici o îndoială, bărbatul acesta o obseda... Și ea trebuia să se calme-

ze ca să se poată concentra asupra partidei de poker care va începe în curînd. Rick urma să sosească peste o jumătate de oră. Hotărîseră să folosească yacht-ul lui pentru mai multă discreție. Și, în loc să ancoreze *Belle Fille* în port, el îl lăsase în larg, la cîteva sute de metri de mal. Pentru a ajunge la ponton, trebuia să se folosească de o barcă cu motor. Cîte complicații!

Diane își retușă încă o dată machiajul. Dacă Latour nu va fi impresionat de eleganța ei, nu același lucru se va întîmpla cu ceilalți doi parteneri. Diane era genul de femeie care știa să-și folosească toate atu-urile. Nu numai că partenerii de joc vor dori să o curețe de bani, dar vor încerca, cu siguranță, să o aibă și pe ea. Cu mișcări galeșe, scoase dintr-un sertar pachetul de cărți trucate. Părea nou în ambalajul său de celofan. Era perfect!

Se auzi o bătaie în ușă. Diane strecură pachetul de cărți de joc în poșetă, o închise cu grijă și, desculță, merse să deschidă.

Dar nu era Rick.

— Ce cauți aici? se miră ea, văzîndu-l în ușă pe Greg.

— Eram nerăbdător să te revăd, Diane.

Ea se îndepărtă pentru a-și încălța sandalele cu tocuri înalte, dar Greg o urmă și îngenunchie

în fața ei pentru a o ajuta. Gestul lui părea cît se poate de firesc și această familiaritate o înfioră, cu atît mai mult cu cît mîna lui alunecase de-a lungul piciorului ei, mîngîindu-l.

— Arăți nemaipomenit! șopti el cu un surîs cald.

Încordarea și neliniștea ei se risipiră ca prin farmec.

— Ei, bine, cercetașule, ce cauți tu aici?

— M-am gîndit că poate vei avea nevoie de un bodyguard în cazul în care Latour își va arăta colții. Și un astfel de corp trebuie păzit, nu glumă! adăugă el privind-o admirativ.

Diane se strădui din răsputeri să-și păstreze sîngele rece. Numai Greg mai lipsea ca să-i distragă atenția în timpul partidei.

— Sînt obișnuită să mă păzesc singură, Greg. Apreciez oferta ta, dar este inutilă. De altfel, aș fi putut face apel la un profesionist dacă ar fi fost nevoie de așa ceva.

Pentru a intra mai bine în rolul femeii stăpînă pe situație, își spuse că Greg nu era destul de impresionant, că înfățișarea lui nu era a unui dur și că ar fi putut da de bănuit.

Dar el nu păru să ia în seamă această primire rece. Se ridică și, cu mîinile în buzunare, o privi amuzat.

— Am hotărît să te însoțesc. După asta, vei scăpa de mine. Aș prefera să fiu lîngă tine, dar de această dată, jocul este al tău.

Îi era imposibil să-l respingă pe acest bărbat fermecător.

— De acord, Greg, cu condiția să nu-ți faci simțită prezența.

— Ușor de spus... Știu că nu-ți sînt indiferent; din cauza aceasta îmi vine greu să stau departe de tine...

— Ești foarte sigur de tine.

El se apropie și, cu vîrful degetelor, ridică șuvițele rebele care cădeau pe obrazul Dianei și i le așează după ureche.

— Știi bine că sîntem atrași unul de celălalt.

Tulburată de cuvintele bărbatului, Diane îl cuprinse în brațe. Dar, chiar în acel moment, se auzi soneria de la intrare. Două țîrîituri scurte, apoi două mai lungi. Farmecul momentului dispăru spre regretul Dianei.

— Trebuie să fie Rick, spuse ea cu o voce din care străbătea o ușoară iritare. Scuză-mă...

Era, într-adevăr, Rick și, ca un făcut, blonda care se legase de Greg seara trecută era agățată de brațul lui Rick.

— Bună seara, micuțo! Ești magnifică! îi spuse el, sărutînd-o pe obraz. Ea este Lara. Rick

Torres, adăugă el privind spre Greg.

— Greg Saunders, răspunse acesta aruncînd spre Diane o privire încurcată.

— Jucați în seara asta, domnule Saunders?

— Nu! strigară Diane și Greg în același timp.

— Nici Lara. Ați putea să vă țineți de urît unul altuia în timp ce noi îi venim de hac lui Latour.

Dezinvoltura lui Rick, la care se adăugă surîsul sarcastic pe care i-l adresă Greg, o scoaseră pe Diane din sărite.

— O.K., Rick! replică Greg. Ne vom strădui să nu vă deranjăm. Aș putea să te văd pentru un minut, înainte să pleci, Diane?

Ea adresă celorlalți un surîs și se retrase cu Greg în bucătărie. Dacă totul va continua în același ritm, va lăsa totul baltă și Greg n-avea decît să se descurce fără ea.

Dar înainte ca să fi avut timp să aprindă lumina, Greg o luă de mînă și o trase spre mijlocul camerei cufundate în întuneric.

— Mi se pare că nu prea te afectează, spuse el pe un ton preocupat.

— Ce anume?

— Rick și cu blonda. E o adevărată tigroaică și, crede-mă, cu foarte mare greutate am scăpat din ghearele ei seara trecută.

— Aha...

— De altfel nu are nici o importanță. Rick nu este amantul tău.

Niciodată glasul lui nu fusese atît de grav și Diane înțelese că ceea ce va urma era foarte important pentru ea.

— Te aperi fără încetare. Mă respingi chiar și atunci cînd mă vrei, Diane.

Îi luă mîinile și i le așeză în jurul taliei lui, sub haină. Ana îi simți mușchii puternici sub cămașă în timp ce el îi mîngîia obrajii. Își apropie chipul de al ei, apoi îi atinse colțul buzelor cu vîrful limbii. Diane simți cum corpul îi tremură de dorință.

— Destul cu minciunile, Diane! Fă ceea ce-ți spune inima!

La ce bun să mai reziste? Întredeschise buzele și închise ochii. Apăsarea gurii lui o umplu de dorință. Se lipi de Greg, iar cînd el îi mîngîie ceafa fierbinte, cînd mîna lui coborî de-a lungul spatelui ei, Diane își înăbuși un geamăt de plăcere. Buzele lor se căutară, savurîndu-se nebunește, ca într-un joc de-a v-ați ascuns. Trebuiau să înceteze. Altfel ea își va pierde capul și i se va abandona tocmai acum și nu era momentul cel mai potrivit.

Se îndepărtă cu o mișcare bruscă de el. Greg respira cu greutate. Pentru a se liniști, îi atinse fața cu degetele și, în curînd, nu se mai auzi de-

cît zgomotul valurilor oceanului în depărtare. Tresărind, Diane își aduse aminte de oaspeții ei care vorbeau în camera alăturată.

— Lasă-i dracului, Diane! mormăi el.

— Nu se poate, șopti ea, ieșind din cameră.

Întinsă comod pe canapea, Lara se pudra, iar Rick se plimba de-a lungul încăperii.

— Hai, copii, trebuie s-o luăm din loc, zise Rick, aruncînd o privire la ceas. Avem în față o seară grea.

Cinci minute mai tîrziu, erau comod instalați în Mercedes-ul lui Rick. Greg și Lara stăteau în spate, iar ceilalți doi – în față. Diane vroia să pună la punct ultimele detalii ale tacticii pe care o va folosi în timpul partidei cu Rick. El alesese un crupier și Latour îl acceptase. Era în dezavantajul lui, dar cum avea degetele foarte îndemînatice, nu avea nevoie de vreun pachet de joc măsluit. Crupierul nu era la curent cu această combinație. Și ceea ce îi frămînta cel mai mult era întrebarea dacă el va scoate pachetul Dianei la momentul potrivit. Aici trebuiau să se lase în voia soartei.

Diane îl compara în gînd pe Rick cu Greg. Nu avea nici eleganța, nici frumusețea clasică a lui Rick. Și, totuși, onestitatea și virilitatea lui o tulburau teribil.

Bănuia că Greg ascultă distrat sporovăielile Larei și că atenția lui se îndreaptă exclusiv spre ea. Se simțea din ce în ce mai nervoasă, căci nu mai era în stare să anticipeze momentele următoare. Atenția ei trebuia să fie concentrată asupra unui singur lucru: jocul din acea seară.

* * *

Cînd Greg o ajută să urce la bordul yacht-ului, Diane nu mai simți nici cea mai mică tulburare. Își recăpătase stăpînirea de sine. Salonul în care trebuia să se desfășoare jocul era împodobit cu lambriuri și alămuri strălucitoare, în nuanțe roșietice. Greg intră în bucătărie, unde Rick pregătise gustările și diferite băuturi. Lara se va ocupa de oaspeți.

Apoi Greg plecă împreună cu unul dintre marinari pentru a vizita yacht-ul. În fond, era ceva cît se poate de firesc. Frank, crupierul, își pregătea un *cocktail* și Diane profită de acest moment pentru a așeza pachetul de cărți măsluit în mulțimea celorlalte pachete. Trebuiau să fie foarte atenți pentru că crupierul nu făcea parte din combinație.

În cursul partidei se hotărîse să nu se folosească aceleași pachète de cărți și cum

celelalte pachete erau obișnuite, trebuiau să facă în așa fel, încît pachetul măsluit să intre în joc doar spre sfîrșit. Căci Latour nu va trișa decît în acel moment.

— Cine a avut ideea să se organizeze întîlnirea pe un vapor pierdut în mijlocul oceanului? întrebă Greg, așezînd o mînă pe umărul Dianei.

Diane se felicită că nu tresărise.

— Rick.

— Ei bine, mie ideea asta nu-mi prea place.

— Nu suporți tangajul? replică Diane care se concentra asupra pachetelor de cărți.

— Ba da, dar nu-mi place să mă găsesc pe un teren necunoscut.

Ea ridică brusc capul și îi aruncă o privire furioasă. L-ar fi certat dacă ar fi putut. La urma urmei, pe cine interesa ce părere avea el în acel moment? Degetele i se crispară pe marginea mesei. Dacă atmosfera nu se va schimba, nu avea nici cea mai mică șansă să cîștige. Și dacă va pierde, va fi numai vina lui Greg.

Rick își făcu apariția. Intuise din primul moment ce se petrece între cei doi, dar se prefăcea că nu observă tensiunea care plutea în aer.

— Lara vrea să se ocupe de bufet. Diane și cu mine vom juca. Cred că și tu, Greg, ar trebui să te plimbi puțin pînă vom termina jocul.

— Prea bine, făcu Greg fără să se formalizeze.

În acel moment, se auzi o barcă cu motor care se apropia de yacht.

— Trebuie să fie Latour, declară Rick. M-a prevenit că va sosi cu barca lui cu motor.

Puțin mai tîrziu, Latour și cei doi oameni de afaceri pe care îi adusese cu el, pătrunseră în salon. Latour fu surprins la vederea Dianei, dar se stăpîni imediat și înaintă spre ea, cu mîna întinsă.

— Domnișoară Luther... Ce onoare! zise el, sărutîndu-i mîna.

— Încîntată!

În sinea ei, Diane se bucură că îl descumpănise, chiar dacă numai pentru o clipă. Era un semn de bun augur. Dar, din acel moment, trebuia să îi supravegheze și cele mai mici gesturi. Latour purta un costum de stofă subțire, de mătase, foarte elegant. Croiala mînecilor era lejeră. Poate pentru a ascunde acolo cărțile înlocuite?

Cu ochii foarte negri, cu fața atît de bronzată încît ridurile păreau încrustate în ea, acest bărbat, care se apropia de cinzeci de ani, era foarte seducător. Și el era conștient de farmecul lui. Diane auzise că, tocmai din această cauză, avusese o tinerețe agitată. În schimb, cei doi

oameni de afaceri, albi ca varul și vizibil supraalimentați, semănau cu doi viermi de dimensiuni neobișnuite. Hainele lor, în culori țipătoare, erau singura notă discordantă din jur. Latour știa sigur în ce ape avea să pescuiască.

Făcu prezentările. Dan Carlton părea mult mai agresiv decît Albert Mawson și Diane își trase cu greu mîna din pumnul său enorm.

Frank apăru ca din senin, prezentîndu-se singur. Tocmai sosise de la Las Vegas și, cum nu era obișnuit cu climatul din Bahamas, fruntea îi era deja acoperită cu picături de sudoare. Își așeză paharul pe masă și așteptă ca participanții să verifice cărțile. Albert Mawson nu părea a fi prea interesat de acest lucru. Diane reținu acest amănunt. În schimb, Latour le verifică pe îndelete. Le pipăi cu atenție celofanul și mirosi fiecare pachet în parte.

Diane se înfioră de teamă, dar își păstră sîngele rece și le examină la rîndul ei, cînd Carlton terminase să o facă. În curînd, va afla dacă Harry Watters era un as sau nu.

Rick așeză pachetele lîngă crupier și Diane înțelese că el încerca să așeze pachetul de cărți măsluite acolo unde trebuia. Seara se anunța teribil de neliniștitoare și o învălui o presimțire a eșecului, chiar dacă, după toate aparențele,

Latour nu văzuse nimic suspect la pachetele de cărți. Diane surîse din nou și încercă să se concentreze :

— Se joacă cu șapte cărți. Fără limită pentru mize.

Anunțînd culoarea, făcu din priviri înconjurul mesei și îl văzu pe Mawson crispîndu-se. Nu trebuia luat în calcul. Venise acolo doar pentru a pierde.

Frank luă pachetul de cărți care de deasupra și bătu cărțile cu ușurința unui profesionist. Rick tăie. Fiecare își luă cărțile.

* * *

Spre miezul nopții, Diane era în frunte, căci ea avea toate mizele lui Albert Mawson care tocmai abandonase jocul. Rick nici nu pierduse, nici nu cîștigase. Carlton pierdea, iar Latour cîștigase cîte puțin de la fiecare.

Frank împărți cărțile.

Carlton, care începuse un al doilea pachet de țigări, își aprinse tacticos una și anunță:

— O pereche de zece. Cinci mii pentru început.

Diane își spuse că el trebuia să aibă și un al treilea zece sau chiar un al patrulea, dar era

prea puțin sigur. Cacialmalele lui îl cam ruinaseră pînă în prezent. Ea avea trei valeți, dar nu anunță decît doi și adăugă o carte mai mare. Era suficient pentru a-l ademeni pe Carlton să înghită momeala.

— Cinci mii. Vreau încă două cărți.

Diane numără bancnotele și le așeză în mijlocul mesei. Rick abandonase la a patra carte. Veni rîndul lui Latour: o pereche de nouă și un as. Dublă miza. Fiecare avea acum cîte șapte cărți. Diane, cu un careu de valeți în mînă, rămase impasibilă. Un surîs miji pe buzele lui Carlton care își mușca neîncetat filtrul țigării.

— O pereche de zece. Intru cu zece mii de dolari, anunță el, aproape rîzînd.

— Zece mii și pentru mine, spuse Diane, ridicînd imperceptibil o sprînceană.

Putea să-și permită acest lucru pentru că juca cu banii lui Mawson. Data viitoare, va juca cu banii lui Carlton.

— Sîntem la douăzeci de mii, anunță Frank și își îndreptă privirea spre Latour.

Diane avu impresia că îi ghicește gîndurile. El își privi cărțile, apoi pe fiecare dintre parteneri, fără ca măcar vreun mușchi al feței sale palide să se miște. Apoi se retrase din joc. Imediat Carlton adăugă zece mii de dolari, zbierînd:

— Așa se joacă! V-am făcut praf, amicilor! și își întinse degetele spre bancnote.

Dar Latour îl apucă de braț și vorbi cu o voce calmă:

— Dar încă nu am văzut jocul doamnei...

Carlton se îngălbeni. Diane deduse de aici că Latour îl supăra foarte tare. Atmosfera începea să se strice, cu atît mai mult cu cît Carlton pierduse.

Deodată, Greg își făcu apariția, instalîndu-se între tînăra femeie și omul de afaceri. Îi făcu cu ochiul, se aplecă asupra mesei și îi luă paharul.

— Doriți să mai beți ceva? întrebă el calm pe cei din jur.

Diane ar fi vrut să-l îmbrățișeze. Tensiunea de la masa de joc dispăruse brusc.

— Ah, desigur, răspunse Carlton, lăsîndu-se moale pe scaun, de îndată ce Diane puse o carte jos. Un scotch dublu.

— Aveți carte bună, domnule Carlton, dar nu este suficientă pentru mine, declară suav Diane, arătîndu-i careul de valeți.

Un moment de liniște încordată trecu înainte ca ea să recupereze bancnotele verzi pe care le așeză cu grijă lîngă ea.

Ca turbat, Carlton începu să înjure ca un birjar, rupînd cărțile și azvîrlindu-le cu furie pe

podea.

— Aduceți un alt pachet de cărți, pe toți dracii!

— Prea bine, domnule, interveni Frank cu politețe.

Adună cărțile, le rupse și le aruncă. Greg reveni cu un *Schweppes* pentru Diane, în timp ce Lara servea băutură bărbaților. Tînăra femeie privea cu insistență mîinile lui Frank. Luase pachetul de cărți măsluit. Sosise deci momentul confruntării decisive!

Inima îi zvîcni în piept cînd observă că și Rick îl privea pe Frank. Apoi privirea lui se îndreptă o fracțiune de secundă spre ea. Din fericire, această privire îi scăpă lui Latour, care tocmai atunci flirta cu Lara. Chiar dacă ar fi regizat momentul, n-ar fi reușit să-i distragă atenția atît de bine.

Dacă Diane reușise să-și păstreze sîngele rece pînă în acea clipă, se datora faptului că nu se apropiase momentul decisiv. Simți cum palmele încep să-i transpire, iar emoțiile o amețeau. Fumul de țigară plutea ca un nor gros deasupra mesei. Frank bătu cărțile trucate. Diane știa fiecare carte în parte, dar asta nu o scutea de emoțiile ce nu-i dădeau pace. «Numai de s-ar termina cu bine!» se rugă ea.

Adunase o sumă considerabilă, ceea ce i-ar fi

permis să continue fără să trișeze, ba chiar să nu îl scape din ochi pe Latour. Deși nemulțumit de cît cîștigase pînă atunci, Latour nu părea să intenționeze să trișeze.

Pentru a-l liniști complet, Diane îl lăsă să cîștige o sumă considerabilă.

Trecuse de miezul nopții. Oboseala își făcu apariția pe chipul lui Carlton. Din cauza concentrării și a încordării, transpirația îi șiroia abundent pe ceafă. În schimb, Diane și Latour păreau odihniți și în plină formă.

Sosise momentul mult așteptat. Cu cinci cărți în mînă, Diane avea deja un brelan de nouă. Carlton și Latour nu aveau fiecare decît două perechi. Nu aveau de unde să știe că nici una dintre cărțile mari de care aveau nevoie nu se mai găsea de mult în joc. Foarte abilă în arta subtituirii cărților de joc, Diane făcuse înlocuirile fără ca cineva să observe.

— Nouă. Mizez cinsprezece mii, anunță ea.

Pentru a-l determina pe Latour să pună în joc proprietatea lui Greg, trebuia să ia taurul de coarne. Era încercarea decisivă, cu atît mai mult cu cît Carlton nu se declarase încă învins. Latour încerca să facă un brelan pornind de la o pereche.

Era a șasea carte distribuită... Jocul adversa-

rilor ei nu se îmbunătăți. Pentru a-l descuraja pe Carlton, Diane anunță o pereche de nouă și puse treizeci de mii de dolari pe masă. Latour intră și el în joc și tînăra femeie îl privi:

— Am putea continua cu altceva, îi propuse ea.

— Desigur, domnișoară. Vă gîndiți la ceva anume?

— Ei, bine, la unele proprietăți pe care le aveți în Colorado.

Latour scoase titlul de proprietate.

— Încîntătoare regiune, Colorado! Aveți cu ce să continuați?

Diane întinse mîna și Greg îi dădu titlul de proprietate.«Să fie cu noroc, cercetașule!» își spuse ea, așezîndu-se cît mai comod pe scan. Latour primi un patru de caro. Pierduse.

Carlton își mesteca țigara ca un apucat. Își bău whisky-ul dintr-o înghițitură.

— Continui și eu, mormăi el, aruncînd un teanc de bancnote pe masă.

Diane avea nervii întinși la maximum. Carlton era din cale-afară de furios și Rick nu mai era acolo ca să echilibreze partida.

Frank împărți cu agilitate cărțile. Latour ratase de această dată brelanul.

— Încă douăzeci de mii, spuse Diane, sigură

de brelanul ei.

Latour se conformă și, în timp ce punea banii pe masă, el mișcă ușor cărțile. Diane simți primejdia.

Nu-i venea să-și creadă ochilor. Latour avea în mînă un brelan. Una dintre cărțile măsluite dispăruse. Latour îi surprinse privirea și se încruntă brusc. Cu mișcări repezi, el se grăbi să studieze cărțile mai îndeaproape... fără să poată găsi nimic. Se simțea tras pe sfoară și trăsăturile sale se crispară din nou de mînie. Rîse cu răutate.

— Mi-ați făcut-o, domnișoară! scrîșni el printre dinți.

Diane era pe jumătate demascată. Îi venea să intre în pămînt. Toate privirile se îndreptară spre ea. Nu-l observă nimeni pe Carlton decît în ultimul moment.

— Nici o mișcare! ordonă el, îndreptînd un revolver spre ceilalți. Apropie-te, Albert, și strînge totul de pe masă!

Ce ridicol era acest grăsan agitînd nervos o armă minusculă! Dar Diane n-avea chef să rîdă. Nu putea nici măcar să respire. Albert îi dădu la o parte pe Rick și pe Frank, apoi se aplecă spre masa de joc, privind cu atenție cărțile.

— Credeați că veți cîștiga sigur, voi amîndoi,

dar luați aminte la ce vă spun: să știți că nimeni nu-și poate bate joc de Dan Carlton atît de ușor. Mai ales tu, Latour. Și nici chiar dumneata, domnișoară animatoare de lux, spuse Carlton pe un ton aproape amenințător.

Își îndreptă arma, rînd pe rînd, spre cei doi adversari. Timpul parcă se oprise în loc. Clipele se scurgeau cu greu. Un fior de groază străbătu trupul Dianei.

Capitolul 6

— Îndepărtați-vă de masă! le ordonă Carlton, făcîndu-le semn cu pistolul.

«Și dacă va trage? Nu, nu va îndrăzni să o-moare pentru a recupera această nenorocită sută de mii de dolari și ferma care trebuie să miroase a grajd...», își spuse Diane speriată.

Ea se ridică și îi simți brațul înconjurîndu-i talia, apoi îl văzu așezîndu-se în fața ei.

Latour întinse ușor mîna spre titlul de proprietate.

— Am spus înapoi!

— Acest document nu ne privea decît pe mine și pe doamna, replică el cu un calm remarcabil.

— Dacă te atingi de el, ești un om mort!

Latour ezită. Carlton părea a se stăpîni perfect – pentru prima dată în acea seară – de parcă arma îi dădea o putere nemăsurată. Îl lovi pe Latour cu dosul palmei, izbindu-l cu capul într-un hublou. Latour se prăbuși cu zgomot. Imediat, cu iuțeala unui animal de pradă, Greg prinse mîna lui Carlton, cea în care ținea arma și îl izbi cu putere într-un al doilea hublou. Sticla se sparse și toată lumea observă că cioburile de sticlă împrăștiate pe podea erau înroșite de sînge. Deși părea mai slab decît Carlton, Greg avea de partea lui avantajul rapidității. O lovitură de picior rapidă lîngă rotulă, îl făcu pe Carlton să se prăbușească, urlînd ca o fiară sălbatică. Urmă o a doua lovitură a lui Greg, avînd drept destinație ceafa lui Carlton, care se prăbuși ca un pietroi.

În timpul acesta, Rick și Frank reușiseră să-l imobilizeze pe Mawson. Jason, unul din oamenii din echipaj, năvăli în fugă de pe punte. Lara scoase un urlet și izbucni în plîns.

Diane tremura într-un colț al camerei, incapabilă să facă vreo mișcare. Se simțea lipsită de

vlagă, de parcă toată puterea i s-ar fi scurs din corp. Cînd Greg se repezi la ea, încercînd să o aducă la realitate, Diane abia îl observă.

— Te simți bine? o întrebă el cu un surîs în colțul buzelor. Se pare că ai avut perfectă dreptate... Intuiția feminină, nu? Data viitoare nu va mai fi nevoie să-mi fracturez falangele, ci voi apela la un bătăuș profesionist. Nu am gabaritul necesar pentru astfel de încăierări.

După ce Greg o privi cu atenție, surîsul de pe chip îi dispăru.

— Nu prea pari în formă... Vino aici, șopti el, luînd-o în brațe și legănînd-o cu duioșie. Poți să și plîngi. Seara a fost teribilă și te înțeleg.

Lacrimi mari se rostogoleau pe obrajii ei lipsiți de expresie, însă cînd simți degetele fine ale lui Greg ștergîndu-i-le duios, Diane începu să plîngă în hohote. Se agăță cu disperare de umerii lui ca de un colac de salvare. Pentru a o mai liniști, Greg începu să-i șoptească cuvinte tandre la ureche. Însă, foarte curînd, pentru a savura mai bine plăcerea de a fi ocrotită, Diane se lipi și mai mult de el.

— Sînt dezolat că vă întrerup, porumbeilor, spuse Rick, apropiindu-se de masă. Dar trebuie să luăm o hotărîre și este necesară și părerea voastră.

Greg își scoase batista cu monogramă din buzunar și i-o întinse Dianei, sărutîndu-i ușor obrazul.

— Te simți mai bine?

— Mulțumesc, da, spuse ea ștergîndu-și delicat obrajii.

— Îmi place la nebunie să sar în ajutorul doamnelor frumoase aflate la ananghie, spuse el, strîngîndu-i talia cu putere. Mai ales cînd persoana respectivă îmi e foarte dragă și sentimentul e reciproc.

Nu avea cum să nu recunoască – în sinea ei – că aceste cuvinte îi merseseră direct la inimă, dar prudența o determină să-și mute privirea în altă parte. Nu trebuia să fie tocmai ea întruparea visului lui Greg Saunders.

— Hai, Rick, să facem puțină ordine. Cum se simte Latour? întrebă ea cu o voce încă tremurîndă.

— N-o să moară el din asta, fii sigură, răspunse Rick. Mîine dimineață se va trezi, probabil, cu o migrenă îngrozitoare, dar îi va trece. Din acest moment, astea sînt ale dumneavoastră, adăugă el, întinzîndu-i titlurile de proprietate lui Greg care le ascunse în interiorul hainei.

— Mulțumesc. Vă sînt foarte recunoscător la amîndoi pentru ce ați făcut și regret că s-a ajuns

pînă la această situație extreme. Dacă veți avea vreodată nevoie de ceva, vă stau la dispoziție.

Spaima o țintui locului. Greg reintrase în posesia bunurilor sale și acum voia să plece, să iasă din viața ei? Ceva din sufletul ei se răzvrăti brusc. Nu! Încă nu! Se întrebă în gînd cum ar putea să facă să-l rețină cît mai mult lîngă ea.

Rick începuse să trieze mizele. Lăsă fiecăruia ce cîștigase, așezînd sumele în dreptul fiecărui jucător.

— Cred că ar trebui să le lăsăm ce-au cîștigat... Cu excepția lui Carlton. Îi dăm și lui Latour, ca despăgubiri și dobînzi – oricum, nu e suma prea mare. Și tu, tu cît ai cîștigat cu jocul trucat? îi șopti el Annei.

— N-am vrut să abuzez și nu m-am servit de el decît în cursul ultimului joc. Să zicem că am cîștigat douăzeci de mii de dolari, răspunse ea cu jumătate de voce, cu gîndul la plecarea lui Greg – plecare pe care trebuia, cu orice preț, să o împiedice.

— Ei, bine, păstrează-i... Drept despăgubire pentru spaima pe care ai tras-o și pentru neplăcerea de a fi jucat cu Latour. Ce facem cu ei?

Rămăseseră o sută de mii de dolari. Rick numără banii și scoase un fluierat admirativ, de surpriză.

— Plătește crupierul și gazda, apoi achită călătoria lui Greg. Iar restul... Restul de bani va merge la operele de binefacere, de acord?

Rick și Frank se holbară la ea, de parcă ar fi venit de pe altă lume..

— Tu... ești sigură? îndrăzni Rick cu vocea gîtuită.

— Absolut sigură.

— Perfect. E seara ta, la urma urmelor, admise Rick, cu regret în glas.

— Da, ți se cuvin toate onorurile, adăugă și Greg.

Diane nu se îndoise de acest lucru nici măcar o singură clipă. Împărțiră banii, iar Jason fu însărcinat să-i însoțească pe Latour și pe invitații lui în barca cu motor. Îi aruncă apoi lui Greg cheile mașinii pe care i-o împrumuta pînă a doua zi și luă revolverul lui Carton pe care trebuia să-l arunce în mare.

— Dacă dorești să te întorci acasă, te pot conduce chiar eu, se adresă Rick Larei, cu un surîs plin de promisiuni. Sau dacă vrei să mai rămîi...

Lara nu rezistă acestui surîs și îl urmă. Ceilalți își luară rămas bun și se urcară în barca lui Latour. Frank, Diane și Greg urmau să plece cu barca lui Rick.

În timp ce Greg manevra cu eleganță cîrma,

Diane și crupierul stăteau într-un colț, epuizați de emoțiile unei seri obositoare și pline de neprevăzut. Frank ceru să fie lăsat lîngă cazinou. Diane înțelese imediat că Frank avea nevoie de un întăritor, iar cazinoul era cel mai indicat loc pentru acest lucru. După ce își luară rămas bun de la Frank, Diane și Greg își continuară în tăcere drumul. Fiecare se gîndea la ale lui.

Ce aștepta ea de la Greg, în fond?

Să-și satisfacă o plăcere de moment? Dar oare Greg era omul care să se mulțumească numai cu simple plăceri? O mulțime de întrebări la care nu putea da nici un răspuns concret, pentru care nu găsea nici o alternativă...

Încercînd să găsească răspunsuri la întrebări, frămîntîndu-și mintea pentru a găsi o cale de mijloc, nici nu simțise ce repede trecuse timpul. Privind în jur, realiză că deja parcurgeau aleea mărginită de palmieri, care ducea spre locuința lui St.John.

Greg opri mașina în fața casei cufundate în întuneric. Cu mîinile încleștate pe volan, privea fix în fața lui. Apoi întoarse capul spre Diane și se priviră cîteva clipe în tăcere. Fiecare își căuta cuvintele. În acel moment, Greg ridică din umeri și, scoțînd un suspin adînc, ieși din mașină și îi deschise portiera. Pe măsură ce se apropiau de

ușa de la intrare, Diane își simți inima strînsă de neliniștea despărțirii. În timp ce introducea cheia în broască, hotărî în ultimul moment să se întoarcă spre el curajoasă, să-i zîmbească și să-i ureze noroc. Dar, înainte ca ușa să se deschidă, Greg o apucă de braț. Inima ei începu să bată cu putere.

— Aș vrea să petrec noaptea cu tine, Diane. Să fiu lîngă tine... ca să nu fii singură. Nimic mai mult..., spuse el, ferindu-și privirile.

Diane scoase un oftat și închise ochii.

— Da...

Soneria telefonului îi trezi la realitate. Greg împinse ușa și se dădu la o parte pentru a o lăsa să treacă. Diane intră în bucătărie, aprinse lumina și ridică receptorul cu o mînă, în timp ce cu celaltă își scotea cerceii de safir de la ureche.

— Da... da, St.John.

Greg pătrunse la rîndul lui în cameră și Diane îi arătă barul cu degetul, surîzînd. Se simțea mult mai bine din moment ce Greg rămăsese cu ea. Greg scoase o sticlă din bar și i-o arătă.

— Nu... Ba... Vreau să spun da, St.John...

Ea scutură din cap, privindu-l pe Greg și indică o altă sticlă. Ridicînd din sprîncene el scoase o sticlă de vin alb de *Santeurs* și Diane aprobă din cap alegerea făcută.

— S-a ajuns chiar pînă aici? făcu ea în receptor, redevenind serioasă. Te rog, nu striga: nici vina mea nu este. Ce idiot poate fi Latour! N-ar fi trebuit să aibă încredere. Dar chiar așa și este! Seara a fost un adevărat coșmar, dar nu mă așteptam ca totul să ia asemenea proporții.

În timp ce vorbea, se plimba agitată de-a lungul și de-a latul camerei fără să-i acorde nici o atenție lui Greg și paharului pe care acesta i-l întindea.

— Nu crezi că exagerezi, St.John? Imposibil! mormăi ea, întoarsă cu spatele.

După o pauză destul de lungă, se întoarse și întinse mîna după pahar. Vinul de *Santeurs* cu buchetul de miere de salcîm, de migdale și de vanilie, îi păru de o finețe fără seamăn.

— Da. Va rămîne lîngă mine pînă la întoarcerea ta. Mai vorbim... La revedere!

Așeză receptorul în furcă și, ridicîndu-și capul, zări privirea întrebătoare a lui Greg. Diane ezita dacă să-i povestească sau nu ceea ce tocmai aflase, căci Greg risca fie să rămînă – pentru că se va simți obligat s-o protejeze – fie s-o șteargă de acolo cel mai repede posibil. Să-l mintă? Nu, nu era genul ei. Merita să fie cinstită cu el.

— Am intrat într-o mare dandana, cercetașule..., spuse ea din senin. Acest Carlton este un

bandit autentic și n-a apreciat deloc faptul că i-ai pocit mutra după ce eu l-am curățat de bani.

Se apropie de el, îi întinse paharul și întrebă fixîndu-l cu o privire curioasă.

— Unde ai învățat să te bați așa?

— De unde știe St.John aceste lucruri? întrebă Greg, fără a-i răspunde la întrebare.

— Sîntem într-o insulă mică, replică ea mirîndu-se să-l vadă făcînd atîta mister dintr-un lucru minor. St.John m-a sfătuit să plec și să mă ascund la tatăl meu pînă ce îi mai scade furia lui Carlton.

— Unde anume?

— La Miami... Dar n-am chef să merg acolo.

Cum să-i explice că ea voia să rămînă aici pînă cînd el se va hotărî să plece? De asemenea, cum să-i explice ce se întîmplase între tatăl ei și ea?

— Mă duc să mă schimb. Pînă atunci, ia o gustare. Te mai găsesc aici cînd mă întorc? îndrăzni ea.

— Nu am intenția să plec nicăieri, Diane.

Privirea lui o înfiora. Clătină din cap și ieși.

Un pahar de vin, un duș bun, haine curate... Credea că toate acestea vor reuși să o calmeze. După St.John, Carlton o căuta atît pe ea, cît și pe Greg și era hotărît să se răzbune. Sărmanul

.Latour! Doborît de un om mult mai slab decît el! Oare venise vremea judecății de apoi pentru el? Totuși Carlton nu reprezenta nici un pericol pentru el. Căci, ca un bun trișor, lui nu-i lipseau locurile în care să se ascundă.

— Îți mulțumesc că mi-ai venit în ajutor. Fără sprijinul tău, nu știu ce s-ar fi întîmplat de noi. Am fost uluită de curajul tău.

— Erai în pericol din cauza mea, înțelegi?

— Ascultă! Eu nu sînt o copilă și îmi asum deseori astfel de riscuri, protestă ea pentru a-l face pe Greg să uite sentimentul de culpabilitate.

Dar el sesiză schimbarea ei și insistă:

— Mergi chiar pînă acolo încît să-ți riști viața?

Ce să răspundă?

— Rick ar fi trebuit să-i percheziționeze înainte de a-i primi pe yacht. Mai ales că, în larg, departe de tot și de toate, se pot întîmpla atîtea.

— Tu te-ai gîndit la revolver?

— Nu. Altfel nu te-aș fi lăsat să pleci.

Fu cît pe ce să se arunce în brațele lui, dar se stăpîni la timp.

Greg își scoase haina, își ridică mînecile cămășii cu plastron și-și desfăcu nodul papionului.

— Greg, nu este prima dată cînd am parte de astfel de surprize...

— Și? La ce-ți folosește asta acum? Va trebui

să-ți supraveghezi spatele în permanență! Mi s-a întîmplat și mie lucrul acesta și te asigur că nu-i prea plăcut!

— Cum?

— N-are importanță, făcu el laconic. Dacă Carlton mă atacă, el știe că-i voi face și mai mult rău. Dar tu ești vulnerabilă și nu-i cunoști pe oamenii de teapa lui.

Vocea lui deveni mai blîndă și Diane îl simți preocupat de soarta ei, ceea ce, trebuia să recunoască, o înduioșă.

— Aș dori să-mi răspunzi, cercetașule. Să-mi spui cum de știi ce înseamnă să-ți supraveghezi spatele în permanență? Și, de asemenea, de ce îi cunoști pe oamenii de teapa lui Carlton?

Atinsese punctul sensibil! Greg îi aruncă o privire obosită. Nu știa cum să-i spună, nu știa la ce reacție să se aștepte din partea lui. Își trecu o mînă prin păr. Într-un tîrziu, rosti:

— Am fost polițist, Diane. La San Francisco. În Chinatown, mărturisi el, ridicîndu-se pentru a se plimba de colo-colo prin cameră.

O privi fix, atent la reacția ei. Diane își ridică privirile spre el și îl luă de mînă:

— De aceea ai nasul spart?

În ochii lui apăru o sclipire de mînie și buzele i se subțiară în semn de dispreț. Tocmai îi dez-

văluise un secret care-l privea personal și iată că ea lua în glumă aceste dezvăluiri. Considera că nu trebuie să-i fie rușine de meseria lui? Cu siguranță.

— N-aș fi crezut niciodată că ai fost polițist. Cum ai ajuns să-i cunoști pe băieții cei răi?

— Vrei să-ți povestesc viața mea?

— Bineînțeles, avem toată noaptea la dispoziție. Sau, cel puțin ce ne mai rămîne din ea, remarcă Diane privind lumina palidă care începea să se zărească la orizont.

Ar fi preferat ca el să revină și să se așeze lîngă ea, dar nu voia să-i ceară prea mult.

— Este o tradiție ca în familia Saunders să respectăm ordinea și justiția. Tatăl meu a fost cel mai bun polițist care a existat vreodată la San Francisco. Din cauza asta n-a murit prea bătrîn... iar fiii lui i-au călcat pe urme.

— Într-un cuvînt, ca în western-uri...

De data aceasta, el îi surîse cu acel zîmbet ironic și pieziș care îi plăcea atît de mult.

— Dacă vrei tu... Cam așa s-au întîmplat lucrurile. Dar Stephen s-a hotărît să trăiască pînă la adînci bătrîneți și să ducă o existență prosperă. A studiat deci dreptul. Mie dreptul nu îmi spunea mare lucru și am sfîrșit în stradă, întrebîndu-mă ce-aș putea să fac acolo. Nu că mi-ar

fi fost frică, dar, cu cît mă dezlănțuiam mai mult, cu cît eram mai eficace, cu atît apăreau mai mulți bandiți la toate colțurile străzilor, pe punțile yacht-urilor bogătașilor și în fel de fel de birouri nenorocite. Mă conformam la tot ceea ce lumea aștepta de la mine, dar – la sfîrșit – mă simțeam gol pe dinăuntru. Îmi spuneam adesea că ar trebui să existe și un alt mod de viață și că acesta îmi va conveni mult mai mult.

Cînd se întrerupse, Diane se întoarse și își luă paharul.

— Știu ce vrei să spui, începu ea, dar regretă imediat această mărturisire. Și ce faci în Colorado?

— Iarna sînt profesor de schi și în restul timpului îi însoțesc pe pescari. Sînt un foarte bun pescar, să știi... Închiriez anumite locuri unde pescarii pot pescui. Apoi, Stephen și cu mine, împărțim beneficiile. Și tu vei avea dreptul la ele acum.

— Este exact ceea ce căutam ca să-mi rotunjesc veniturile de la sfîrșit de lună, glumi ea.

— Ce aștepți tu de la viață, Diane?

— Situația mea este diferită de a ta. Mie îmi place ceea ce fac și mă descurc foarte bine. Dar de cîtva timp... nu știu... aș dori să am... mai mult, cred.

— Da, bineînțeles. Și eu am impresia că îmi lipsește ceva, spuse el privind-o adînc în ochi, de parcă ar fi dorit să afle tot ce se ascunde în ei.

Amîndoi doreau să se apropie unul de celălalt, să se mîngîie, să-și simtă trupurile unindu-se ca două jumătăți ale aceluiași întreg. Cu un nod în gît, Diane își umezi buzele. Avea impresia că simte gura lui pe corpul ei și brațele lui legănînd-o. Dar nu, nu trebuia să rupă vraja care se țesea în jurul lor ca o pînză de păianjen.

— Nu pleca la Miami, Diane..., murmură el. Vino cu mine!

Mută de surpriză, ea îl privi circumspectă. Niciodată n-ar fi crezut... Ce însemnau toate acestea? Dorință? Intenție de a proteja? Era singurul om care ar fi reușit să le îmbine pe amîndouă... Dar de ce?

— Miami e aproape de Nassau și Carlton, cu siguranță, cunoaște bine orașul. Aș dori să am timp să mă informez asupra lui, dar oricum aș fi mai liniștit dacă te-aș putea avea lîngă mine. Este numai vina mea că totul a luat o turnură proastă. Orice s-ar spune, eu îmi iau în serios responsabilitățile. Cu puțin noroc, nu-mi vor trebui decît cîteva zile ca să-i dau de urmă. Și atunci, dacă dorești, vei putea să pleci... să

pleci, sfîrși cu o voce abia șoptită, încît Diane se întrebă dacă nu visează. Nu uita că din acest moment ești proprietara unui teren și a unei căsuțe în Colorado. Dacă nu-ți convine din punctul de vedere al confortului, vei fi binevenită la mine acasă, dar...

Nu-și rosti pînă la capăt gîndurile. Ridică încet capul și căută privirea Annei.

— Ceea ce încerc eu să te fac să înțelegi este că pe noi doi ne leagă ceva și tu știi foarte bine acest lucru. Dar nu pentru a-ți dovedi că țin la tine îți propun să vii cu mine...

Dar oare ea nu ținea la el? Și cînd te gîndești că era sfîșiată de teama de a fi abandonată de acest bărbat! Gîndurile i se învălmășeau cu repeziciune în minte. Era ca o păpușă în mîinile lui... Îi venea greu să ia o hotărîre.

— Nu prea îmi place să mă strîngi cu ușa, Greg. Chiar deloc... Și mă întreb de ce iubitul tău frate a pus ochii tocmai pe mine...

— Dar eu sînt cel care te-am convins să accepți, nu el.

— Oh... M-am cam săturat ca tu să-ți asumi întreaga responsabilitate. Ia-ți pămînturile înapoi și sîntem chit. N-am nevoie nici de ranch-ul tău și nici de tine!

«Ai lovit bine, Luther!» constată ea, văzînd

fața lui Greg înăsprindu-se. Pentru a-și ascunde mai bine suferința, Greg se hotărî să pară indiferent, deși nu-i plăcea deloc felul în care Diane se hotărîse să pună capăt legăturii lor.

— Și cu asta basta! aruncă Diane întorcîndu-se cu spatele, căci indiferența lui o duru mai mult decît se aștepta.

Ieși trîntind ușa camerei după ea, dar imediat își regretă pornirea violentă.

Realiză cu inima sfîșiată de durere că totul se sfîrșise foarte repede, poate chiar prea repede. Se comportase ca un copil căruia i se luase jucăria preferată pentru că nu fusese cuminte.

Își ținu respirația cîteva clipe. Încordîndu-și auzul, aștepta să audă ușa de la intrare închizîndu-se. Dar zgomotul o surprinse pentru că în adîncul sufletului ei spera ca acest lucru să nu se întîmple. I se înmuiară picioarele și se blestemă în gînd pentru gestul ei prea dur și fără nici o logică.

«După un sfert de oră, îl voi suna la hotel», hotărî ea. Greg avea dreptate: la ce bun să mai întîrzie în Nassau, atît timp cît Carlton era pe urmele ei? Brusc, auzi un glas enervat în apropiere. Nu plecase încă? Era cu mîna pe clanță cînd cineva bătu cu putere în ușă. Cu fața lipsită de orice expresie, cu o privire indiferentă, Greg

stătea în pragul uşii. Diane îl apucă de braţ şi îl trase repede în cameră ca şi cum n-ar fi vrut ca cineva să o vadă sau să o audă.

— Greg...

— Diane...

— Ai dreptate şi te rog să mă scuzi, Greg..., continuă Diane încercînd să se facă cît mai bine înţeleasă. Nu e o idee bună să rămîn la Nassau, iar pentru a mă ascunde nu există numai Miami pe lumea asta. Şi aş vrea ca tu să înţelegi că nu te consider răspunzător pentru cele întîmplate.

Greg respinse mîna pe care Diane i-o întinse şi se retrase cîţiva paşi ferindu-şi privirea. În camera cufundată în întuneric, vocea sa se auzi gravă şi abia şoptită.

— Nu-mi face asta, Diane... Nu fugi de mine! Înţeleg că nu vrei să vii la fermă, pentru că o văgăună ca *Hot Sulphur Springs* nu are nimic atrăgător pentru tine. Dar, dacă tu vrei să mergi la Monaco sau la Roma, te implor să mă iei cu tine pînă cînd putem fi siguri că acest Carlton va fi înlăturat. Nu mă pedepsi mai mult decît pot suporta.

Felul în care Greg îşi exprimase gîndurile o impresionă pe Diane. Deci lui nu-i era teamă să se arate vulnerabil. Acest gînd îi dădu curajul să-şi analizeze cu mai multă luciditate senti-

mentele.

— Ţii la mine, Greg ?

— Nu am făcut niciodată un mister din asta, rosti el, atingîndu-i obrazul cu degetele.

— Vreau să spun... tu doreşti să mă protejezi, nu-i aşa?

— Bineînţeles, Diane.

În acel moment, fură întrerupţi de un ciocănit discret în uşă. Diane uitase că St.John trebuie să se întoarcă. Greg avea asupra ei un asemenea efect încît uita tot ce se întîmpla în jur.

— Trebuie să-ţi vorbesc, Diane, se auzi vocea răspicată a lui St.John din dosul uşii.

Greg profită de aceste cîteva clipe pentru a-i fura un sărut şi, pentru că ştia că nu are cum să i se împotrivească, îi mîngîie buzele cu vîrful limbii. Apoi îi şopti la ureche:

— Nu contează ce hotărîre vei lua, dar cred că ar fi mai bine să nu ne despărţim.

Diane deschise uşa. St.John rămase o clipă nemişcat, aruncînd fulgere din priviri. Deşi îşi dădea seama cît era de gravă situaţia, Diane nu reuşi să nu-l compare în gînd cu un balaur care scuipa foc pe nări şi pe urechi şi începu să zîmbească. Dar St.John o prinse de braţ şi, cu o mişcare rapidă, o trase după el afară din încăpere. Lui Greg îi aruncă o privire scurtă şi dis-

prețuitoare.

— Ai merita să fii linșat!

Cei doi bărbați se măsurară din priviri. Diane nu știa de care să se teamă mai mult, căci, deși St.John era mult mai înalt, Greg îi demonstrase că acest amănunt nu are prea mare importanță pentru el. Și, dacă se hotăra să-i aplice același «tratament» pe care i-l administrase cu cîteva ore înainte lui Carlton... Diane spera să nu fie, totuși, necesar.

Își luă fratele de braț și se îndreptară împreună spre salon.

— Cară-te de aici! scrîșni St.John printre dinți.

Greg își îndreptă imediat privirile spre Diane, așteptînd un semn din partea ei. Tensiunea îi accentuase aspectul colțuros al feței. Diane știa că, dacă îl va lăsa să plece, nu îl va mai revedea niciodată. De ce să sufere cînd putea foarte bine să fie fericită alături de el?

— Rămîi, Greg!

Simți mușchii lui St.John încordîndu-se sub degetele sale și ochii lui fixînd-o întrebători. Ce putea să-i răspundă? Că era destul de mare pentru a ști ceea ce face...?

St.John scoase din buzunar un bilet de avion.

— Iată biletul tău pentru Miami. Iei primul avion. Nu e un sfat, e un ordin! L-am anunțat pe

tata, care te așteaptă la aeroport, spuse el fără să-l privească pe Greg.

Diane luă biletul, îl privi drept în ochi pe Greg, după care spuse:

— Ar mai trebui și un al doilea bilet și, în plus, încă două bilete pentru Denver.

Zarurile erau aruncate.

— La naiba, Diane, cred că glumești!

Niciodată St.John nu se răstise la ea. Diane își pierdu puțin din siguranță și încercă să se justifice:

— N-am chef să mă întorc la Miami cu capul plecat. Și, din moment ce acum am o proprietate în Colorado, nimănui nu-i va trece prin cap să vină să mă caute acolo. Nici măcar ție, St.John, mărturisește...

— Bineînțeles...

Apoi se îmblînzi subit.

— Nu i-am povestit nimic lui tata. El te iubește extrem de mult, Diane, și nu e supărat absolut deloc pe tine. Știi că-și face griji... Menajează-l te rog...

— Dacă tu crezi că nu știu unde vrei să ajungi, dragă frățioare...

— E adevărat tot ce am spus.

— Ei bine, eu am hotărît să merg la Denver, rosti ea răspicat.

Văzînd că argumentele și privirile lui mute rămîn fără efect, se întoarse și aproape urlă spre Saunders:

— Este telefon la ferma aia?

Greg încuviință.

— Notează-mi numărul tău, cît și pe cel al fratelui tău, juristul! strigă St.John, bătînd cu un deget autoritar în telefon. Și pretind să-mi lași adresa exactă.

Greg se conformă. St.John îi smulse foaia de hîrtie și o strecură în buzunarul hainei.

— Dacă i se va întîmpla ceva surorii mele, nu vei mai fi în siguranță nicăieri pe lumea asta. Și, cînd voi termina cu tine, voi avea grijă ca nici fratele tău să nu mai aibă slujbă. Voi verifica imediat dacă informațiile date sînt exacte.

Greg îl ascultă liniștit. Părea foarte calm și cît se poate de destins. Era exact ceea ce derutase pe toată lumea pe yacht. Apoi Greg se mișcă brusc. Diane își ținu răsuflarea. Dar el nu făcu altceva decît să-și ia haina de pe canapea și să-i adreseze un surîs nostim.

Întinse cele două acte de proprietate lui St.John, spunînd:

— Iată garanțiile suplimentare. Și să mai știți, domnule Luther, că dacă va îndrăzni cineva să se atingă de Diane, va trebui mai întîi să aibă de

a face cu mine...

St.John îi aruncă o privire amenințătoare și se strîmbă dispreţuitor, rezumînd astfel părerea pe care o avea despre el.

Dar Greg nu păru prea impresionat de atitudinea lui St.John, ci – dimpotrivă – surîsul care îi juca pe buze i se accentuă.

Capitolul 7

MașinaTriumph înghițea kilometrii unul după altul. Cu mîna pe schimbătorul de viteze, Greg zbura aproape peste munți. Vîntul pătrundea prin fereastra deschisă, răvășind părul Dianei.

La Miami, primirea fusese mai degrabă rece, căci James Luther, părea să împărtășească opinia fiului său despre Greg. Surîsul îi dispăruse brusc cînd auzi hotărîrea Dianei și locul unde acceptase să plece. Nici măcar nu încercase s-o convingă să renunțe, căci știa dinainte că nu mai

are de mult timp nici o influență. În ciuda acestor aparențe, se simțea totuși că tatăl și fiica se iubesc profund. La Denver, în schimb, atmosfera a fost cu totul diferită. Diane se trezise dintr-o dată în universul lui Greg: soarele părea acolo mai strălucitor, cerul mai albastru și entuziasmul bărbatului de lîngă ea ar fi înviat și un mort.

— Mergem să-mi iau mașina de la niște prieteni, o anunță el în timp ce urcau într-un taxi, la aeroport.

Vehiculul se oprise în fața unei case cu două etaje. În grădină, trona o stîncă ornamentală magnifică, avînd în jur pitici din argilă arsă. Un Porsche de un roșu aprins, era parcat pe trotuar, ceea ce o miră pe Diane, căci garajul era închis. Greg bătu în ușă, apoi o deschise. Imediat, din capătul culoarului, țîșni o blondă micuță care se repezi spre el, sărindu-i în brațe. Greg o întîmpină cu căldură. Ce diferență între aceste îmbrățișări și răceala primirii de la Miami! Observase el oare suferința prin care trecea ea? Greg se întoarse brusc, o luă de talie și o prezentă blondei Mandy.

— Ce părere ai despre ea?

Diane crezu că Greg o întrebase pe Mandy ce părere avea despre ea. Dar nu... Aceasta luă

o legătură de chei agățată de perete și i-o întinse lui Greg.

— Nici măcar nu a trebuit să-i încălzesc motorul, deși timpul a fost destul de răcoros, îl liniști Mandy.

Ajunseră în garaj și Diane scoase un fluierat de surpriză. Triumph-ul, de un roșu aprins, nu aștepta decît să țîșnească asemeni unei fiare sălbatice.

— Nu crezi că ai noroc? o întrebă Greg.

Oh, da! Fusese binecuvîntată de zei să-l aibă în viața ei și să-l iubească. Îi confirmă surîzînd și se lăsă comod în scaunul din piele al bolidului.

Mașina se smulse scrîșnind de pe betonul garajului.

— Pari foarte prieten cu Mandy, spuse ea puțin mai tîrziu.

— Da. David, soțul ei, lucra în aceeași brigadă cu mine la San Francisco.

— Și ei îți lasă garajul ție și își parchează mașina Porsche pe trotuar?

— Bineînțeles. Este o pasăre mult mai rară decît cea pe care o am lîngă mine, făcu el și aluzia lui o însenină brusc pe Diane.

Ținea pe genunchi casetofonul lui Greg și asculta o casetă cu muzică rock. În biuzonul lui jerpelit de piele și cu cascheta lăsată pe frunte,

părea un adevărat șofer de curse. Diane își stăpîni impulsul de a-și trece degetele prin părul lui ciufulit de vînt.

Conducea cu o viteză aproape nebunească. Un zîmbet fericit se ivi pe buzele Dianei. Viața ei se anunța frumoasă. Se plimbară de-a lungul rîului mărginit cu plopi, ridicînd în urma pașilor lor un vîrtej de frunze. La ora aceea, la Nassau, nu era decît începutul serii. Și ei ajunseseră deja în munți.

La capătul unui drum vechi de țară, se zări o clădire înaltă, din lemn. Greg opri mașina și rămaseră o vreme să contemple peisajul. Diane radia de fericire. Îl urmărea cu coada ochiului pe Greg și se imagină stînd în brațele lui, mîngîindu-i părul și umerii. Un fior voluptos îi străbătu șira spinării. Privindu-l cu atenție, îi studie, pe rînd, ochii, gura senzuală, trupul bine clădit, puternic. Diane se înroși. Își dădea oare seama cît era de atrăgător? Simți că tot peisajul se învîrte cu ea.

— Ce ai? o întrebă el, cuprinzîndu-i umerii.

— Schimbarea de temperatură, găsi ea repede o scuză plauzibilă. Am amețit puțin. Oricum, nu te neliniști!

— Îți vei reveni, nu-ți fie teamă.

Își scoase haina și i-o așeză tandru pe umeri.

Apoi se îndreptară în direcția clădirii.

Diane traversă veranda și intră într-o sală mare, cu lambriuri de pin. Se opri la capătul unor scări. Greg o ajunse din urmă, o luă în brațe și urcară pînă la al doilea etaj. Diane era atît de fericită, încît nici măcar nu avea puterea de a protesta. Totul era atît de straniu pentru ea! Faptul că se afla aici, cu acest bărbat, gîndurile și întrebările care nu-i dădeau pace... Pielea hainei se impregnase cu mirosul trupului lui Greg, atît de tulburător. Ridică mîna stîngă și îi atinse cu degetele bărbia. Jucîndu-se, el se prefăcu că vrea să o muște. O lăsă să-i alunece încet din brațe, strîngîndu-i, în același timp, talia, șoldurile, continuînd să o mîngîie neîncetat, cu mișcări lenești, din ce în ce mai apăsate. Diane simțea, strecurîndu-i-se prin trup, valuri de căldură alternînd cu fiori de gheață. Un amestec ciudat și totuși atît de plăcut...

— Oprește-te... nu mai pot, Greg, suspină ea.

Gura lui îi săruta, fără încetare, obrazul, buzele, ochii, în timp ce mîinile îi alunecau grăbite de-a lungul trupului ei. Îi simți răsuflarea caldă și precipitată lîngă ureche.

— Bine ai venit în această casă, iubito!

Cuvintele lui Greg o treziră ca dintr-un vis. Era prea obosită pentru a se mai gîndi la ceva.

Își roti privirile prin cameră și găsi ceea ce căuta: un pat mare de aramă acoperit cu o cuvertură albastră.

— Vreau să dorm, Greg, zise ea epuizată de noaptea petrecută la masa de joc, de lunga și obositoarea călătorie cu avionul și mașina.

Nici nu realiză cînd adormise.

Cînd se trezi, privirea i se opri asupra focului care ardea liniștit în căminul de la picioarele patului. Din bucătărie, veneau mirosuri îmbietoare care îi treziră brusc pofta de mîncare. Cît să fi fost ceasul? Opt și jumătate? Cu o mînă leneșă, trase draperiile de la fereastră și constată că soarele de abia se ridicase pe cer.

Greg adusese bagajele. Diane își luă de acolo cîteva lucruri și făcu o baie în cada veche, așezată pe un suport în formă de labe de leu. Îmbrăcă o cămașă în carouri, un jeans și cizme din piele de căprioară și coborî în bucătărie.

Dar Greg nu era acolo. Îi lăsase o farfurie cu omletă în cuptor, la căldură. Diane își turnă o cafea mare și o bău, cu înghițituri mici, privind pe fereastră.

Greg era afară, în compania unui adolescent cu părul blond și lung, îmbrăcat cu un hanorac. Stăteau în spatele unei camionete vechi, cu remorcă, discutînd aprins. De acolo unde era,

Diane nu putea auzi ce vorbeau.

Băiatul asculta absorbit cuvintele lui Greg în timp ce acesta scosese o pereche de schiuri din mașină. Începu să meșterească ceva la ele.

Diane mai sorbi o înghițitură de cafea, profitînd de aceste clipe liniștite. Nassau și zbuciumul vieții lui erau departe. Avea impresia că s-a întors acasă după o călătorie foarte lungă. Hotărît lucru: partida de poker se terminase într-adevăr bine pentru ea.

«Și cînd te gîndești că Latour a pus piciorul pe aici...», își spuse ea. «Nu cred că i se potrivea deloc acest decor senin.»

Cînd deschise ușa, aerul răcoros îi coloră obrajii. Se sprijini de pervaz și închise ochii. Cînd îi redeschise pentru a-și termina cafeaua, surprinse privirea admirativă a adolescentului fixată asupra ei.

În timp ce Greg se agita prin bucătărie, puștiul se îndreptă spre ea.

— Pe mine mă cheamă Peter, spuse el cu o voce aspră, uitîndu-se în continuare la silueta ei grațioasă.

— Pe mine – Diane, răspunse ea, întinzîndu-i mîna.

Părea să fie în al șaptelea cer de fericire acest puștan cu ochii sașii.

— Ce faceți vineri seară? îndrăzni el fără să-i lase mîna.

Oare să-i verse restul de cafea în cap?

Nu, era preferabil să nu-l ia prea în serios. Nu era decît un copil. Îl privi pe Greg care surîdea făcîndu-i un semn din ochi: «Ce-ar fi să-l încurajezi puțin...?» Însă Diane respinse acest gînd nedemn de o jucătoare de cazinou. Aici era la *Hot Sulphur Springs*.

— Dacă vreți, împrumut mașina lui Greg și vă duc la un concert de jazz la han.

— Mulțumesc, dar am alte proiecte.

Peter deschise gura pentru a mai insista, dar se opri cînd auzi pași în spatele său.

— Nu-ți pierde timpul, băiete! Doamna este cu mine. Va fi extrem de ocupată la toate sfîrșiturile de săptămînă. Și nici nu este de vîrsta ta...

Cei doi bărbați reveniră la discuția despre ski. Diane îi asculta cu un aer amuzat, în timp ce dădea niște bucăți de șuncă unui cîine aflat prin apropiere.

— Vă voi duce pe cele mai bune piste, se oferi Peter pe care nimic nu părea să-l descurajeze. Veți face progrese uimitoare cu un profesor ca mine!

— Eu nu schiez, răspunse ea, puțin cam speriată de îndrăzneala lui.

— Ce-ai să faci cu ea dacă nu știe să schieze? îl întrebă el pe Greg. Iarna e lungă pe aici.

— Ne descurcăm noi, nu-ți fă griji!

Se întoarse spre cîine și îi mai dădu o bucată de carne în gură. Cu spatele la ei, Diane li se adresă:

— Nu sînt aici decît pentru cîteva zile: două săptămîni, cel mult. Și mă tem că sezonul de ski va începe fără mine.

Surîsul lui Greg dispăru. Își împinse brusc scaunul, care scîrțîi pe gresia bucătăriei și se ridică brusc, spunînd:

— Am de dat un telefon. Te voi conduce pînă la domeniul tău, Peter.

Cîtă răceală, deodată! Totuși, Diane nu spusese decît adevărul, pentru că nu avea de gînd să rămînă aici o veșnicie, cu atît mai mult cu cît, în ciuda frumuseții acestui peisaj muntos, ea știa că nu se va putea acomoda cu modul lui de viață de aici.

După comentariile lui Greg, înțelese că îi telefona lui David, soțul lui Mandy ca să-i vorbească despre Carlton. Amintindu-și seara petrecută pe yacht, Diane se înfioră și constată, fără nici o plăcere, că situația ei nu era prea roză. Cu atît mai mult cu cît nici Greg nu îi ascundea acest lucru.

Diane îl privi cu un surîs amuzat pe Peter urcîndu-se în camioneta lui și dispărînd pe cărare. Acum, cînd descoperise că Diane nu schia, o găsea, probabil, mai puțin interesantă. Ei și? Își va reveni repede din decepția pe care o suferise. Dar chiar și această concluzie o neliniști. Oare nu risca să-l dezamăgească și pe Greg? Relația lor nu va fi oare sortită eșecului dacă nu aveau aceleași preocupări?

Își turnă încă o cafea, în timp ce Greg spăla vesela. Deși era obișnuită să aibă menajere care îndeplineau genul acesta de treburi casnice, Diane îi propusese să îl ajute pentru a termina mai repede. Greg refuzase, ceea ce îi luă o piatră de pe inimă. Chiar dacă se petrecea ceva deosebit între ea și acest bărbat – care stătea acum cu mînecile suflecate în fața chiuvetei,– lucrul acesta nu era suficient pentru a micșora distanța care exista între ei. «O simplă chestiune de bun simț», se gîndi ea, amintindu-și că, acceptînd să-și pună în valoare talentele ei de jucătoare pentru Greg, nici ea nu acționase cu prea mult bun simț.

— Ar trebui să-ți iei o haină cînd ieșim, o sfătui Greg, aruncînd cîrpa de vase peste umăr. Radiatorul camionului nu funcționează. Dacă te hotărăști să te muți aici, vom merge să căutăm

tot ce ai nevoie.

Fața lui oglindea îndoiala care îl neliniștea și Dianei îi păru rău că îl supărase. Greg îl fluieră pe Cam, cîinele, apoi i se adresă Dianei fără să o privească:

— Ne întîlnim la camion.

Diane îl privi îmbrăcîndu-se cu geaca de blugi și pălăria de cawboy. Își aminti atunci că nu își luase nici un fel de haine groase.

«Îi voi cere haina lui de piele», gîndi ea. «La dracu'! Fermoarul este rupt. Asta-i culmea! Pantalonii găuriți, fermoarul stricat, șurubelnița în buzunar... Ce caraghioasă! Cum arătam și cum arăt!» comentă ea în gînd.

Cît despre camion părea să fi făcut războiul de secesiune! Cu caroseria turtită, ruginită, nu avea nici măcar mîner la ușa din partea dreaptă. Trebui să aștepte ca Greg să-i deschidă din interior. Neîndemînatică, se urcă pe scara mașinii și dădu cu nasul în coapsa lui Greg. Se feri să își ridice bărbia, de teamă să nu vadă pe buzele lui un surîs ironic.

— Ar putea să facă niște camioane mai puțin înalte! scrîșni ea.

În momentul în care ridică celălalt picior pentru a-l pune în interior, alunecă pe scara mașinii. Scoase un strigăt ascuțit. Înspăimîntată, se agă-

ță de Greg, care o ridică fără greutate, doar cu o singură mînă. După ce îi trecu spaima, îl auzi izbucnind în hohote de rîs .

— Nu văd ce e atît de nostim! replică ea. Era cît pe ce să-mi rup glezna!

— Arată-mi! spuse Greg, îndoindu-i piciorul. Nu te-ai urcat niciodată în viața ta într-un camion, iubito, nu-i așa?

Diane îl privi cu un aer furibund și se smulse din brațele lui, pentru a se așeza pe locul ei.

— Nu e urîtă haina ta, glumi el, întorcîndu-o și strîngînd-o la piept. Sînt fericit că ești cu mine, Diane! Chiar dacă nu va dura decît o săptămînă.

Înduioșată brusc, văzu gura lui coborîndu-se spre a sa și-l simți atingîndu-i delicat colțul buzelor. Era fericită și plină de dorință, cuprinsă un chef nebun să-l sărute. Căută instinctiv o poziție mai comodă și se răsturnă pe banchetă, trăgîndu-l pe Greg lîngă ea. Îi simți greutatea corpului și brațele care o înlănțuiră cu putere.

— Ce vrei să faci din mine, Diane Luther? îi șopti el la ureche cu o voce plină de dragoste.

— La drept vorbind, cercetașule, încă nu m-am hotărît, zise ea glumind, încercînd să-și mascheze tulburarea.

Capitolul 8

Pista șerpuia de-a lungul rîului mărginit de plopi înalți. După cinci sute de metri, Greg o luă pe un drum lateral, pînă la un grup mic de case construite la marginea apei. Apoi se opri lîngă una dintre ele.

Diane privi surprinsă cabana. Între scîndurile cioplite cam din topor ale verandei crescuseră flori sălbatice, ce se legănau ușor la fiecare adiere a vîntului toamnei, dînd clădirii un aspect de părăsire.

Greg se aplecă și deschise portiera mașinii fără să scoată un cuvînt. Poate că nu-i plăcuse răspunsul ei, însă nu avea de gînd să se lase dominată de acest bărbat care, e drept, îi plăcea nespus de mult. În plus, nu era chiar atît de naivă încît să creadă că dragostea poate învinge toate obstacolele. «Ar fi mai bine să plec înainte de a fi prea tîrziu; înainte să doresc prea mult să spun *da*, cercetașule!» își spuse ea.

— Crezi că se poate locui aici, în starea în care este cabana? întrebă ea cu o voce pe care o voia dezinvoltă și cu un surîs forțat pe buze.

Sări din camion sprijinindu-și mîinile de umerii lui Greg, care se afla lîngă ea. El o cuprinse în brațe, apoi îi dădu drumul încet, pînă cînd picioarele ei atinseră pămîntul.

— Este bună pentru adăpost cînd plouă.

Diane avu impresia stranie că el îi citise gîndurile încă o dată. Oare de aceea surîsul său dispăruse de pe buze? Greg se chinuia să deschidă lacătul de la intrare.

— L-ai pus din cauza hoților?

— A hoților, nu, dar a urșilor, da. Nu vin prea des, dar nu există o altă soluție.

Tînăra femeie simți ridicîndu-i-se părul măciucă.

— Urși...? bîigui ea, apropiindu-se de el.

— Da, știi, niște fiare nostime, bombăni el.

Era oare furios pe animale? Ușa cedă într-un sfîrșit și intrară într-o încăpere mică, cu ferestre acoperite cu perdele din pînză în carouri roșii și albe.

— E drăguț, nu? mormăi Greg, privind în jur.

— Da... E cam...

— Nu te neliniști. Dacă nu-ți place, vei putea schimba tot ce dorești, inclusiv perdelele.

— Greg..., îl imploră ea.

— Și, mai apoi, dacă vei pune mochetă de la podea pînă la plafon, doamnei nu-i vor mai îngheța degetele de la picioare, călcînd direct pe pardoseală, ca noi, bieți țărani necioplițți. Mi s-a părut de asemenea că St.John avea o mulțime de candelabre la el acasă. N-ai decît să îi ceri unul sau două. Cît despre această nenorocită grămadă de lemne, spuse el dînd un picior patului, n-ai decît să-ți cumperi un baldachin cu falduri de mătase și astfel vei putea invita aici pe cine vei dori...

— Greg, sînt dezolată...

— Ce să mai spun de mine... Cît de idiot pot să fiu! Sînt atît de îndrăgostit de tine! Am avut și curajul nebun să cred că vei putea fi a mea. Tu...! Îți dai seama?

— Vrei să plec? spuse ea cu spaimă în suflet.

— Să pleci? făcu el, ațintindu-și privirea rece în ochii ei. Nu, Diane! Nu vreau deloc să pleci, continuă el, apropiindu-se din ce în ce mai mult de ea. Vreau să vii în casa mea, în patul meu, în brațele mele...

Îi cuprinse ceafa în palme și îi apropie capul de pieptul lui.

— Te vreau pentru totdeauna! Astăzi, acum..., murmură el.

Degetele lui se strecurară pe sub cămașa ei căutîndu-i sînii înfiorați. Îi strivi gura aproape cu violență. Un fior de plăcere îi străbătu corpul. Voia s-o atingă, să o îmbrățișeze, să trăiască acea senzația de împlinire după care trupul ei tînjea atît de mult.

Își trecu ușor limba peste rotunjimile moi ale buzelor ei, mușcîndu-le încet cu dinții. Diane vibra sub vraja care pusese stăpînire pe ea. Greg o strîngea în brațe ca și cum ar fi fost pentru ultima dată cînd făcea acest lucru, iar ea îi răspundea cu aceeași pasiune. Cînd simți că el îi atinge cu limba ușor vîrful sînilor, i se abandonă complet.

— Îți dai seama cît de mult te iubesc? murmură el, luîndu-i mîna pe care o așeză în dreptul inimii lui. De ce uiți cît de mult doresc să te iubesc cu toată ființa mea?

Gemetele lor se amestecau, mîinile li se căutau cu febrilitate. Greg își coborî mîinile și își strecură degetele sub cureaua blugilor ei desfăcînd-o cu mișcări repezi. Se doreau. Aproape că pierduseră contactul cu realitatea. Iar Diane voia să-i dovedească faptul că și ea îl iubea. Chiar dacă totul nu va dura decît o zi...

— Iubește-mă, gemu ea, sărutîndu-l cu frenezie pe obraz, pe bărbie, de-a lungul gîtului.

Greg o dezbrăcă și-i mîngîie sînii. O luă și o duse pînă la pat, fără a-și dezlipi buzele de gura ei. Diane scoase un sunet ascuțit cînd mîna lui coborî pe talia ei, pînă cînd îi atinse cu vîrful degetelor triunghiul feminității.

Aplecîndu-se, el îi mîngîie ceafa, gîtul, acoperindu-i fața cu sărutări. Diane își strecură mîna pe sub cămașa lui, încercînd să o descheie cît mai repede cu putință. Greg o ajută și se dezbrăcă singur. Continuînd să o mîngîie, își arcui șoldurile spre el și Diane avu impresia că o umple în întregime.

— Uită-te în ochii mei, iubito, o rugă el, luîndu-i fața în mîini.

Diane deschise ochii și crezu că se îneacă în adîncimile privirii lui. Simțea că se sufocă. O pătrunse adînc, de mai multe ori. Scoase un strigăt adînc, de fericire. Își surîdeau, pe deplin

satisfăcuți.

— Te iubesc, draga mea! Rămîi aici, lîngă mine, murmură el ascunzîndu-și obrazul în scobitura gîtului ei.

Nemișcată, Diane rămase cu trupul lipit de al lui. Încet, dorința îi cuprinse din nou și îi înălță pentru a doua oară printre stele.

* * *

În acea după-amiază de toamnă, Diane nu mai voia să se gîndească la nimic. Nici să-și amintească ce simțise în brațele lui Greg. Va păstra amintirea acestor momente pentru mai tîrziu. Greg își plimbă buzele pe gîtul ei.

— De ce rîzi? întrebă ea, mușcîndu-i în joacă urechea.

Se întoarse pe spate, trăgînd-o deasupra lui.

— Ne întoarcem acasă? șopti el.

— Greg!

— Da, știu, să nu-ți fie teamă că mă jignești, sînt băiat mare acum. Înțeleg că nu se răstoarnă lumea dacă ești îndrăgostit. Doar dacă crezi în dragoste, ceea ce nu e cazul tău. Nu poți lua decît ceea ce ți se oferă...

Diane crezu, încă o dată, că el îi citise gîndurile. Greg îi strînse fața în mîinile sale puternice.

— Mergem?

— Mergem, cercetaşule!

— Vrei să pescuim?

Se ridică şi se aşează pe marginea patului, surîzînd. În timp ce se îmbrăca, ea îi aruncă:

— Mi-ai spus că eşti foarte priceput la pescuit.

— Şi chiar mai mult decît atît, te vei convinge şi singură!

Îl privi cu dragoste, de parcă l-ar fi văzut pentru ultima oară.

Greg se ridică şi îi pecetlui buzele cu o sărutare duioasă. Părăsiră amîndoi cabana în grabă.

* * *

Diane pregăti cîteva sandwich-uri şi scoase nişte sticle de bere din frigider. Se simţea mai bine după ce făcuse dragoste cu Greg. Era parcă o altă persoană. Trecuse mult timp de cînd nu mai acordase atenţie sentimentelor ei. Cel puţin, pînă acum. Ar fi dorit ca această poveste să dureze mereu. Cum să plece, cînd aici se simţea atît de bine?

Alungă aceste gînduri din minte. Căută în dulapul de bucătărie cartofii prăjiţi şi biscuiţii pe care Greg o rugase să-i ia. Era probabil mort de foame căci era amiază şi nu mîncaseră decît un

mic dejun în fugă. Îngrămădi proviziile într-o sacoșă și ieși.

Greg o aștepta. Căuta ceva în spatele camionetei, luptîndu-se cu uneltele sale de pescuit. Ar fi putut să-i facă o fotografie: ar fi fost numai bună pentru reclama unui magazin cu specific pescăresc. Diane nu putu să se abțină să nu rîdă, cînd îl văzu apropiindu-se.

— Ce-i cu tot bazarul ăsta? întrebă ea, arătînd echipamentul cu care se îmbrăcase el.

— Hm, spuse el ieșind din mașină. Îți voi explica. Haina de pescar e prevăzută cu multe buzunare. În ele voi pune foarfeci, fire, mulinete și dopuri, fără să uităm cutia cu momeală.

În timp ce dădea aceste explicații, scotea obiectele despre care vorbea, apoi le punea din nou în fiecare buzunar.

— Și asta ce e? întrebă ea, arătînd spre un obiect caraghios care ieșea puțin din unul dintre buzunare.

— E o lampă specială de buzunar.

O aprinse și o stinse de cîteva ori.

— Pescuiești noaptea? Credeam că este interzis.

— Vezi tu, mă mai strecor și eu. Paznicii mă cunosc.

— Și tu te gîndești să petrecem noaptea în

barca ta, pe căldura asta? A, nu, mulțumesc!

— Nu te speria! E doar pentru cazul în care ne întoarcem după căderea serii.

— Of...! Și asta ce mai e?

— Un mingioc de pescuit pentru peștii nărăvași...

Luă mingiocul de pe umăr și i-l arătă. Liniștită, Diane continuă:

— Sper că n-ai să te împiedici în fire cînd mă vei duce acolo.

— Nu, nu fac decît să aranjez cu grijă undițele una lîngă alta.

— Cît ești de original! exclamă Diane stăpînindu-și rîsul.

— Nu sînt original, ci profesionist, draga mea. Și sînt renumit în Colorado pentru talentele mele, închipuie-ți!

— Nici nu mă îndoiesc de asta, nebun ce ești!

— Nebun după tine, da.

Își dădu pălăria de cowboy pe ceafă și se îndreptă spre ea.

— Nebun după ochii tăi mari și cenușii, după gura ta atît de dulce, după tine...

Cu mîinile pe sub cămașa tinerei femei, Greg îi mîngîie sînii. Diane se lipi mai tare de el și-și întredeschise buzele. Plăcerea de a se regăsi alături de acest corp o ameți din nou.

Dar Greg îi dădu drumul, spre marele ei regret.

— Mai ai chef să mergi la pescuit? o întrebă el, pe un ton insinuant.

— Bineînțeles, cercetașule, altfel voi fi foarte obosită...

— Obosită de dragoste!

— Ei... Sînt nostime cizmele tale, spuse ea schimbînd vorba și arătînd spre cizmele lui înalte, care îi ajungeau pînă la șolduri.

— Îmi pun în evidență șoldurile. De aceea sînt și atît de seducător, zîmbi el, mîngîind materialul cauciucat care îi urca de-a lungul coapselor.

— Bine... Mergem?

— Înțeles, șefa! Mergem! Te-ai ocupat și de prînz, după cum văd. Mai am nevoie doar de un minut pentru tot echipamentul ăsta. Urcă în față!

— Credeam că mergem să căutăm viermi...

— Peștii moderni nu se mai prind cu viermi, scumpete!

— Cu atît mai bine. Aș fi făcut lucrul acesta fără tragere de inimă.

— Se folosesc muște.

— Muște! Ce oroare! E și mai rău!

I se întoarse stomacul pe dos și se îngălbeni.

— Te asigur, Greg, că niciodată nu voi putea să prind muște și să le agăț de un cîrlig. Așa mă

dezgustă, scuză-mă dacă nu te privesc cînd o faci.

El izbucni în rîs.

— Unde te-ai născut tu, dulcea mea iubită?

— La Miami. De ce? Și pe acolo sînt muște, nu știi? Numai să nu mă pui să le prind!

— Vino să te uiți, Diane! De ce te temi?

Deschise o cutie care se găsea în spatele camionetei.

— Privește puțin! Ai mai văzut vreodată asemenea minunății?

Diane se apropie prudentă, cu teamă. Se pregăti pentru ce era mai rău. Dar ceea ce văzu, nu avea nimic alarmant, într-adevăr. În interiorul cutiei pe care tocmai o deschisese erau cîrlige prevăzute cu pene strălucitoare și cu fire multicolore.

Diane își încruntă sprîncenele, perplexă.

— Așa ceva numești tu *muște*?

— Bineînțeles. Și, pe deasupra, sînt cele mai bune din lume. Cîștig cu ele o grămadă de bani. Nu le-am brevetat încă, spuse el scoțînd din unul din compartimente, o momeală prevăzută cu două antene. Le-am și botezat: *muștele Saunders*.

— Tu le fabrici?

— Da.

— Asta ne aduce un venit bunișor. Iar negustorul de articole de pescuit din Denver îmi face o reducere în schimbul lor, explică el, fără să-și ascundă mîndria.

Diane fu încîntată de cuvintele lui, dar se feri, bineînțeles, să-i spună că entuziasmul lui era înduioșător. Cum să-i mărturisească că ea ar fi putut să cumpere întregul magazin cu ceea ce cîștiga după o săptămînă de poker sau numai din dobînzile la cîștigurile ei anuale?

— Sînt splendide, Greg!

— Pentru păstrăvi nu există nimic mai eficace, să știi! Hai să încercăm să prindem cîțiva pentru diseară!

Porniră de-a lungul rîului. Diane se simțea din ce în ce mai cucerită de voioșia însoțitorului ei, și, datorită explicațiilor lui, lumea acvatică nu mai avu în curînd aproape nici un secret pentru ea. Intrase repede în joc: repera peștii ascunși în văgăuni, vegetația și insectele care bîzîiau.

Greg se arăta extrem de răbdător cu ea. Nu se enerva niciodată cînd ea își trimitea undița tocmai în pinii ce se aplecau deasupra rîului. Cînd undița ei se pierdea în tufișuri, Greg se ducea și i-o căuta. Diane trebuia totuși să recunoască faptul că era necesar să-și revizuiască ideile: ea și cu pescuitul erau complet incompa-

tibile. La urma urmelor, și asta era o formă de joc în care trebuia să calculeze loviturile.

După un timp, își abandonă undița și se așeză pe malul apei. Era mai amuzant să-l privească pe Greg în plină acțiune. Era poate pentru prima dată cînd el era atent la altceva decît la ea. Din contră, se concentra asupra lansatorului său pe care îl mînuia cu grație și îndemînare. Diane îl găsea, în aceste momente, teribil de seducător. Părea să fie în elementul lui, spre deosebire de Diane care se simțea în afara acestui decor majestuos.

Dacă un străin ar fi trecut pe aici, s-ar fi întrebat, fără îndoială, ce căuta o femeie atît de rafinată, obișnuită cu eleganța distinsă a cercurilor de joc. Își dădea seama că ea și cu Greg evadaseră din realitate și că, în curînd, se va întoarce la existența ei obișnuită. Și, dacă era hotărîtă să profite de aceste clipe de fericire, trebuia să refuze să creadă că acest vis va dura la nesfîrșit.

Se înveseli cînd îl auzi vorbind peștilor pe care îi prindea; îi lăsa pe cei mai mici înapoi în apă, certîndu-i că nu crescuseră îndeajuns; în schimb, de fiecare dată cînd prindea unul mai mare, nu se scumpea la complimente referitoare la mărimea lor și la luciului solzilor. «Hotărît lucru, nu mai e altul ca tine, Greg! Pe cuvînt de

cercetaș!» își spuse ea.

Cînd amurgul schimbă culorile orizontului, Greg ieși încet din apă. Cu coșul plin de păstrăvi vii sub braț, îi oferi Dianei celălalt braț și se îndreptară împreună spre casă.

* * *

Mirosul îmbietor al păstrăvilor prăjiți la cuptor gîdila plăcut nările Dianei, în timp ce așeza masa. Vesela lui Greg era cam desperecheată, dar fiecare obiect, luat în parte, părea să aibă povestea lui. Cu ocazia vestitei sale căsătorii, Dianei i se comandase un serviciu de masă *Limoges* – cu adevărat impresionant – dar, pînă la urmă, totul fusese returnat. Această amintire o îngheța.

Greg se apropie de ea chiar în acea clipă și o sărută pe ceafă. Apoi lăsă platoul cu pește pe fața de masă.

— Dacă vrei, ne întoarcem să pescuim și mîine... Doar dacă nu ai alte proiecte...

Diane sări în brațele lui și îl sărută:

— Am cîteva proiecte, știi asta și vor dura ceva timp.

— Cît mai mult timp posibil, draga mea, rîse el.

Ea îl îmbrățișă din nou și se abandonă senti-

mentului de siguranță pe care îl simțea la pieptul lui.

— Trebuie să mîncăm înainte ca păstrăvii să se răcească, spuse el cu un ușor regret.

În timpul mesei, discutară numai despre afaceri. Greg îi explică pe larg în ce fel puteau fi împărțite concesiunile pescarilor. Cînd o întrebă dacă va folosi căsuța în sezonul viitor sau dacă o va închiria turiștilor, Diane își simți inima sfîșiată de durere. Își privi un moment farfuria, apoi zise:

— Să nu mai vorbim despre asta, te rog. Să profităm de ceea ce ne este dat să trăim acum, nimic mai mult! Să încercăm ca aceste clipe să dureze cît mai mult posibil.

Apoi îi luă mînă și îi mîngîie cu degetul mare palma.

— Să știi, Diane, că te-am mințit. Nu te voi lăsa să pleci chiar așa ușor. Sînt gata să fac orice ca să rămîi aici...

Spre marea lui surpriză, aceste cuvinte nu o revoltară. Dimpotrivă, se simți surprinzător de liniștită și greutatea care îi apăsa pieptul dispăru. Chipul i se lumină.

— Bine, eu mă ocup de veselă, în timp ce tu aprinzi focul în cămin. După care, dacă te trage inima, am putea încerca un poker...

— Eu credeam că ne vom încerca forțele la jocul celor șapte familii, protestă el, rîzînd pe sub mustață.

— S-o crezi tu! Facem un poker, zise ea, îndreptîndu-se fără grabă spre chiuvetă și unduindu-și șoldurile.

O licărire de dorință se aprinse în ochii lui întunecați. Împinse scaunele la o parte și o urmă ca vrăjit.

— Tu nu știi la ce te expui, iubire!

— Vei cîștiga cu siguranță, dacă jucăm poker pe dezbrăcate.

— Ah! Cît aș vrea să cîștig ca să-ți pot smulge, una cîte una, toate hainele de pe tine. Dar va veni și vremea aceea! Timp este berechet și am de la cine învăța.

— Dacă tu crezi că te voi învăța toate stratagemele mele... Chiar că mi-e frică să nu mă bați!

— Mai ales dacă mizele puse în joc vor fi atît de interesante.

Diane rîse înăbușit și își întoarse capul spre el, privindu-l cu ochi galeși. Nu se îndoia nici un moment de rezultatul partidei. Îl va dezbrăca complet încă de la prima partidă. Nu avea nici o șansă în fața ei!

Diane puse în chiuvetă farfuriile și paharele, iar Greg, profitînd de acest lucru, îi înlănțui talia.

— Dacă ai şti cît de mult te doresc! îi şopti el la ureche, înainte de a se îndrepta spre sufragerie.

Diane se instală comod pe covor, în faţa căminului. Răsfiră pe jos cărţile de joc, în timp ce Greg termina de pregătit cafeaua.

— Încerci să mă impresionezi ca să-mi pierd cumpătul? rîse Greg aducînd ceştile de cafea aburinde.

— Pentru Dumnezeu, voiam să-ţi fac o mică demonstraţie ca să vezi ce te aşteaptă! Nu uita că, în plus, mai ştiu şi să subtilizez cărţile.

— Sper că n-ai să-mi faci una ca asta! În nici un caz cercetaşului tău preferat!

— Nu, scumpule. Linişteşte-te, jucăm ca două persoane cinstite. Şapte cărţi, de acord?

— Grozav! Fără miză de plecare. Cel care cîştigă îl dezbracă pe celălalt, puţin cîte puţin...

Greg se aşează, îşi îndepărtă picioarele şi le aşează de o parte şi de alta a şoldurilor ei. Cînd genunchii lui ajunseră la înălţimea genunchilor ei, tînăra femeie îşi lăsă capul pe spate. O muşcă în joacă de ureche. Diane îşi lăsă cărţile şi luîndu-l în braţe, îi dădu o sărutare. O căldură plăcută o invadă brusc. Acest om avea un efect devastator asupra ei: sufletul parcă îi clocotea, îşi pierdea stăpînirea de sine. Nu mai era *ea*.

— Crezi că ai într-adevăr chef să jucăm cărți?

— Bineînțeles, protestă Diane, eliberîndu-se. Vreau să te văd fierbînd în suc propriu, o știi prea bine.

Greg se întinse pe spate și o trase pe Diane deasupra lui. Ea izbucni în rîs fericită. Îi cuprinse ceafa în palmă și îi răvăși șuvițele de păr. Cu buzele lipite de ale lui, își unduia trupul într-un dans doar de ea știut. Cînd Greg vru să o strîngă în brațe, Diane se aruncă într-o parte și se ridică surîzînd șăgalnic.

— Și acum, gata cu gluma, O.K.? Fiecare va rămîne în tabăra lui. Să începem partida!

Foarte curînd, Greg începu să-și abandoneze șireturile, cureaua și ceasul. Diane l-ar fi dezbrăcat de la prima mînă, dar fură întrerupți chiar în mijlocul partidei de soneria insistentă a telefonului. Cu bustul gol, fără șosete, cu un singur pantof în picior, Greg intră în bucătărie și ridică receptorul. Diane ascultă încordată, dar nu putu să audă nimic. Observă că Greg e încruntat. Ridicase încet capul, privind-o, apoi oftase încet. Trebuia deci să fie vorba tot despre Carlton.

Greg puse receptorul în furcă, fără a se mișca din loc. Diane înțelese din atitudinea lui că era îngrijorat. Îi aruncă o privire rapidă peste umăr și citi o oarecare ezitare în ochii lui. Aștepta să i se

dea o explicație. Tăcerea lui o neliniștea. De aceea, se hotărî să-l întrebe ce se întîmplase. Dar privirea lui fixă o îngheță. Avea fața gravă și buzele crispate.

— Despre ce e vorba?

— Ar fi mai bine să rămîi aici un timp..., spuse el, evitînd să o mai privească.

Apoi intră în bucătărie, scoase dintr-un dulap o sticlă de whisky și două pahare. Diane nu avea nici un chef să bea. Greg își turnă un pahar plin și îl dădu pe gît pînă la fund.

Tăcerea lui era un semn de rău augur. Mai degrabă să amîne discuția pentru a doua zi. Va fi oricum destulă vreme și pentru veștile proaste. Și se temea ca nu cumva curiozitatea ei să le strice seara. Cel mai bine era să se abțină.

Greg îi dădea un sentiment de siguranță, de ocrotire și, mai ales, știa că o iubea. I-ar fi plăcut ca totul să nu aibă sfîrșit.

— Nu vii? șopti ea cu o voce nesigură.

Greg se sprijini de pervaz, își încrucișă brațele și, pe măsură ce o privea, surîsul îi reveni încet, încet. Diane simți un nou fior al dorinței pătrunzîndu-i prin corp. Greg își puse pălăria pe cap și, în timp ce o privea, se așeză din nou lîngă ea.

— Dar tu trișezi, pe cuvîntul meu! strigă ea.

Privirile îi alunecară pe trupul bronzat al bărbatului, pe şoldurile lui zvelte, dar bine clădite. Diane scuturâ din cap ca pentru a alunga astfel de gînduri care o împiedecau să se concentreze. Împărţi cărţile. Greg şi le strînse pe ale lui şi scoase un bombănit satisfăcut.

— Ia uită-te puţin aici! Un brelan de nouă. Cine are mai mult?

— Hm... Nu-i rău. Nu-i rău de loc! Dar cred că am cîştigat încă o dată! zise ea arătîndu-i cărţile. Un full, cercetaşule! Hai, dezbracă-te, dragostea mea...

— Ce vrei de data asta?

— Ei bine... Pantoful şi pantalonii tăi. Hai, dă-i drumul! Doar dacă nu vrei cumva să-ţi acord vreun credit. În cazul acesta, îţi împrumut un pantof. În orice caz, te dezbraci de pantaloni!

Bărbatul o privi gînditor, ca şi cum ar fi cîntărit argumentele pro şi contra. Se ridică şi îşi duse mîna la curea. Diane rîdea în hohote.

— Bunătatea te va pierde, Diane, zîmbi el, descheindu-se încet.

Dianei i se păru că durează prea mult, că o chinuie intenţionat. Era cuprinsă de nelinişte. Inima îi bătea nebuneşte, spărgîndu-i parcă pieptul. O încercau tot felul de sentimente. Totul începuse ca un joc şi nici chiar ea nu-şi imagi-

nase că, ajunsă în momentul acesta, își va pierde astfel capul. Acum nu mai găsea nimic de rîs în această scenă. O chinuia un singur gînd: se va opri oare? Încă o dată, răspunsul lui îi confirmă faptul că el îi citește gîndurile.

— Să știi, Diane Luther, că un Saunders își respectă întotdeauna cuvîntul dat!

Capitolul 9

Diane dormi adînc, toropită de căldura și dragostea cu care se desfătase în timpul nopții. Se trezi cu părere de rău și, încercînd să prelungească acea noapte de vis, se strînse din nou sub pătură. Greg o acoperi cu sărutări. Diane se întoarse spre el oftînd.

— Ți-e foame? o întrebă el, prinzîndu-i cu o mînă talia.

— Sînt flămîndă, șopti ea, apropiindu-și buzele de scobitura gîtului său.

Prin pielea fierbinte, îi simțea zbaterile neliniștite ale pulsului.

— Hotărăște-te: de mine sau de mîncare?

— Să hotărăsc?! Mereu trebuie să hotărăsc eu! Cum vrei tu să știu exact ce doresc, dacă e atît de devreme? Hrănește-mă cu ce vrei tu, dar repede, căci altfel nu mai răspund de mine, cercetașule!

— Clătite sau omletă?

— Clătite, se alintă ea, ghemuindu-se lîngă el.

Era ca un copil căruia i se promiseseră o mulțime de bunătăți.

— Cu unt și cu sirop de arțar? întrebă pe un ton șăgalnic.

— Da. Așteaptă puțin să pun totul în mișcare... Vei vedea în curînd un morman de clătite din care se va prelinge unt topit și sirop, îi șopti el la ureche.

— De acord. Ei, eu mai lenevesc puțin în pat.

Diane se întoarse pe cealaltă parte și își cufundă mai mult capul în pernă.

— Ei, asta-i bună! Și eu care credeam că te vei oferi să le pregătești chiar tu!

— Altă dată, cercetașul meu, zise ea cu o voce somnoroasă.

— Bine, te voi trezi cînd voi termina. Cum va începe sezonul de ski luna viitoare, trebuie să

mă antrenez aproape o oră înainte de micul dejun. Ești sigură că nu vrei să mă însoțești? Numai faptul că alergi în aerul proaspăt al munților îți va da o poftă de mîncare teribilă. În sfîrșit, mai vorbim altă dată.

Îi mușcă în joacă umărul.

Diane îl mai auzi plimbîndu-se de colo-colo prin cameră, pînă cînd somnul o fură din nou. În schimb, cea de-a doua trezire n-a fost la fel de plăcută ca prima. Soneria telefonului se încăpățîna să-i sfredelească timpanele. Îl lăsă să sune cîteva clipe, apoi începu să numere și, cînd ajunse la zece, se ridică brusc la marginea patului. Îmbrăcă halatul lui Greg și coborî scara cu pași nesiguri.

— Alo?

În timp ce vorbea își freca obrajii și ochii ca și cum acest lucru ar fi alungat buimăceala din mintea ei.

— Diane? Diane, unde ai fost? Mi-am pierdut toată ziua de ieri încercînd să dau de tine!

— Bună, St.John! Am fost la pescuit.

Privi în jur și zări ibricul de cafea încă aburind.

— Cum?

— Am fost să pescuiesc, spuse ea trăgînd de firul telefonului pentru a-și putea turna cafea într-o ceașcă. La pescuit, St.John! Am fost plecați

să pescuim pe aici, prin apropiere.

— Cînd te întorci?

— Încă nu știu.

Căscă îndelung și își trase un scaun lîngă ea. Picioarele taburetului scîrțîiră îngrozitor pe gresia din bucătărie. Se strîmbă.

— De îndată ce povestea asta cu Carlton se va liniști, voi încerca să mă gîndesc la problema reîntoarcerii. Poate...

Se așeză totuși pe scaun, cu picioarele sprijinite de perete.

— Ce vrea să însemne acest *poate*? insistă St.John cu o voce mai ridicată decît de obicei.

Avea impresia că îl ducea cu zăhărelul și asta nu-i convenea deloc. Diane îndepărtă telefonul de ureche și îl privi cu un aer exasperat, apoi zise:

— Ei bine, s-ar putea să rămîn ceva mai mult. Locul este magnific, mă distrez excelent... și...

— Cu coate-goale ăla?

«Nu prea dai impresia că îl apreciezi pe eventualul tău cumnat, St.John!» se gîndi Diane.

— În primul rînd, St.John, Greg nu este deloc un coate-goale. Și, în al doilea rînd, calmează-te, sînt fată mare acum.

— Ascultă! Am pus să se verifice starea lui financiară. Crede-mă, venitul pe care îl are anual

nu ar ajunge nici măcar să acopere șampania pe care o consumi tu într-o lună. Nici măcar nu are carte de credit!

— Dacă tu consideri că îmi spui ceva nou..., făcu ea cu un aer liniștit, încercînd să nu se înfurie degeaba.

— Nu-ți cer decît un singur lucru, Diane: să te întorci și să reflectezi înainte de a te arunca în cine știe ce...

— De exemplu, să mă mărit cu un sărăntoc. Și să mă las încă o dată ridiculizată? Asta vrei cu tot dinadinsul, St.John?

Vocea ei, din ce în ce mai ridicată, începea să-i trădeze nervozitatea.

— A, eram sigur! Ești pe cale să faci o nouă nebunie. Pe cuvîntul meu, îi cauți cu lumînarea pe sărăntocii ăștia!

În gînd, Diane și-l imagină gesticulînd precipitat. Strînse cu putere din dinți, dar nu răspunse.

— Diane, Diane... Diane!

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Ascultă! Lasă puțin acest paradis în care te refugiezi cu încăpățînare și vino să ne întîlnim la Nassau.

— La Nassau nu voi fi în siguranță.

— Întoarce-te acasă atunci. Nu mai e nimic de care să te temi acolo. Carlton s-a predat bri-

gadei de stupefiante imediat după plecarea voastră. Am căutat să-ți parvină mesajul la aeroport pentru a te întoarce cu același avion. Știi bine că mă gîndesc doar la binele tău, Diane!

— Ce? Ce spui...? Ce brigadă...? Ce s-a întîmplat...?

— Hai, întoarce-te, Diane, o imploră fratele ei cu o voce obosită. Singurii pentru care Carlton este o amenințare sînt vînzătorii de droguri, care i-au dat bani cu împrumut. El îi luase pentru a cumpăra marfă cu ei, dar, văzînd că a pierdut totul, a preferat să se predea mai degrabă poliției decît să-și înfrunte asociații. Pentru a fi protejat de către polițiști, ar fi fost în stare să-și vîndă și mama și tata. Bunul tău prieten nu prea cunoaște multă lume, altfel ar fi aflat vestea încă de ieri dimineață.

Imaginea lui Greg, mințind-o tot timpul, începu să prindă treptat contur în mintea ei, încă somnoroasă. Diane încerca să-și aducă aminte ce anume se întîmplase în ajun. El aflase vestea încă de ieri, la telefon și totuși nu-i spusese nimic. De altfel nici ea nu-l întrebase. Profitase oare de acest lucru? Simțea cum totul se năruie, cum se prăbușește încrederea pe care o avusese în el. Diane încercă să-și regăsească liniștea pierdută. Nu-și putea închipui că totul

avea să se sfîrșească astfel.

— Era un traficant de droguri?

— Da, dar nu unul de mare anvergură. Se angajase să procure *praful*, dar a preferat să-și dubleze suma înainte. A pierdut de îndată ce tu l-ai curățat de parale; nu-i mai rămăsese decît să își denunțe oamenii... Ca un fel de monedă de schimb... Mafiei nu-i prea place ca cineva să se joace cu banii ei. Și chiar și acolo, în spatele gratiilor, Carlton riscă să nu aibă prea multe zile de trăit.

— Tu ai aflat toate astea ieri dimineață?

— Cîteva ore imediat după plecarea ta. Era prea tîrziu ca să te întîlnesc la Miami, dar te asigur că la Denver am răscolit tot orașul ca să te găsesc.

Diane împinse scaunul și își lăsă ceașca goală pe masă. Cu ochii pierduți, scoase un oftat adînc. Totul era clar: cercetașul o mințise. Dar Diane se hotărî să nu se lase atît de ușor doborîtă. Foarte repede, suferința ei se transformă în mînie.

— Ajung chiar din seara asta, St.John, zise ea hotărîtă.

St.John păstră un moment de tăcere, apoi o întrebă:

— De ce această schimbare atît de bruscă?

Mă bucur sincer că nu te lași păcălită. Dar totuși... De ce? E prea greu pentru tine acum să-mi dai o explicație?

* * *

Diane și St.John fuseseră întotdeauna foarte cinstiți unul față de celălalt. Diane nu avea intenția să strice această relație doar din cauza orgoliului ei. De aceea, îi mărturisi:

— Cred că Greg era și el la curent încă de ieri dimineață. Ieri seară, cel tîrziu. Am impresia că știa și că mi-a ascuns totul, intenționat.

— Îmi pare sincer rău pentru tine, Diane, spuse el întristat.

St.John nu putea ignora consecințele pe care acest fapt le va avea asupra relațiilor dintre Diane și Greg.

— Nu poți fi mai întristat decît mine.

«Nu mă voi lăsa doborîtă!» se autosugestionă ea. Un surîs răutăcios se auzi la celălalt capăt al firului.

— Trebuie să admit că nu prea l-am înghițit pe acest tip, dar mi s-a părut totuși ceva mai cinstit decît Antonio. Nu sînt chiar de aceeași teapă.

— Ei, și..., mormăi ea, mai degrabă pentru

sine decît pentru St.John.

— Acest Saunders nu-mi dă impresia că e atît de șmecher ca celălalt.

— Ai dreptate, nu este ceea ce se numește un bun actor, admise ea. Dar, de data asta, a jucat foarte prost.

— E chiar atît de grav?

— Da, frățioare, de data asta e cumplit.

— Vrei să vin să te iau?

— Nu, voi lua un taxi pînă la aeroport. Pe curînd, St.John!

Puse receptorul în furcă și își acoperi fața cu mîinile. Vraja se risipise. Totuși, presimțise că această poveste frumoasă avea să se termine. Peste o lună, peste un an... pentru ea, adevărata dragoste nu exista.

— Dar atunci... de ce am impresia că am fost trădată? întrebă ea în încăperea goală. Pentru că eu credeam că cercetașii nu mint niciodată. Pentru că el e complet diferit de ceilalți bărbați. Pentru că voiam să cred în el cu tot sufletul meu, își răspunse ea.

Ah, trebuia să fugă foarte departe! Luă o carte de telefoane și formă numărul unei agenții de închiriat automobile. Trebui să promită un bacșiș enorm funcționarului pentru ca acesta să consimtă să trimită o mașină în jumătate de oră.

Apoi sună la o agenție de voiaj. Avea o cursă spre Miami. Din păcate, nu avea nici o legătură spre Nassau. Își rezervă deci un loc pentru avionul care pleca spre Florida. Acolo va hotărî ce avea de făcut în continuare.

Trebuia să se grăbească. Nu se gîndi nici o clipă dacă face sau nu un pas bun. Trebuia să privească adevărul în față, să pună o anumită distanță între Greg și ea, între dragoste și realitate. Singura soluție era să fugă din nou!

Atunci cînd mașina opri în fața porții, Diane era deja pregătită. Privi drumul în speranța că Greg va sosi totuși. Îi scrisese cîteva cuvinte, explicîndu-i că drumul lui era liber și că ea se hotărîse să se întoarcă la Nassau. Procedeul nu era prea loial, dar nici Greg nu fusese foarte loial cu ea.

Vehiculul demară fără ca ea să fi reușit să-și desprindă ochii de pe oglinda retrovizoare. Spera ca Greg să apară. Dar nu-l zări!

* * *

Ajunse la Miami după o călătorie lungă, plină de escale. Era epuizată și flămîndă. Se resemnă cînd văzu că nu are nici un avion pînă a doua zi dimineață. Îi dădu telefon tatălui său, anun-

ţîndu-l că va veni la el puţin mai tîrziu. *Acasă* mai precis. Tăcerea lui îi dădu de înţeles că era înduioşat să o audă vorbind astfel, ca şi cum vechile lor certuri erau uitate.

— Bine, dragă. Te aştept acasă. Ştii doar că ţin mult la tine!

— Şi eu, tată.

Se îndreptă spre şirul de taxiuri cu inima uşurată. Era de mult timp mereu pe drumuri, nu mai mersese de ani de zile spre cineva, spre un cămin. Să fi fost Greg cel care o învăţase să ierte? Ah, Greg... Cu cît se gîndea mai mult, cu atît avea impresia că făcuse o prostie. N-ar fi trebuit să-l condamne înainte de a asculta ceea ce avea el de spus. N-ar fi trebuit să fugă ca o laşă.

Cînd taxiul intră pe porţile grele de fier forjat ale proprietăţii Luther, se hotărî să facă drum întors spre Greg. Îl va suna a doua zi, chiar şi pentru a-i da ocazia să se justifice. Cu atît mai mult cu cît, în fond, înţelegea de ce acţionase Greg în acest fel. Nu-i declarase el oare că nu o va lăsa să plece fără a lupta pentru ea? Cum de uitase?

James Luther o aştepta pe peronul din faţa casei. Foarte înalt, cu părul argintiu, figura lui anticipa cum va fi St.John mai vîrstnic. O în-

tîmpină cu brațele deschise:

— Bine ai revenit acasă, Diane! spuse el strîngînd-o la piept.

Pătrunseră în locuință știind că amîndoi aveau să-și spună atîtea lucruri în acea seară.

* * *

Trei zile mai tîrziu, Diane nu reușise încă să-l contacteze pe Greg. Încrederea în sine dispăruse subit. Nu era sigură decît de un singur lucru: Greg nu era obligat să stea toată ziua în fața telefonului și să aștepte ca ea să se îndure să-l sune. Dar, în momentul acesta, cînd era departe de el, Diane își dădu seama de importanța pe care el o avea în viața ei. Surîsul său malițios, ochii căprui, plini de tandrețe și rîsul limpede îi lipseau atît de mult! Se plictisea cumplit acolo, așteptînd ca Greg să facă el primul pas. De aceea, își luă *rămas bun* de la tatăl ei și luă avionul spre Bahamas.

Sentimentul de tristețe puse stăpînire pe ea. Știa că Greg o iubea și se putea bizui pe această dragoste. Și acum era hotărîtă: nu va mai fugi nicăieri de data aceasta. Ar plăti prea scump. Pierduse afecțiunea tatălui ei în patru ani și dragostea lui Greg, în trei zile.

Cînd sosi la St.John, casa era goală. Își lăsă valiza în cameră și se repezi să ridice receptorul. Greg poate a sosit... Luă aparatul pe terasă. Inima începu să-i bată nebunește. Nu greșise oare revenind aici? La Miami cel puțin doar imaginația ei bogată o tulbura. Dar aici amintirile erau palpabile. Sărutul, surîsul lui, mîngîierile lui... Aerul părea încărcat de prezența și de parfumul lui Greg.

Nimeni nu ridica receptorul la celălalt capăt al firului. Diane era disperată. Îl va mai revedea oare vreodată? Brusc, își aduse aminte de Stephen, fratele lui. Formă numărul de la birou și așteptă, reproșîndu-și faptul că nu se gîndise la el mai devreme.

— Alo? Aș putea vorbi cu domnul Stephen Saunders?

— Domnul Saunders este în ședință acum, doamnă. Eu sînt secretara lui. Să-i transmit vreun mesaj? întrebă ea cu o voce suavă.

Diane nu avea timp de pierdut cu o secretară. Zise cu o voce distantă:

— Spuneți-i domnului Saunders că doamna Luther se află la Nassau și că dorește să-i vorbească neapărat. Aștept.

După o pauză, auzi:

— Diane Luther?

— Da, răspunse Diane, foarte mirată că secretara îi cunoștea prenumele.

— O clipă, vă rog. Domnul Saunders aștepta telefonul dumneavoastră. Vi-l dau imediat! zise secretara, ca și cum s-ar fi temut ca Diane să nu-i închidă telefonul.

Această politețe nu avea nimic liniștitor. Teama nu-i dădea pace deloc. I se întîmplase oare ceva rău lui Greg? Prin minte îi trecu tot ce era mai rău.

— Domnișoara Luther?

— Ce mai face Greg? întrebă ea neliniștită.

— Cred că dumneavoastră ar trebui să-mi spuneți acest lucru, pentru că eu nu mai am vești de la el cam de mult timp. Eu vă credeam pe amîndoi în Colorado. Nu știu cum să vă mulțumesc...

— Am făcut-o pentru Greg, îi spuse ea pentru a-i tăia entuziasmul. Cum pot să iau legătura cu el?

— Presupun că ați încercat să-l sunați la el acasă...

— De trei zile, numai asta fac. Dar nu este cineva care ar putea să-l informeze că îl caut, la *Hot Sulphur Springs*?

— N-am idee. Eu nu mă duc acolo decît foarte rar. Este mai degrabă domeniul lui Greg decît

al meu.

— Iertați-mi nervozitatea, dar sînt foarte îngrijorată din cauza lui Greg.

— E destul de mare ca să se descurce și singur. Nu trebuie să vă faceți griji în privința acestui aspect.

— Ei bine, nu înțeleg totuși de ce ați așteptat telefonul meu cu atîta nerăbdare?

— La drept vorbind, am crezut că după ce i-ați recuperat ranch-ul îi veți pretinde anumite despăgubiri. Mai mult decît și-ar fi putut imagina Greg. Nu știu cu ce bani ați început jocul... și mă întreb dacă vi se întîmplă adesea să finanțați dumneavoastră acest gen de operațiuni.

Diane se încordă. Tremura de mînie. Acest individ nu ducea lipsă de tupeu. Trebuia să-i dea peste nas cît mai repede.

— Sincer vorbind, domnule, vă găsesc respingător. Oferta lui Greg este una dintre cele mai cinstite și el, cel puțin, nu s-a servit de bunurile altcuiva. A fost foarte amabil și nu înțeleg de ce v-a cruțat. Eu l-aș fi sfătuit să vă dea în judecată, căci dumneavoastră sînteți cel care l-ați deposedat de bunurile ce îi aparțineau.

Avu impresia că acolo, în biroul omului de afaceri, Stephen era strivit ca un vierme.

— Mii de scuze, spuse el. Aveți perfectă drep-

tate. Dar cum nu este nimic scris, procesul lui ar fi fost pierdut dinainte.

— Nu acesta este motivul pentru care nu v-a dat încă în judecată, zise ea cu o voce plină de dispreț.

— Îl cunosc pe fratele meu, domnișoară. Știu și că el m-a scos din bucluc. Dar, pentru că vă considerați satisfăcută financiar, cred că ar fi preferabil să încercați să-l contactați personal pe Greg.

— Desigur. De altfel, doar pentru acest motiv v-am sunat.

— Dat fiind că nu pot să mă deplasez acolo, vă sfătuiesc să continuați să sunați la ranch. Secretara mea va telefona și ea. Încercați în stațiunea de ski. Sezonul trebuie să înceapă și e posibil să găsiți instructori acolo. Unul dintre ei vă va spune unde este Greg.

În sfîrșit, o pistă! Diane scoase un oftat de ușurare.

— Cum se numește stațiunea?

— *Winter Park*. Am numărul de telefon de acolo.

Diane îl notă.

— Cum vă spuneam, nu aveți motive să vă neliniștiți. Greg își petrece mult timp în munți, ceea ce ar explica faptul că nu este acasă.

— La ora trei dimineața?

— L-ați sunat la ora trei dimineață? se miră el.

— Da, recunoscu Diane.

Urmă o liniște apăsătoare. Apoi Stephen întrebă cu o voce blîndă:

— Sînteți cumva îndrăgostită de fratele meu, domnișoară Luther?

Această întrebare foarte indiscretă nu o surprinse peste măsură. Și nu-i fu prea greu să-i răspundă, căci în acea clipă știa ce se petrece în inima ei.

— Da, domnule Saunders, îl iubesc pe Greg. Mai mult decît orice pe lume.

Capitolul 10

În stațiunea de ski, Diane primi informații despre un coleg al lui Greg, dar, vorbind cu acesta, nu află nimic despre locul unde ar fi fost posibil să-l găsească pe Greg. Cu două zile înainte, lipsise de la reuniunea la care trebuia să participe împreună cu Peter și, de atunci, nu-l mai văzuse.

Tînăra femeie simțea neliniștea strecurîndu-i-se în suflet. Puse receptorul în furcă și apucă cu amîndouă mîinile telefonul, în speranța că aces-

ta îi va da poate vreo idee.

Se hotărî să-l caute din nou pe St.John, apoi renunță la această idee... Dacă s-ar fi dus direct la cazinou, ar fi pierdut mai mult timp ca să-l găsească decît dacă l-ar aștepta direct la *Runner's Cay*. Mai ales că nu era deloc dispusă să aștepte un răspuns la capătul firului.

În timpul drumului, nu încetă nici o clipă să se întrebe unde putea fi Greg. Traversă în grabă sălile aproape goale și se îndreptă spre biroul lui St.John, dar – cum nimeni nu răspundea – deschise ușa cu cheia ei.

Aprinse lampa de pe birou și, după orarul indicat pe calendarul lui, află că nu avea nici o întîlnire în după-amiaza aceea. Deodată observă sub mapa de birou un plic purtînd numele ei. Intrigată, dar și curioasă, Diane îl studie pe toate părțile: nu avea adresa expeditorului, iar ștampila poștei era de acum trei zile. Bizar... St.John nu-i vorbise despre scrisoare cînd vorbise cu el în ajun.

Diane rupse plicul în grabă și, cînd desfăcu biletul, se enervă brusc. Cine altcineva în afară de Greg ar fi folosit o hîrtie de școlar cu pătrățele mari? În mijlocul paginii era o singură frază.

Diane citi și reciti cele cîteva cuvinte, dar lacrimile care-i șiroiau pe față o împiedicară

curînd să le descifreze. Nici nu avea nevoie să o facă, deoarece fraza lui era atît de ușor de memorat: «Chiar atît de ușor ți-a fost să mă părăsești?»

Imaginea lui Greg, în timp ce scria, îi apăru în fața ochilor și, în încăperea goală, îi șopti răspunsul:

— Nu, cercetașule.

Cu scrisoarea așezată lîngă inimă, se îndreptă spre minibarul lui St.John și își turnă un coniac. Alcoolul, lacrimile... «Ce ți se întîmplă, Diane? Ai cam intrat la ananghie, frumoasă fată cu inima zdrobită...», gîndi ea. Nu mai știa ce se întîmplă cu ea și nu găsea nici o alternativă. Singura scăpare era alcoolul.

Reveni în birou, se instală într-un fotoliu și își așeză picioarele pe marginea ferestrei. Era un colț intim unde putea să-și reverse durerea: întoarsă cu spatele, se simțea protejată de marginile fotoliului care o ascundeau.

Diane reciti scrisoarea lui Greg de mai bine de zece ori. O înduioșă, pe de o parte, dar o făcea, în același timp, să fie dezgustată de ea însăși. Aceste impresii, la care se adăuga și coniacul, o zăpăciră complet. Se îndreptă din nou spre bar și luă la întîmplare o sticlă, pe care o așeză lîngă ea.

Nici măcar nu-și terminase cel de-al doilea pahar și izbucni în hohote de plîns. Și, ca Isolda revenind spre Tristan pe un vapor cu pînze albe, ce-ar fi dacă s-ar întoarce la proprietatea lui Greg, agățînd un fular alb la antena mașinii ei? Imaginea îi păru atît de ridicolă, încît izbucni în rîs. Sughiță. Hotărît lucru, greșise interzicîndu-și băutura pînă acum. La o adică, băutura îi dădea idei teribil de amuzante!

«Am hotărît, voi relua atacul. Voi merge cu mașina și cu o batistă albă fluturînd înainte. Oh, de s-ar opri o dată sughițul ăsta! Nu prea poți fi serios cînd plîngi. St.John trebuie să aibă o pungă de hîrtie printre lucrurile lui. Am să o umflu și, în momentul în care nu mă aștept la nimic, o fac să pocnească. Pffuit! Și n-o să mai sughit! Dacă punga este prea mare, mi-o pun pe gură. Nimic mai bun ca să-ți oprești pe loc respirația. Grozav! Nu voi putea nici măcar să îmi mai beau coniacul în timpul ăsta!», gîndi ea.

Tot spunîndu-și aceste lucruri, nu auzi cheia învîrtindu-se în broască. Ușa se deschise.

— Pe toți dracii, dar ce se întîmplă...?

— St.John! strigă Diane din toate puterile. O, St.John, nu mai știu ce să fac...

— Dar ce ți s-a mai întîmplat? oftă St.John, în același timp exasperat să o vadă beată și emo-

ționată.

Diane auzi atunci și pe altcineva pătrunzînd în camera întunecată. Ridică brusc capul și un surîs radios îi lumină, puțin cîte puțin, trăsăturile.

— Greg..., suspină ea. Greg, te-am căutat peste tot!

— Diane!

Surîse stîngaci și ochii i se tulburară. Diane regretă amarnic că se îmbătase. Avea atîtea lucruri să-i spună... și cuvintele care se încîlceau în capul ei...

— Oh! Greg..., repetă ea.

— Diane, draga mea, Diane, bîigui el și ocoli biroul pentru a o susține înainte ca ea să cadă.

Îl cuprinse pătimaș de talie și-și ascunse capul sub bărbia lui.

— Te iubesc, Greg! Te iubesc, te iubesc! Ce-ar fi să plecăm în Africa? Te voi face să descoperi acest continent pas cu pas.

— Îmi aduc aminte. Safari..., spuse el bătînd-o pe umăr.

De ce nu o strîngea mai puternic? Dorea atît de mult să fie în brațele lui!

— Tu nu mai vrei să mergi acolo?

— Dar nu acum, Diane. Ești beată.

— Știu. Și sînt dezolată... Dar cum nu reușeam să te găsesc...

— Totul s-a aranjat acum. Fratele tău și cu mine avem o anumită afaçere de rezolvat. Vom vorbi despre toate acestea mai tîrziu. Cînd vei ști ce vorbești!

O îndepărtă blînd și îl privi pe St.John.

— Și cînd vei ști exact ce vrei!

St.John o împinse spre scaun să se așeze, apoi dădu un telefon. În cele din urmă, îngenunche în fața unui seif și Diane îl văzu scoțînd de acolo un teanc de hîrtii. Inima ei îngheță de teamă cînd văzu că St.John i le întinde lui Greg. Actele de proprietate asupra ranch-ului! Greg venise deci doar pentru a-și recupera hîrtiile și nicidecum pentru ea.

Nu avu prea mult timp să reflecteze asupra situației. Se auziră bătăi în ușă și Joe, responsabilul cazinoului, apăru în prag.

— Te rog mult să o conduci pe domnișoara Luther acasă, îi ceru St.John.

— Bine, domnule.

Văzîndu-l că se apropie, Diane se ghemui în fotoliu și se agăță disperată de spătar.

— Nu vreau să merg la tine, St.John! Vreau să rămîn cu Greg, suspină ea, știind prea bine că se comportă copilărește, chiar prostește și că asta nu va schimba nimic.

— Pleacă, Diane! Ne vedem mai tîrziu.

În fața răcelii cu care îi vorbise Greg, Diane întinse mîna spre barman cu regret.

— Îmi promiți?

— Îți promit, răspunse Greg, cu un surîs care nu încălzi aproape deloc inima Dianei.

Crezu că nu va mai reuși niciodată să se trezească din beție. Cafeaua fierbinte și dușul rece o treziseră, dar nu reușiră deloc să risipească ceața care îi întuneca mințile. Redobîndindu-și luciditatea, își dădu seama că era pe punctul de a pierde dragostea lui Greg. Se dăduse în spectacol, ridiculizîndu-se pe sine însăși.

Cu riscul de a pierde, nu va renunța totuși la ultima confruntare. Înghiți două aspirine și, cu o privire tulbure, își examină chipul în oglindă. «Curaj, fetițo, vei reuși!» se îmbărbătă ea. Deschise hotărîtă trusa de machiaj care făcea minuni și își aranjă pe măsuță ustensilele. Ceea ce doamna-natură nu putea să aranjeze, Diane va înfrumuseța în puținul timp de care mai dispunea. Cum ar fi zis ursitoarea ei: ori vei fi o *lady*, ori nu vei fi.

Încurajată, își făcu apariția complet transformată din baie. Își îmbrăcă rochia care îi plăcuse atît de mult lui Greg atunci cînd o întîlnise prima dată la Nassau.

Necazul era că această ținută de seară nu-i

servea la nimic, din moment ce bărbatul viselor ei încă nu era acolo. Diane rătăci prin casă mai bine de un sfert de oră. Apoi se hotărî să treacă la atac. Ridică receptorul. Domnul Saunders trecuse să-şi ia lucrurile de la hotelul *Colonial* şi nu mai era acolo. Diane mai aşteptă încă o jumătate de oră, apoi se îndreptă spre *Runner's Cay*.

Se săturase să aştepte şi, dacă Greg se hotărîse să o abandoneze aici, atunci va fi foarte uimit văzînd-o în acelaşi avion cu el. Nu voia deloc să-şi reproşeze mai tîrziu că l-a lăsat să plece fără să facă nici cel mai mic gest.

Diane lăsă maşina portarului pentru a o parca şi înaintă spre cazinou cu un aer total dezinvolt. Bravada o scosese din multe situaţii spinoase, iar – de data asta – nu se zgîrci cu talentele ei de actriţă. Cu bustul foarte drept, cu privirea mîndră, traversă vestibulul şi sălile pline de oameni eleganţi.

Apropiindu-se de bar, îl văzu.

Aşezat pe un taburet, lîngă fereastra larg deschisă, aplecat, cu coatele rezemate pe tejghea, Greg fixa paharul, răsucindu-l încet între degete. Inima Dianei îşi opri o clipă bătăile şi stomacul i se strînse. Purta acelaşi smoking care îl deosebea de cei ce frecventau această grotă, ceea ce accentua impresia de tristeţe şi singu-

rătate pe care o afișa.

Diane se apropie cu precauție. Încerca să-și găsească cuvintele potrivite, să-i redea buna dispoziție și să-l înduioșeze. Îi mîngîia încet, cu privirea, profilul ascuțit și părul castaniu ce acoperea gulerul cămășii.

Se așeză lîngă el fără un cuvînt și așteptă ca el să o vadă. Apoi, cu un surîs trist pe buze, îi mîngîie obrazul și îi cuprinse ceafa pentru a-i întoarce chipul spre buzele ei. Gurile lor se uniră într-o sărutare dintre cele mai duioase. Greg se întoarse încet pe taburet și o cuprinse în brațe. Mîinile lui îi răvășiră părul întunecat. Îmbrățișarea aceasta însemna pentru ei mai mult decît o simplă atingere. Era o cunoaștere profundă a sufletului lor. Diane cuprinse gîtul bărbatului și îi răvăși părul mătăsos.

Greg își ridică, în sfîrșit, capul și îi aruncă privirea aceea pe care Diane o iubea atît de mult.

— De ce m-ai părăsit? o întrebă el și îi cuprinse talia pentru ca ea să înțeleagă că, de data aceasta, nu-i va mai scăpa.

— Dar și tu m-ai mințit, răspunse ea cu tandrețe.

Greg clătină din cap, ca și cum ar fi recunoscut că făcuse o greșeală, dar nu se scuză.

— De ce ai venit să mă cauți?

— Pentru că te iubesc, pur și simplu. Dar tu de ce te-ai întors în Nassau?

Greg își întoarse ochii și, imediat, ca o săgeată, frica și neliniștea o cuprinseră pe Diane. Se demascase fără să vrea, dar era prea tîrziu pentru a da înapoi.

Greg oftă și-și trecu mîna prin păr.

— După plecarea ta am rămas trei zile în munți. În acest timp, am încercat să-mi dovedesc mie însumi că sînt capabil să trăiesc fără tine. Și aproape am reușit, Diane. A fost cît pe ce să descopăr cum pot atenua suferința pe care o încercam cînd te-am pierdut.

Cu inima bătîndu-i aproape să-i spargă pieptul, Diane avea impresia că întreaga ei existență depinde de sensul acestui *aproape*.

— Dar tu ți-ai bătut joc de mine! Și colac peste pupăză, fratele tău era în continuare în posesia titlurilor de proprietate. Atunci m-a cuprins furia, pentru că nu eram decît un imbecil și pentru că tu dădusei cu piciorul la tot și ai plecat.

— Iartă-mă, Greg..., murmură ea.

Pierduse, deci: trebuia să bată în retragere. Dar Greg o strînse mai tare și mîna lui urcă aproape brutal pe spatele ei pînă la ceafă. Diane simți, sub pleoapele închise, țîșnind lacrimi de tristețe.

— Diane, te iubesc, şi nici mînia, nici suferinţa nu vor putea să mă despartă de tine. Cînd te-am văzut în biroul lui St.John, nu aveam decît o dorinţă: să te strîng în braţe, să-ţi spun cuvinte de dragoste şi să te iubesc. Vino, hai să plecăm de aici!

Ieşiră pe terasă şi Diane se lăsă îmbrăţişată, ocrotită de braţele lui Greg. Priviră spre ocean. Dorinţa îi sufoca pe amîndoi. Porniră înlănţuiţi spre plajă.

— Am cheia unei camere de la etajul al treilea, spuse Diane.

— Vino!

Cînd uşa apartamentului se închise în urma lor, Greg o cuprinse în braţele lui, cu blîndeţe. Zîmbi şăgalnic, plimbîndu-şi buzele umede pe umărul bronzat al femeii. Îi spuse:

— Voi afla, în sfîrşit, prin ce minune îţi stă lipită rochia asta de corp.

Mai tîrziu, la lumina lunii, Greg şi Diane se odihneau în mijlocul patului imens. Greg se ridică, sprijinindu-se de perne şi îi luă mîna într-a sa. Îi atinse cu buzele degetele.

— Nu ştiu cum ne vom descurca, Diane, dar am intenţia să mă intru în afaceri cu averea pe care o am. Nu e cine ştie ce, dar... Şi aici intervine problema.

— Despre ce vorbești?

— Despre bani. Despre modurile noastre diferite de viață. St.John mi-a povestit prin ce ai trecut. Îmi dau seama cît de lovită ai fost...

— Asta s-a întîmplat demult, Greg, o asigură ea, surprinsă să constate că ura i se risipise din momentul în care se împăcase cu tatăl ei.

— Cînd ai părăsit cazinoul, fratele tău a profitat de ocazie pentru a mă pune la curent cu tot ce s-a întîmplat. Mi-a spus că te-aș trage în mocirlă, foarte jos și că nu eram pentru tine decît un capriciu trecător. Eu nu pot să mă schimb, Diane, și Dumnezeu știe cît mi-aș dori să-mi cadă vreun milion de dolari din cer.

— Gîndește-te puțin la ce te expui, cercetașule, șopti ea, ținîndu-l în continuare de mînă. Dacă ar cădea lingouri de aur, ar dărîma vestibulul. Dacă ar fi bancnote, ar fi risipite de vînt. Prin urmare, închipuiește-ți, cercetașule, că acest milion aproape îl avem deja. Mai avem și ranch-ul. Și... să nu uităm, Triumph-ul!

— Ascultă, Diane, eu îți vorbesc foarte serios!

— Nu vrei să mă lași pe mine să conduc bolidul?

— Bineînțeles că da...

— Crezi că vom putea face cît de curînd o plimbare cu Triumph-ul de Crăciun?

— De Crăciun? Diane!

— Și Crăciunul viitor. În fiecare an, vom merge să explorăm cîmpiile înzăpezite.

O licărire de speranță se aprinse în adîncul ochilor lui Greg și un surîs îi lumină fața.

— Văd că înțelegi repede, cercetașule... Cît timp durează sezonul de ski?

— Aproape cinci luni.

— Perfect! Vom petrece șase luni acolo și șase luni aici sau în altă parte. Important într-o căsnicie este să nu fim despărțiți, adăugă ea, luîndu-i mîna.

Cînd degetele lui îi mîngîiară talia, un sentiment de moleșeală o copleși pe tînăra femeie. Cu Greg, dragostea depășea nivelul fizic, prelungindu-se undeva, adînc, în suflet.

— Vrei să te măriți cu mine, Diane?

— Da, Greg. Sigur că da! Astăzi, mîine, poimîine, cînd vrei tu.

— Ar trebui să fii prudentă. Eu nu cred în legăturile durabile, o tachină el.

— Săptămîna viitoare. La Miami. Va fi o nuntă foarte intimă, iar tatăl meu mă va conduce la altar. Vrei să vină și familia ta?

— Mama mea, da. Ceilalți nu au prea mare importanță. După luna de miere, vom organiza o recepție la San Francisco. Am putea merge pe

insula lui Boby, nu crezi?

— Ah, mă bucur că ți-ai adus aminte de el, Greg! Boby va fi nebun de bucurie. Este un prieten adevărat. Dar tu cînd îți reiei lucrul?

El lăsă să treacă o bucată de timp înainte de a-i răspunde și o îmbrățișă tandru. Apoi îi cuprinse rîsul pe amîndoi.

— Diane, vreau să fii a mea, pentru totdeauna.

— Am fost încă din clipa în care m-ai luat de mînă prima dată, Greg.

— Știam lucrul acesta, dar cum puteam să te fac și pe tine să înțelegi?

— Ai făcut-o acum. Ei bine, cînd ne întoarcem acasă?

— Acasă, *la noi acasă*... Cînd îți voi pune verigheta pe deget, cînd ne vom iubi în mare sub clar de lună și pe plajă, după aceea ne vom întoarce acasă.

Tînăra femeie, amețită de dragoste, îl trase spre ea, oferindu-i, în sărutul ei, toată pasiunea lumii.

Sfîrșit